DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

One step into the Dark-Hunter® world
and you'll never turn back . . .

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

SHERRILYN

KENYON

SON OF NO ONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Son of No One

SHERRILYN KENYON

St. Martin's Press
New York

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinde.**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayatının çoğunu benimle paylaşan özel Galli'me. Seni her gün daha çok seviyorum. Ve ikimiz için de tüm dünyayı ifade eden ve kimsenin heceleyemediği veya telaffuz edemediği Galce isimleri gururla taşıyan üç oğluma. Hepinizi seviyorum. Hayatımın en güzel parçası olduğunuz için teşekkür ederim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif Hakkı Bildirimi
İthaf

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20 Sonsöz

Hiç Kimsenin Oğlu Bonus
Sahne İhanetin Doğuşu'ndan
Alıntı Ayrıca Sherrilyn Kenyon
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PROLOGUE

MS 1045
Wessex, İngiltere

"Hayır!" Cadegan kendini karanlık, grimsi bir cehennemin içinde kapana kısılmış bulduğunda bağırdı. İhanete öfkelenerek, az önce şiddetle çekilip çıkarıldığı insan dünyasına açılan penceresi olan aynayı kırmaya çalıştı.

Sonsuza kadar.

"Leucious! Bunu bana yapamazsın! Ben senin kardeşinim!"

Ama sözlerin, merhamet ya da acıma duymadan cama bakan piç yarı iblisin soğuk kalbi üzerinde hiçbir etkisi olmadı. Ve o parlak mavi-yeşil gözler onunkilerle kilitlendiğinde, Cadegan Leucious'un onu duyduğunu kesinlikle biliyordu.

Ve umursamadı.

Cadegan yüzyıllar boyunca Leucious için her şeyini vermişti. Ona sadakatle ve tam bir güvenle hizmet etmişti. Sadece şüphe duymadan lanetlenmek için. Soru sorulmadan.

Kendini korumak için yapmak zorunda kaldığı bir eylem yüzünden ona karşı yapılan yanlış varsayımlar.

Güzel yüz hatları sertleşen Leucious, elini onları ayıran camın üzerine koydu. "Tanrı sana merhamet etsin, küçük kardeşim."

Leucious'un farkına bile varmadığı yaraları hâlâ kanayan Cadegan, konik miğferi kafasından çekip aldı ve cama çarptı. Hiçbir etki yaratmadı.

Leucious'un yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Bardağı siyah bir bezle örtmeden önce öfkeli bir eliyle sildi. Ve onu cehenneme gönderdi.

"Leucious!" Cadegan tekrar denedi. Cama tekme attı. Zincir zırhı ve mahmuzları şıngırdadı ama cam yine sıkıca tutundu. "Thorn!" Kendisine ihanet eden kardeşine ulaşmak için son bir kez daha denedi. "Thorn! Geri dön!"

Faydası yoktu. Hayatındaki diğer herkes gibi ve bunun asla olmayacağına dair verdiği sözlere rağmen, Leucious onu terk etmişti.

"Rabbimize karşı işlediğin suçlar ve emanete ihanet ettiğin için seni annenin gölgeli topraklarına mahkûm ediyorum. Hayır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Artık bu dünyada yaşayan bir varlık olarak yürüyeceksin. Sonsuzluğu yaptıklarınızı hatırlayarak ve yaptıklarınızdan pişmanlık duyarak geçireceksiniz. Artık bizden biri değilsin. Bunun için mahkûm edildin ve insanlık dünyasından sürgün edildin. Sonsuza kadar."

Cadegan dişlerini gıcırdatırken Leucious'un sözleri aklından çıkmıyordu.

"Bir gün bu cehennemden kaçacağım kardeşim. Ve bunu yaptığımda, ilk sahipleneceğim kalp seninki olacak. Bir cana karşılık bir can. Kana kan! Bin yılımı alsa da özgür olacağım ve sen bunun bedelini ödeyeceksin. Yemin ederim Cadwgwn Maboddimun! Senin ölümün, Leucious. Benim hayatım! Yemin ederim!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

New Orleans, Louisiana 18
Eylül 2014

"Biliyor musun Selena, benim için önemli olmakla benim için ölü olmak arasında ince bir çizgi var. Ve sen şu anda o çizginin üzerinde tepiniyorsun."

Koridorda, bir yığın kutunun yanında duran Selena Laurens, kuzeninin asık suratlı ses tonuna güldü. "Sorun değil, Jo-Jo. Cajun-Romani kanımızla unutma, senin için ölmüş olsam bile, her iki alemde de beni duyabileceksin. Sonsuza dek peşini bırakmayacağım."

Josette Landry, kendisini her zaman havlayan bir Pomeranian gibi hissetmesine neden olan bu çocukluk lakabını duyunca yüzünü buruşturdu. Normalde Selena'nın kullanımını düzeltirdi ama şu anda uğraşamayacak kadar yorgun ve ruh hastasıydı. "Bak, şu anda çağırmak istediğim tek şey Baskin-Robbins'e bir gezi. O yüzden çantanda bir litre kaymak yoksa konuşmayı bırak ve arabayı sürmeye başla." Jo Selena'yı nazikçe

kapıyı açtı ve Selena'nın gümüş ve mor süpürge eteğinin kenarından şıngırdayan çanları görmezden geldi. Kendini falcı ilan eden kuzeni, çingene miraslarının tuhaflığına inanmıştı.

Jo, Selena'nın uzun, kıvırcık kahverengi saçlarının tepesinden, beyaz köylü bluzundan ve gösterişli ay kolyesinden Birkenstock sandaletlerine doğru bir bakış atarken durakladı.

Sözünü geri al. Selena bunu kabul etmedi, çamur fabrikasındaki mutlu bir domuz yavrusu gibi kötü klişenin içinde yuvarlandı.

Selena homurdandı. "Sorunlarınızı Rock 'n Pop Swirl şerbetinde boğmak hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Şerbeti unutun. Bugün çilekli ve şekerleme soslu Cheesecake istiyorum... üç kaşık. Şimdi lapa!"

"Sabah kendinden nefret edeceksin."

"Şu anda kendimden nefret ediyorum. En azından şişkin karnımdaki nefis, donmuş mutluluğun mutlu anısıyla hayatımdan nefret etmeme izin verin."

"Peki," diye homurdandı Selena. "Parasını bile ödeyeceğim."

"Tabii ki yapacaksın." Jo yırtık pırtık postacı çantasını omzuna attı. "Beş parasızım."

Selena hippi hasır çantasından kocaman, kabarık anahtarlığını çıkarırken yine homurdandı. "Haklı değilsin, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Genetik olarak sizin aile kolunuza bağlıyım. Tabii ki iyi değilim. Asla iyi olamayacağım."

Selena başını sallayarak Jo'nun dairesinin kapısını kilitlemesini bekledi ama neden zahmet ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Değerli olan tek şey üç köpeğiydi. Ve eğer hırsızlar Beggin' Strips taşıyorlarsa, onu savaşmadan seve seve terk edeceklerdi. Şeytani salyalı köpekler.

Jo pencereden paketlemekte olduğu kutulara bir göz attı ve yüzünü buruşturdu. Hayatı boyunca yaşadığı kötü şans yakında değişmezse, sokakta kalacak ve sevgili köpeklerini bir barınağa teslim etmek zorunda kalacaktı.

Ya da daha kötüsü, ablası.

İşler nasıl bu noktaya gelebildi? Bu onun hayatı olmamalıydı. Hiçbir zaman sorumsuz olmamıştı. Diğer çocuklar içmeye ve partilere giderken, o evde kalmış ve çok çalışmıştı. Sınıf birincisi olarak mezun olmuştu. Kıt kanaat geçinmiş, para biriktirmiş ve çalışmayı reddettiği için kocasından boşandığında tüm birikimini avukat masraflarına harcamıştı. Bunun nedeni, eğer Barry Riggio çalışıyorsa, Jo onları geçindirmek için iki işte birden kölelik yaparken, yataklarında başka kadınları becerecek zamanı olmayacaktı!

Evet. Hiç bu kadar ihanete uğramış ya da incinmiş hissetmemişti. Bir daha asla başka bir adama güvenmeyeceğim.

Ve eğer bu yeterince kötü değilse, şirketin küçülmesi onun gündüz işine mal olmuştu ve altı hafta boyunca gece işini kaybetmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fabrikanın korkunç bir elektrik yangını sonucu yanmasından sonra.

Hayatının ve hırslarının başarısızlığa uğramasından bunalan Jo sokağa döndü ve Selena'nın cipinin park ettiği kaldırıma yöneldi. Keşke Selena'nın kocası ve onun hukuk bürosu boşanmalarla ilgilenseydi, bu onu bir şeylerden kurtarabilirdi. Ama Bill'in uzmanlık alanı şirketler ve ceza hukukuydu, aile hukuku değil. Ve avukat arkadaşı ona indirimli bir fiyat vermiş olsa da, yine de aldatan beleşçiden kurtulmak için birikiminin her kuruşunu harcamıştı.

"Ne yapacağım, Lainie?"

Selena onun için arabanın kapısını açtı. "Nefes al, tatlım. Bu da geçecek. Bu arada ben de-"

"Senden borç almayacağım. Asla!" "İş

kabul edecek misin?"

Jo cevap vermeden önce Selena'nın diğer taraftaki cipe binmesini bekledi. "Çay yapraklarını ya da avuç içlerini okuyamam. Ve eğer beni mağazanıza alırsanız, uyarayım, alaycılığımı dizginleyebileceğimden emin değilim."

"Evet, sen ve perakendeciliğin kötü bir kombinasyon olduğunu biliyorum. Jacob amcan hala aile toplantılarında garajında çalışarak geçirdiğin bir gün için söyleniyor."

"Bu kadar melodramatik olmayın... Paulina Teyze beni kovmadan önce orada sadece iki saat çalıştım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Selena bir kahkaha patlattı. "Demek istediğim tam olarak bu. Her neyse, müşteri tabanıma değer verdiğim ve onlara büyük saygı duyduğum için, sizi tek başınıza işimi batıracağınız bir tezgahın arkasına koymaya niyetim yok. Size tavsiyem, Bayan Snark 'Ems, en iyi yaptığınız şeyi yapmanız. Kameraman olarak çalışın."

Jo hemen canlandı. "Gerçekten mi?"

Selena trafikte ilerlerken başıyla onayladı. "Sadece küçük bir sorun var."

"Ah, gah, biliyordum! Bir porno sitesi için, değil mi?"

"Hayır!" Selena yüzünü buruşturdu, sonra düşünür gibi yaptı. "Gerçi seni tanıyorsam, muhtemelen bu görev yerine pornoyu tercih edersin."

Bunun paranormal ve aptal bir dulun kapı tokmağından daha aptalca bir şey olması gerektiğini anladığında Jo'nun midesine mide bulandırıcı bir his yerleşti. "Ne?"

"Bazı arkadaşlarım var..."

"Hayır! Arkadaşlarınla tanıştım. Tabitha'nın üç-X dereceli mağazasında çalışmayı, parıltılı pastaları ve yenilebilir tangaları ayırmayı tercih ederim."

"Onu da ayarlayabilirim. Sadece K-Y ile-" arasındaki farkı öğrenmen gerektiğini unutma.

"Durun! Orada dur! Kız kardeşinin ahlaksızlığını bilmek istemiyorum. Arka tanga çekmecesinde birinin takma dişlerini bulduğuna dair anlattığı hikâye beni hâlâ yaralıyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok namuslusun."

"Ben ve Amanda. Uzun bir deliler silsilesi içinde dinsizliğin tek kaleleri."

Selena bir ışıkta durup ona ters ters baktı. "Sana işi anlatmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Peki," diye gönülsüzce kabul etti Jo. "Dinleyeceğim ve en azından buradan arabadan atlayıp geri yürüyebilirim."

Selena homurdandı. "Arkadaşlarım kendi kablolu yayın programlarını yapmaya çalışıyorlar."

Jo aniden burnundan kıl aldırmadığına pişman oldu. "Aslında kulağa umut verici geliyor. Ne tür bir gösteri?"

"Cehennemin Çağrısı. Demonoloji ve Musallat Kadınları."

"Merhaba, bu çıkış rampasına geri dönün."

"Tamam." Selena sola döndü. "Merakımdan soruyorum, neredeyse beş ay olduğunu biliyorum ama ailene boşanmadan ve haciz ihbarnamesinden bahsettin mi?"

"Senden nefret ediyorum, Selena."

"Hayır, sevmiyorsun. Beni, Emma Stone'a özel bir haber peşindeki binlerce paparazzinin tutkusuyla seviyorsun."

Jo kuzenine bir ahududu üfledi. "Bu yalanlara inanmaya devam ediyorsun."

"Yalan değil. Ben psişiğim. Biliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hem eğlenen hem de iğrenen Jo gözlerini devirdi. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de Selena haklıydı. Tuhaf büyük kuzenini her şeyden çok seviyor ve ona tapıyordu. Deliliği ve her şeyiyle. "Bu işin ücreti ne kadar? Ve ne zaman başlamamı istiyorlar?"

"Eğer güvenilir, soğukkanlı bir kameraman bulabilselerdi, yarın başlarlardı. Ama sahaya getirdikleri herkes on beş dakika ya da daha kısa sürede çığlık atarak kaçtı."

Vay canına, bu etkileyiciydi. Selena'nın grubu için bile özel ucubeler. "Onlarla çalışmak bu kadar zor mu?"

"Hayır. Aslında oldukça sevimliler.... Araştırdıkları yer o kadar perili ki."

Jo bu kez pes etti ve kahkahayı bastı. "Ciddi değil misin?"

"Yemin et."

"Peki nereyi araştırıyorlar? LaLaurie malikanesini mi?"

Selena başını salladı. "Karma'nın evi."

Anlaşıldı. Tuhaf karakterler ve uçan perilere, uzaylı varlıklara ve Noel Baba'ya inanmak isteyenlerden oluşan uzun aile çizgisinde Karma Devereaux, Kraliçe Lunatica'ydı ... kadın kendi oğluna bile lakap takmıştı
E.T. ve çocuğun gerçek adı Ian'dı.

"Lainie, eğer gözlerimi kafamın içinde biraz daha geriye yuvarlarsam, muhtemelen onları yutacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Selena uzandı ve şakacı bir şekilde ona Gibbs tokadı attı. "Hey!"

"Buna ihtiyacın vardı. Ayrıca, bu alaycılık bize iyi hizmet edecek. Sahada kamerayla ürkütmeyecek birine ihtiyacımız var."

"Evet, siz bir avuç kaçıkla bir sürü yatıya kalma ve aile buluşması atlattığım için çoğu şeye karşı bağışıklığım var. Xilla Teyze buna dahil değil."

"Güzel. Herkesi arayıp yarın saat 11'de Karma'da olmalarını söyleyeceğim. Bu sizin için uygun mu?"

"Belki." Baskin-Robbins'e yanaşırken Jo bakışlarını Selena'ya dikti. "Hâlâ bana Hades'in Koltukaltı'na, nam-ı diğer Karma's'a yaptığım bu sefil yolculuk için ne kadar kazanacağımı söylemedin."

"Günde üç yüz elli, artı yemekler." Jo bön bön baktı. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır. Birini bu işe ikna etmek için bu kadarını yapmak zorunda kaldık. Ama henüz kimseye on beş dakikalık görünüşleri için yirmi dolardan fazla ödemedik ve çoğu da lanetli ya da perili olmasından korktukları için paramızı saklamamızı söyledi."

Jo bu paranoyayla alay etti. "Ne kadar batıl inançlı hercai menekşeler...." Ama bu onun için iyi bir şey olabilirdi. "Sence günde dört yüz dolar kazanabilir miyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu noktada mı? Muhtemelen." Selena telefonuna uzandı. "Mama Lisa'ya mesaj atıp öğreneceğim."

"Pekâlâ. Bana bunu verin ve korkusuz bir fotoğrafçınız, kameramanınız, hizmetliniz, hademeniz... her neyse."

"Sen de geceyi orada geçirmek ister misin?" Jo ısrarla "Hayır," dedi.

Selena kaşlarını kaldırarak telefondan başını kaldırdı. "Korkmadığını sanıyordum."

"Hayaletlerden ya da şeytanlardan korkmuyorum. Karma'dan korkuyorum.

Alınma ama kız kardeşin deli."

"Evet, öyle. Açıkçası beni de korkutuyor." Selena'nın gülümsemesi genişledi. "Mama Lisa senin fiyatını kabul etti. Eğer üç günlük çekimi gerçekten başarırsan sana bin dolar ikramiye vereceğini söyledi."

Jo neredeyse kendinden geçmişti. Ta ki gerçeklik perisi gelip onu tokatlayana kadar. Birden dehşete kapıldı ve gökyüzüne bakmaya başladı.

"Bu bakış ne anlama geliyor?" Selena da gökyüzünü araştırırken sordu.

"İşler çok iyi gidiyor." Bakışlarını tekrar kuzenine kaydırdı. "Yıldırımın bana çarpmasını bekliyorum."

"Saçmalama. Mükemmel güneşli bir gün."

"Evet, ve cehennem sadece bir sıcak küvet. Sana söylüyorum Lainie, gerçekten kötü bir şey olacak. Bunu biliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çünkü ilk nefesini aldığı andan itibaren lanetlenmişti. Ve onun için hiçbir şey yolunda gitmedi.

* * *

"Hey, anne?"

Karma Devereaux, üst kattaki koridordan oğlunun seslendiğini duyunca derin bir iç çekti. Oturma odasından çıkıp sahanlığa baktı. "Biraz meşgulüm, Boo. Ne istiyorsun?"

On iki yaşındaki kız korkuluğun üzerinden eğilip ona bakarken, koyu renk bukleleri sanki rüzgârda kalmış gibi başının etrafında dağınıktı. Çok az esintinin olduğu sıcak bir gün olduğu için garip bir şeydi bu. "Şuradaki garip, ürkütücü, tuhaf vazoyu biliyor musun, üzerinde ay rünü yazıyor. Hani bana asla dokunmamamı söylediğin?"

Kan yüzünü terk etti. "Ona dokunmadın, değil mi?"

"Hayır. Ama Rug özgürlük için bir mola daha verdi ve Onu olmamam gereken odada köşeye sıkıştırdığımda, yerde kırılmış olarak gördüm. Ve kutsal olan her şeyin üzerine yemin ederim ki bunu ne ben ne de hamster yaptı. Yapılmış gibi görünüyor."

Oğlu için dehşete düşen Karma, merdivenlerden olabildiğince hızlı koştu. "Bir şeye dokundun mu?"

E.T. ellerinde kucakladığı hamsterı havaya kaldırdı. "Sadece Rug."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Onu kafesine koyun." Odaya temkinli bir şekilde girmeden önce oğlunun gitmesini bekledi. Dehşet onu tüketti ve kırık vazoyu görür görmez nedenini anladı. Bu vazo yere düşüp kazara kırılmamıştı.

Bir şey parçalanmasına neden olmuş.

Bu da son zamanlarda evinde neden bu kadar çok hareketlilik olduğunu açıklıyordu. Neden yeni herkesin çığlık çığlığa kapıya koştuğunu.

Evrendeki en eski, en ölümcül varlıklardan biri serbest bırakılmıştı.

Midesi bulanarak cebinden telefonunu çıkardı ve son çare olarak aradığı numarayı tuşladı.

Zeke ilk zil sesinde cevap verdi. "Zeke Jacobson'dan Haşere Kontrol. Bugün ruhunu ne kemiriyor?"

"Gerçekten hiç komik değilsin."

Onun alaycı ses tonunu duymazdan geldi. "Karma mı? Sen misin?"

"Evet. Bir sorunumuz var dostum ve süvariye ihtiyacım var." "Şimdi ne yaptın?"

"Yemin ederim bunu ben yapmadım. Bunun nasıl olduğundan gerçekten emin değilim ama... Valac kaçtı."

"Lütfen bana bunu söylerken kapınıza dayandığını ve oynamak için dışarı çıkmak istediğini kastettiğinizi söyleyin. Dışarıda, dışarıda, dışarıda değil."

"O gitti. Yüksek kuyruklu. Kaçtı. Kaçtığını bile bilmiyordum. Ne zaman kaçtığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çağrıldı mı?"

Vazoya parmaklarıyla vurdu. "Evet," diye nefes aldı. "Ama benim korumamdan geçip ona nasıl ulaştılar?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama kendi başlarına güçlü ve şiddetli olmalılar. Bu yüzden ağır topları çağırmak zorundayım."

"Sen ağır topsun, Zeke. Bir Necrodemian'ın tüm amacı bu değil mi? Büyük kötülüğü öldürüyorsun."

"Hem evet hem hayır. Savaşma ve öldürme yeteneklerimizin ötesinde olan yaklaşık yüz bilinen iblis var. Kökenleri o kadar güçlü ve eski ki mühürlenmişler ve orada kalmaları gerekiyor. Bu seviyedeki iblisler için nükleer yıkım yeteneklerine ihtiyacımız var. Sadece onun türünden biri onunla savaşabilir ve bu süreçte ölmeden onu şişesine geri koyabilir."

"Bekle. Daha güçlü, daha iyi ve daha iyi bir
kötü iblis onu yakalamak için?"

Zeke, Thorn'u korkunç bir karmaşanın içine çekmek üzereydi. Karma bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Thorn'un ihtiyacı olan son şey günaha girmekti. Her geçen gün babasının dünyasına doğru kayıyordu, bunu her konuşmalarında hissedebiliyordu. Ama Zeke haklıydı. Başka ne seçenekleri vardı ki?

"Evet, Hellchaser'ları pek sık çağırmıyoruz. Onlar kuduz köpekler gibidir ve biz de genellikle onlarla savaşırız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gruesomes. Ancak, bu durumda tek seçenek bu. Tabii Valac'ın serbestçe dolaşmasını istemiyorsanız, ki bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, özellikle de Cadılar Bayramı yaklaşırken. Sıkı durun, en kısa zamanda orada olacağım."

Karma, paranormal alemdeki en korkunç kalıntı ve eşyaları depoladığı ve temizlediği odayı tararken telefonu kapattı. Valac'ı hiçbir zaman yanında tutmak istememişti ama kız kardeşi Tiyana öldüğünde onun vasiliği ona geçmişti. Tiyana ona, kendisine bir şey olması durumunda Karma'nın Valac'ın kabını başka birine emanet etmeyeceğine dair söz verdirmişti. Hiçbir sebeple.

Şimdi...

Lütfen bunun hayatımın en kötü hatası olmasına izin verme.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Jo, cep telefonu çalmaya başladığında, eşyalarını eskiden kırmızı olan ama şimdi her şeyden çok astar grisi rengine bürünmüş, paslanmış 1964 model Ford Falcon'una yerleştirmeyi henüz bitirmişti. Telefona cevap vererek sürücü tarafına gitti ve çantasını içeri attı.

"Selam kuzen. Planlarda hızlı bir değişiklik oldu. Karma'da buluşmayacağız. Aksine, Dauphine'deki Gardette-LePretre Malikanesi için acil bir çağrı aldık."

"Şaka yapıyor olmalısın. Padişahın ve hareminin katledildiği o tuhaf eski yer mi?"

"İşte bu. Orada görüşürüz... oh, ve adam bize burnumuzdan para ödüyor. İkramiyenizin bir bebeği oldu! Mazel tov!"

Bunun yaklaşan kıyametin yeni bir işareti olmadığını umarak telefonu kapattı ve arabaya bindi. Ailesinin Voodoo dükkanından sadece birkaç blok ötede olan bu yere karşı her zaman hastalıklı bir hayranlık duymuştu,

Erzulie'nin. Çocukken, teyzeleri Kalila onları o eski konak ve neredeyse iki yüz yıl önce orada yaşanan dehşetler hakkında korkunç hikayelerle eğlendirmişti.

Evet.

Ama kuzeni Tiyana'nın öldüğü dükkânın önünden geçerken duyduğu üzüntüyü bastıramıyordu. O korkunç geceden beri o caddeden uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Selena ve kız kardeşleri, özellikle de şu anda dükkânın sahibi olan Tabitha için bunun ne kadar kötü olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Devereaux kâsesindeki karışık yemişler arasında Tiyana, Jo'nun en sevdiklerinden biriydi. Babasının onların uhrevi saçmalıkları olarak adlandırdığı şeylerin hiçbirine inanmamış olsa da Jo, T ve teyzeleri Ana'nın Erzulie's için yaptıkları özel yağları ve sabunları almak için uğrardı.

Bunu düşünme.

Bunu yapmamak zordu. Jo'nun öğrendiği tek ders hayatın ne kadar hızlı değiştiğiydi. Bir an küçük bir koza gibi uyuşukluk içinde yürüyordunuz. Ve bir sonraki ... bam! Dünyanız raydan çıktı, kalbinizi kaldırımda küçük kanlı parçalar halinde bıraktı, bu da onu bir daha nasıl bir araya getirebileceğinizi merak etmenize neden oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayatın bunu herhangi bir suç olmaksızın yapması gerçekten yasadışı olmalı.

Uyarı.

Tiksintiyle kontak anahtarını çevirdi. Arabası bir ölüm takırtısı ve bir blok boyunca yayılan büyük bir siyah duman geğirmesiyle hayata döndü. Evet, utanç vericiydi ama yaşlı Falcon'un hakkını vermek zorundaydı. Elli yaşında olmasına rağmen, şu anda ondan daha fazla ömrü vardı.

Radyodaki Prince şarkısı dışında her şeyi aklından çıkararak, Selena ve Karma'nın daha önce hiç tanımadığı dört kadınla birlikte beklediği Dauphine'e doğru yola koyuldu.

Jo, Selena'nın cipinin arkasına yanaştı ve caddeye park etti. Son derece uzun ve aşağılayıcı bir evet-arabamı-çevirdim-ve-hala-çalışıyor,-bir-daha-durup-durmayacağını-bilmiyorum-bu- yüzden-heinie'mi-ısır-ve-sen-olmadığın-için-şükret turundan sonra,

dışarı çıktı ve çantalarını topladı. Diğerlerine yaklaşırken, herkesin yüzündeki ifadeden ne kadar dayanabileceğine dair iddiaya girdiklerini anladı.

Selena'nın yanına yaklaşarak sırıttı. "Bana sekiz yaz."

"Sekiz ne?"

"Çığlık çığlığa eve kaçmadan önce ne kadar dayanabilirim?" Karma güldü.

Diğerleri şaşkın görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Selena küçümseyici bir homurtuyla sağındaki minyon sarışını işaret etti. "Jo, korkusuz liderimiz ve baş şeytan kovucumuz Lisa Ana ile tanış. Çarşamba geceleri Voices Carry internet radyo programını yapan kişi o."

Jo programı iyi biliyordu. Karma'nın dinleyip de dayanabildiği tek programdı.

Elini uzatan Jo, dostane gözleri ve güzel bir gülümsemeyle başını kadına doğru eğdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de."

Sonra Selena akraba olabilecek kadar birbirine benzeyen iki kahverengi saçlı kadını gösterdi. "Rahibe Jordan ve gerçek kız kardeşi Sarah."

Hoşbeş ettiler.

"Ve son olarak, ama asla en az değil, Bayan Mercy."

Dolgun ve sevimli, derin gamzeleri parlıyordu. "Merhaba Jo. Umarım kolay kolay korkmazsın. Bugün çok zorlu bir gün olacak."

Jo ona göz kırptı. "Dört gözle bekliyorum."

"Korkmuyor musun?" Lisa şüpheyle sordu.

"Karma ile tanıştın, değil mi? Onunla aynı yaz banyosunu ve yatağını paylaştığını düşünsene. O bir domuz. Hiçbir şey beni onun gece yarısı küvet ritüellerinden daha fazla korkutamaz."

Hepsi güldü. Karma bile.

"Pekâlâ, Bayan Unflappable." Karma, Jo'nun omzundaki çantayı kaptı. "Korku için hazır olun!" Sahte bir bwa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ha-ha kahkahası attı.

Jo Selena'ya pek de etkilenmemiş bir bakış attı. "Kendimi yine onunla göl evinde sıkışıp kalmış gibi hissediyorum... bana yardım et."

Selena başını sallayarak tripodu aldı ve içeri taşıdı. Jo da onları takip etti ama fuayede duraksadı. Korktuğu için değil, kesinlikle çok güzel olduğu için. Evin dışı süslü ferforje balkonuyla klasik Yunan Uyanışı tarzındayken, içerisi tamamen modern ve çağdaştı.

Cilalı ahşaplar. Tavan vantilatörleri. Güzel kafesli tavanlar. Enfes.

Jo hayretle ağzını açmamaya çalıştı. "Bunun apartman olduğunu sanıyordum."

Selena tripodu yere koydu. "Öyleydi. Bir yıl önce Ağustos ayında satın alındı ve tek bir eve dönüştürüldü. Dokuz yatak odası, on banyo. Yedi bin metre kareden fazla, tam bir şeytanlık."

"Şeytani görünmüyor. Gerçekten hoş

görünüyor." "Teşekkür ederim."

Jo adamın derinden gelen sesiyle döndü. Yeşil bir golf tişörtü giymiş olan adam orta yaşlı ve yetkili bir adam havasındaydı.

"Cal," dedi Lisa selamlayarak. "Bunu yapmamıza izin verdiğin için teşekkürler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır, geldiğiniz için teşekkür ederim. Geçen haftadan sonra karım geri dönmeyi reddetti. Evin yeniden kiralanması için aramaya başladı bile. Keşke bunu son tadilat faturasından önce yapsaydı. Ama ne yapabilirsin ki? Boşanma avukatlarından daha ucuz sanırım."

Selena, kapağında sevimli küçük canavarlar olan spiral ciltli vinil bir defter ve tüylü bir flamingo kalem çıkardı. Profesyonel görünmek için çok fazla. "Tam olarak neler oluyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, ilk başta hiçbir şey olmadı. Neredeyse bir yıl boyunca hiçbir olay olmadan burada kaldık. Herkes gibi biz de buranın perili olduğuna dair hikayelerin uydurma olduğunu düşündük. Ve sonra..."

Selena başını kaldırdı. "Ne?"

"Bir gece dışarıda yemek yedikten sonra içeri girdiğimizde tuhaf bir koku vardı. Ne kadar kötü olduğunu tarif bile edemem. Kanalizasyon hattının tıkanmış olabileceğini düşündük."

Lisa salondaki konsol masasının yanında durakladı. "Burada yerinde olmayan bir şey vardı." Elini mermer topların bulunduğu kâsenin üzerinde salladı.

Cal başını salladı. "Birisi oraya tek bir kırmızı gül koymuş." "Üst kattan bir çığlık geldi," diye fısıldadı Jordan.

ne olduğunu düşündüyse onu tekrarladı. "Karınız polisi aramak için arabaya koşarken siz de tuvalete gittiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

araştırmak için dördüncü kata çıktım." Kadın tekrar ona baktı. "Ama hiçbir şey bulamadınız. Oda tamamen boştu."

Kaşlarını çatarak tekrar başını salladı. "Bunu nereden biliyorsun?" "Çok hassaslar." Karma tekrar Jo'ya döndü. "Bunu filme alman gerekmiyor mu?"

"Özür dilerim." Jo kamera çantasını yere koydu ve Dijital Video Kamerayı çıkardı. Omzunda sabitleyerek kamerayı açtı, sonra düğmeye basarken kaşlarını çattı. "Ne kadar tuhaf."

"Ne?" Selena sordu.

"Buraya gelmeden hemen önce pili şarj cihazından çıkardım ve şu anda boş." Jo pili değiştirdi, ancak iki yedeğin de bitmiş olduğunu öğrendi.

Selena bir not aldı. "Herkes, çabuk. Telefonlarınızı kontrol edin."

Teker teker aynı şeyi rapor ettiler. "Tamamen tükenmiş."

"Oooo," diye nefes aldı Karma. "Şimdiden bir hareketlilik var." Noel'deki bir çocuğun hevesiyle Cal'a baktı. "Bir hayalet gördün mü?"

"Açık renk saçlı bir adam.

Genç." "Nerede?"

"Üst katta. Antika salon aynası şu an dolapta. Evle birlikte geldi. Karım bir ay önce onunla ilgili kâbuslar görmeye başladıktan sonra duvardan indirdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Görelim ve..." Lisa sol tarafındaki kapıyı açıp yatak odasına girerken sesi kesildi. Kısa bir süre durdu.

Diğerleri gibi.

Hepsi teker teker dönüp sahibine baktı. "Antikaları gerçekten seviyorsun, ha?" Selena sordu.

Omuz silkti. "Ben bir tarihçiyim. Bunlar topladığım eserler. Çoğunlukla eBay'den ve antropolog ve arkeolog arkadaşlarımdan."

Karma Selena'ya döndü. "Zaman dilimi nedir?"

"Babil. Bir sürü Babil."

Cal başını salladı. "Akadya ve Sümer benim öncelikli odak noktam. Bu bir sorun mu?"

Karma başını salladı. "Dr. Parthenopaeus'u tanıyor musun?" "Tory mi? Evet. Onu yıllardır tanırım."

"Peki ya Dr. Julian Alexander?" Selena sordu. "O da var."

"Onları arayalım mı?" Karma kız kardeşine fısıldadı. "Emin değilim. Henüz emin değilim. Etrafa biraz daha bakalım."

Selena kalemini defterine soktu. "Bize şu aynayı göster."

Jo merdivenlerden çıkarken diğerlerini takip etti. Her şeyden korkmamaya çalışıyordu ama pillerle ilgili olay gerçekten tuhaftı. Tekrar tekrar bunun mantıklı bir nedenini düşünmeye çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yapamazdı. Hiçbir şey gücün tamamen boşalmasına neden olmamalı. Tüm eşyaların.

Bu tuhaftı.

Cal onları başka bir yatak odasına götürdü ve gömme dolabın kapısını açtı.

"Bunu hissediyor musun?" Jordan titredi.

Kız kardeşi başını salladı. "Burada bizimle birlikte bir şey var."

"Çarşaflar," dedi Jo. "Çömlekler. Bir sürü kilim ve sanat eseri."

Ona, ikramiyesinin azalıyor olabileceğini söyleyen sinirli bir bakış fırlattılar.

Cal ve Lisa aynayı dışarı çıkardılar. Bir metreyi aşan boyuyla etkileyici bir antikaydı ve ona Royal Caddesi'ndeki antikacılarda gördüğü yüzlercesini hatırlatıyordu. Nedeni ne olursa olsun, Jo aynalara, özellikle de eski olanlara her zaman hayranlık duymuştu. Öyle ki, küçük bir kızken bütün odasını onlarla kaplamıştı. Görünüşe göre bu onun kanında olan bir şeydi, çünkü annesi ona küçükken kendisinin de böyle olduğunu itiraf etmişti.

"Peki bunu kırarsan kaç yıl kötü şans getirir?" Jo ortamı yumuşatmaya çalışıyordu.

Tek yaptığı arkadaşlarını kızdırmak oldu.

"Ciddiymiş gibi davran," dedi Mercy sinirli bir bakışla. "Biz burada profesyoneliz."

Eğer bu işi batırmazsa bonusunun bir bebeği olacağını kendine hatırlatan Jo geri adım attı. "Özür dilerim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onlar onu incelerken ve incelemesini engellerken canı çok sıkılmıştı, caddenin aşağısındaki Aziz Louis Katedrali'nin muhteşem manzarasına sahip olan odanın etrafına baktı.

Bilinçli bir düşünce olmadan, odanın içine yansıyan pencereye doğru ilerledi. Üzerinden bir gölgenin geçtiğini gördü.

Sen tek misin....

Fısıltıyla döndü. Orada kimse yoktu. Diğerleri hâlâ aynanın etrafında toplanmış, notlarını karşılaştırıyor ve tuhaflıklar hakkında spekülasyon yapıyorlardı.

Hmmm...

Evet, kaybediyorum.

Bunu o çocukken de yaparlardı. Özellikle aynaların etrafında oooo ve ahhh gibi davranırlardı ve onu da gördüğüne ikna edene kadar bir şeyler görürlerdi.

Ama o daha iyi biliyordu.

Devereaux'lar gariplerin en garipleriydi. Rocky Teyze'yle başlayıp onun dokuz çatlak kızına kadar uzanıyordu.

Aslında Jo'nun annesi de pek normal sayılmazdı. Floras ailesinin uzun bir eksantrik ama çoğunlukla sevimli şarlatanlar soyu vardı. Romanichal büyükannelerinin bile ayağında bir damar vardı ve bu damarın sadece sel geldiğinde çıktığına yemin ederdi. Bunun üzerine bahse girebilirdiniz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama onlar hakkında iyi olan bir şey vardı; aile piknikleri ve buluşmaları asla sıkıcı olmazdı.

"Geliyor musun, Jo?"

Selena'nın sorusu üzerine döndü ve o hayallere dalmışken herkesin odayı boşalttığını fark etti. "Tam arkanda."

Onları takip ederken, bu yerde oldukça ürkütücü bir şeyler olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Parlak ve patolojik derecede temiz, rahatsız ediciydi. Gerçekten de hiç kimse içinde yaşarken bu kadar tertemiz bir eve sahip olmamalıydı.

Evet, ev tuhaflık saçıyordu.

Bakışları Karma'ya gitti.

Ve işte orada. Tüm ucubeliğin kaynağı. Jo bu düşünce karşısında gülmekten kendini alamadı.

Bilmediği ve öğrenmek istemediği şeyler hakkında konuşurlarken onları görmezden gelerek, küçük bir avluya açılan arka kapıya doğru sürüklendi. Hayatında gördüğü en inanılmaz duvar resmiyle karşılaşınca donup kaldı. Evin içine yansıyan antika aynaların panelleri gibi görünen şeylerden yapılmış, 3 boyutlu ağaçlar gibi görünecek şekilde biçimlendirilmiş metal parçalarla kaplanmış ve arka kapı bunların ortasında kesilmişti. Sanki mistik bir meyve bahçesine giriliyormuş izlenimi veriyordu.

Buna dairemde ihtiyacım var....

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok güzel, değil mi?"

Cal'ın sesiyle döndü. "Evet, öyle. Evi aldığınızda burada mıydı?"

"Hayır. Eşimin bir arkadaşı sanatçıdır. Bu eski evlerde gördüğünüz duvar resimlerinin çoğunu o yapıyor."

"Nedenini anlayabiliyorum." Ona gülümsedi. "En harika eve sahipsiniz. Sen ve eşinin çok gurur duyduğunuzu biliyorum."

Konuşmak için ağzını açtığı sırada Lisa dikkatini çekti. Onlarla ilgilenmek için yanından ayrıldı.

Jo tek başına, sanat eserlerini incelemek için metal ağaçlara yaklaştı. Bu şimdiye kadar sahip olduğundan daha fazla sabır gerektiriyordu. Ama içindeki sanatçı bundan çok etkilenmişti.

Mineli kenarları nazikçe parmaklarken, bakışları titizlikle bir araya getirilmiş ve etki yaratmak için yerleştirilmiş eski, lekeli aynalara gitti. Evet, bunu yıllar boyunca topladığı bazı aynalarla kesinlikle yapmak istiyordu.

Bir gölge ışık bir bölmenin arkasında hareket etti.

Kaşlarını çatarak arkasında biri olup olmadığına bakmak için döndü. Oda boştu.

Aptal olma. Ve kafana girmelerine izin verme. Tabii onlardan kira almayı planlamıyorsan. Para işine yarayabilir.

Düşüncelerine gülerek kapıya yöneldi ve kiracının oturduğu avluyu araştırmaya niyetlendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evde meydana gelen katliam sırasında diri diri gömüldüğü söyleniyordu.

Ama kapıdan geçerken ayağı halının kenarına takıldı. Jo kendini duvara yaslamak için uzandı. Ancak aynalı panellere dokunmak yerine, onların içinden geçti.

Tamamen.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Jo kendini o güne kadar gördüğü en tuhaf yerde bulunca donakaldı. Ürkütücü Peri Ormanı - canlanıp kafasını yemeye çalışacakmış gibi görünen bükülmüş ağaçlarla dolu.

Şimdi bu bir sürtük değil mi.... TV Land'e düştüm ve kalkamıyorum.

Ve görünüşe göre, Addams Ailesi'nin kayıp bir bölümüydü.

Belki The Munsters.

Kesinlikle, kesinlikle ikisinden biri. Yavaş bir daire çizerek döndüğünde, sonsuz bir karanlıktan başka bir şey göremedi. Hiçbir renk yoktu. Cildi bile soluk, iğrenç bir griydi. Doğu Avrupa ten rengi için çok fazlaydı.

Tuhaf.

İşte bu yüzden Technicolor.... filmleri devraldı.

Soğuk bir rüzgâr etrafında uğulduyor, saçlarını karıştırıyor ve teninde tüyleri diken diken ediyordu. Kollarını etrafına sararak

Vücudu, gece boyunca tökezleyerek ilerledi ve eve dönmenin bir yolunu aradı.

"Selena! Karma!" Onları dinlemek için durakladı ama rüzgârdan başka bir şey duymadı. "Bu hiç komik değil! Yemin ederim Karma, buradaki sürtük Jo! Sen değil! Seni bunun için geri alacağım! Bir ara uyumalısın!"

Hadi, Jo. Uyan artık.

Sadece aptal bir

rüya.

Yine de saniyeler dakikalara dönüştükçe ve hiçbir şey değişmedikçe endişelenmeye başladı. Hatta korkmaya.

Birdenbire, çok uzakta olmayan bir yerden koşan ayak sesleri duydu. "Lainie? Buraya gel! Ve bir el feneri getir!"

Ses yavaşladı, sonra ona doğru döndü.

Rahatlamış bir şekilde uzun bir nefes aldı. Ta ki sesin kaynağını görene kadar.

Oh hayır....

Kuzeni Tabitha'nın her gece yatarken izlediği korkunç zombi filmlerinden birindeki çürüyen mülteciler gibiydiler.

Dehşete kapılan Jo arkasını döndü ve olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Ama şansına bakın ki, bunlar yavaş hareket eden Walking Dead zombileri değildi. Oh hayır...

Piyango kazanan Resident Evil süper zombilerini aldı, steroidler ve olimpik eğitimle. Bir tanesi onu ısırmaya çalışırken üzerine atıldı. Jo eğildi ve büküldü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ters yöne doğru koştu. Çılgınca bir silah aradı ama tek görebildiği sis, karanlık ve karanlığın ilk kuzeniydi.

İşe yaramaz!

Bir dahaki sefere bu rüyayı gördüğümde, gece görüş gözlükleri ve bir pala istiyorum! Bir çift seksi korumadan bahsetmiyorum bile.

Ve Tabby'nin ona zorla izlettiği tüm o korkunç filmlerde Jo'nun en nefret ettiği şey, genellikle topuklu ayakkabılarla çaresizce koşan ve kendini kurtarmaya bile çalışmayan çığlık atan aptal kızdı.

Ama ne olacak ki? Yapacak başka bir şey yoktu.

Kan donduran bir çığlık atarak koşmaya başladı ve bir anda ortaya çıkan sert, acımasız bir ağaca çarptı.

Ya da o öyle sanıyordu. Kara ağaç iki koluyla onu sarıp arkasına çektikten sonra öyle hızlı bir şekilde kılıcını çekti ki ne yaptığını anlaması bir dakikasını aldı. Kazınan metalin sesi onu daha da ürpertti.

Son derece uzun boylu adam, onu öldürmeye ve onu yakalamaya çalışan şeylerin arasından geçerken bakışları zar zor takip edebiliyordu. Adamım, eğitimliydiler. Ama bu adamla kıyaslanamazlardı bile. Korkunç bir balerin gibi dönüyor, savuşturuyor ve itiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onlarla birden fazla kez karşı karşıya geldiği belliydi.

Birkaç dakika sürmesine rağmen, onları akıl almaz bir beceri ve hassasiyetle savuşturdu.

Sonunda etraflarındaki sisin içinde dağıldıktan sonra, onu incelemek için yavaşça döndü. Işıksız ick'te onun vücudunun hiçbir detayını seçemiyordu. Hem de hiç. Tepeden tırnağa siyah üzerine siyah giysiler içindeki adam ona katil bir keşişi hatırlatıyordu.

Kılıcını kınına sokarak onunla daha önce hiç duymadığı bir dilde konuştu.

Kadın cevap vermeyince, adam onun kolunu tuttu ve daha fazla anlamsızca hırladı.

Onu itti. "Dostum, burada Babelfish yok. Rosetta Taşı da yok. Bunun hangi kıtadan geldiğini bile bilmiyorum."

"İnsan mı?" Adamın derin baritonu kadını dondurdu. Ooo, muhteşem bir aksanla sarılmış seksi bir ses. Kolunu sertçe kavrayışının aksine hoş ve yatıştırıcıydı.

"İlk kahvemi içtikten sonra. Çoğu gün. Evet, ben insanım." Adamın elini üzerinden çekmeye çalıştı. "Kafein aldın mı? Günlük lavmanını?"

Onu cesetlerden uzaklaştırırken pazılarını sıkıca kavradı.

"Hey! Uzun boylu, sinir bozucu ve korkutucu, senin sürtük değil." Adamın postayla kaplı eline vurdu. "Biraz ağırdan almak ister misin?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Mal mı? Kırarsan alırsın ve ucuz değil. Bakmam gereken üç köpeğim var, biliyor musun? Beggin' Strips pahalı. Maisey de pahalı tereyağlı mikrodalga patlamış mısır bağımlısı. Ve market markaları işe yaramıyor."

Cadegan kadının ne söylediği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Kullandığı kelimelerin çoğunu anlasa da, diğerleri onu kadının aniden kendi diyarında belirmesi kadar şaşırtmıştı. Ve kurduğu cümleler tamamen saçmaydı.

Kıyafetlerinden, onun şu anki insan dünyasından olduğunu biliyordu. Ama neden buradaydı?

Buraya nasıl gelmişti? Bu cehennemi evi olarak gören diğerlerinden bazıları gelip gidebilse de, onlar büyücüler, Adoni ya da diğer yeraltı sakinleriydi. İnsanların yardım almadan buraya girme özgürlüğü yoktu.

Ve ne zaman bir insan onun için buraya gönderilse, üzerlerindeki iblis dokunuşunun kokusunu fersahlarca öteden alabiliyordu.

O farklıydı. Onda tanıdık bir şeyler olsa da, insanlık dışında hiçbir şeyin kokusunu taşımıyordu.

Nezaket.

Sapkın grileri ona çeken ve saldırmalarını sağlayan şey buydu. Masumiyet bu cehennem diyarındaki en değerli ve en kıymetli metaydı. Ve masumları dönüştürmeden önce asla uzun sürmeyen bir şeydi.

Ya da onları öldürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cadegan daha fazla grayling ve sidhe'nin onlara doğru koştuğunu duyunca donakaldı. Daha da kötüsü, yanlarında MOD'lar varmış gibi geliyordu. Ölümün köleleri onun tertemiz insan etinden bir ısırık almak için her şeylerini verirlerdi. Ve sırf merhamet çığlıklarını duymak için onu yiyip bitirebilirlerdi.

"Kal." Onu, bu saatte Nachtmore Ormanı'nda bulunacak kadar aptal olan herkesi avlayan karanlık, sapkın varlıklarla uğraşması için bıraktı.

Duw! Onu tespit eden çok sayıda kişi vardı ve her geçen gün daha da çoğalıyor gibiydiler. Bir MOD ona saldırmadan önce bir Grayling kılıcından kurtuldu.

Kadın ilerledi, kavgaya doğru.

Dikkati dağılınca savaştığı yaratığın ısırığını hissetti. Küfrederek onu geri püskürttü ve tekrar koşmaya başlamadan bir an önce öldürdü.

"Dur!"

Dondu kaldı ve kollarını iki yanından uzakta tuttu. "Ateş etme!"

Neden böyle düşünsün ki? "Yayım ya da arbaletim yok, genç kız. Zaten onlara karşı işe yaramazlar."

"Tamam o zaman." Onunla yüzleşmek için döndü.

Cadegan sonunda onun küstah yüz hatlarını gördüğünde nefesi kesildi. Uzun boylu ve zayıftı, bir zamanlar bir kadının vücudunda tercih ettiği kıvrımlardan yoksundu. Ama yüzü karanlık, masum bir meleğin yüzüydü. İpeksi siyah saçları ve koyu renk gözleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ona evini hatırlatıyordu. Daha da kötüsü, göründükleri kadar ipeksi yumuşaklıkta olup olmadıklarını görmek için uzun saçlarına dokunmak için ani bir istek duydu. Onun tatlı kokusunu içine çekmek için.

Canolbwyntio! Bu bir çeşit tuzak olmalıydı. Bu delilik diyarına lanetlenenleri bekleyen tek şey buydu. Ne insan dünyası ne Camelot ne de Avalon, burası Terre Derrière le Voile'di; kardeşinin onu sonsuzluğu beklemesi için gönderdiği, o dünyalar arasındaki karanlık delik. Ne kadar güce sahip olursa olsun, artık ulaşamadığı ya da ziyaret edemediği renklerle dolu diyarları sonsuza dek görebiliyordu.

O zaman onu onlara bırak ve git.

Yapılacak en mantıklı şey buydu. Ama yüzyıllar önce delirmişti.

Şimdi...

Onu sahiplenmek için dışarı çıkanlar gibi, o da onu yanında istiyordu. Bir süreliğine. Başka hiçbir şey için olmasa bile, tek yoldaşı olan yalnızlığını hafifletmek için.

Birkaç dakika sohbet etmek gerçekten çok mu fazlaydı?

Lucifer'in lanet cehennemine
lanet olsun. Ona da lanet
olsun.

Kendini durduramadan Cadegan ona elini uzattı. "Beni takip et genç kız, seni güvenli bir yere götüreyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jo, onun şarkı söyler gibi söylediği sözleri anlamlandırmaya çalışırken duraksadı. "Kimsin sen?"

"Cadegan."

Adamım, bu çocukta cidden kalın bir aksan vardı. Üstelik tuhaf bir aksan. İrlandalı ya da İskoç aksanıyla kalın İngilizce arasında bir yerde duran tuhaf bir melezlik. Yine de daha önce hiç duymadığı bir şeydi. "Cah-who?"

Onun için yavaşlattı. "CUH-doo-gun."

"Cadegan." Yanlış telaffuzuyla onu aşağılamadığını umarak yüzünü buruşturdu. Hakaret ettiyse bile adam onu düzeltmedi. "Benimki kolay. Ben Jo."

"Jo. Şimdi yapmalıyız. Onları hasta ettim ama burada kalamayız. Daha fazlası olacak. Her zaman olur."

Bu, ciddi Angloromani tekmelerinden birini attığında Romanichal büyükannesini anlamaya çalışmaktan daha kötüydü. "Bana yardım etmeye mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Tamam, ama benim bir ayakkabım var dostum ve onu kullanmaktan korkmuyorum."

Cadegan'ın bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama belli belirsiz bir tehdide benziyordu. Daha fazla zamanları olsaydı, bu kadar sıska bir kadının ona zarar verebileceğini düşünmesine gülerdi. Ya da herhangi bir kadının ya da erkeğin, bu konuda. Ama bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

zamanı değildi. Bir şey onu ondan koparmadan önce uzaklaşmaları gerekiyordu.

Sonunda narin elini onunkinin içine yerleştirdi ve onun tenini üzerinde hissetmesini engelleyen eldivenleri taktığı gerçeğine lanet etti. O kadar uzun zamandır insan eli değmemişti ki bu hissi hiç hatırlamıyordu. Zaten pek bir şey bildiği de söylenemezdi.

Yine de... herkes bir dereceye kadar fiziksel temasa özlem duyuyordu.

Lanetli ve lanetliler bile.

Onu, Leucious onu buraya hapsettiğinden beri evi olarak kullandığı sığınağa doğru geri çekti. Pek bir şey değildi. Bir kulübe, gerçekten. Yine de temiz ve kullanışlıydı. Hepsinden iyisi, diğerlerini dışarıda tutmak için kilitlenip mühürlenebiliyordu, en azından uyumasına ya da yemek yemesine yetecek kadar.

Güçleriyle taş kapıyı açtı ve önce onun evine girmesine izin verdi. "Bu kadar zahmetli olduğu için üzgünüm."

"Bebek bezi mi?"

"Bebek bezi mi?" diye tekrarladı, onun terimini onun anladığından daha fazla anlamamıştı. "Kulübe," diye tekrar denedi.

Jo sonunda onun ne demek istediğini anlayınca gülümsedi.

"Aynı şey." "Ah."

Kaşlarını çatarak, adamın elini uzatışını ve devasa bir kayanın adım attıkları açıklığın üzerinden yuvarlanışını izledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içinden. Yerine oturduğu anda, etrafındaki on aplik yanarak ona içinde yaşadığı hobbit deliğini gösterdi. Ayaklarının altındaki zemin yüksek cilalı sert tahta kalaslardan oluşurken, bükülmüş fidanlar başlarının üzerinde elle sıvanmış kavisli bir tavanı tutuyormuş gibi görünüyordu. Ayrıca, içinde çekmeceler varmış gibi görünen küçük bir platform üzerine mütevazı bir yatak ve bir lavabonun yerleştirildiği küçük, yükseltilmiş, ikinci kattaki bir çatı katını da destekliyorlardı. Sonuç olarak burası ona toprak bir stüdyo daireyi hatırlatıyordu. Muhtemelen toplamda birkaç yüz metre kare civarındaydı.

Solunda, içinde küçük siyah bir kazan ve süzgeç bulunan bir ocak vardı. Şöminenin kancalarında iki tencere ve bir Hollanda fırını daha asılıydı. Duvarlar, etkileyici kılıç, mızrak ve balta koleksiyonu dışında çıplaktı. Ve hayatında hiç görmediği kadar çok kalkan. Ancak o zaman içeride renk görebildiğini fark etti. Saf siyah ve beyaz olan dışarının aksine.

"Bir dibble için can atıyor musunuz, genç kız?"

Bakışlarını adama çevirdi, sonra adamın tahmin ettiğinden çok daha büyük olduğunu fark edince nefesi kesildi. Vay anasını! Devasa genişlikte omuzları olan bu adam 1.80'den fazla olmalıydı. Siyah keşiş tarzı bir cübbe ve pelerin giymiş, ipten bir kemerle tamamlanmıştı, dağ gibiydi. Bir çift zincir zırh eldiven çıkardı ve kemerinin içine soktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın cevap vermeyince, sonunda yüzünü göstermek için cübbenin örtüsünü indirdi. Berrak bir Karayip denizi gibi masmavi gözleri görünce nefesi kesildi. Doğal değildi. Koyu sarı saçları çok kısa kesilmişti. Sert askeri tarz. Sarı bıyıkları sanki birkaç haftadır tıraş olmamış gibi biraz uzundu ama tam bir sakal değildi ve dağınık da değildi. Aksi takdirde mükemmel bir erkeksi yüze son derece sert bir nitelik katan seksi bir karmaşaydı.

"Beni duydun mu, genç kız? Bir dibble için can atıyor musun?"

Eğer bir dibble yatağında sıcak bir Cadegan olsaydı, o zaman evet. Onu kaydet ve e-postasına spam gönder! Bunu ve daha fazlasını kabul ederdi.

"Bana ne sorduğunuzdan tam olarak emin değilim."

Yakışıklı yüzüne yayılan yavaş, alaycı bir sırıtış onu daha da çekici ve nefis hale getirdi. "Yemek. İçecek. Bir ısırık için can atıyor musun?"

Hayal kırıklığı suratını asmasına neden oldu. Aradığı teklif bu değildi. Başını iki yana salladı. "Ben böyle iyiyim. Yine de teşekkürler."

Başını eğdi ve pelerinini bir çırpıda çıkarıp duvardaki bir çiviye astı. Ona doğru dönerken tereddüt etti. Beklenmedik utangaçlığı tatlı bir çekiciliğe sahipti ve onu neredeyse gerçek gibi gösteriyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ee Cade... uzunsun, seksisin, havalısın, bir hobbit deliğinde yaşıyorsun. Senin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı? Mesela evini paylaştığın bir Bayan Dev-Hobbit var mı?"

Anlamakta zorlanıyor gibi göründüğü için cevap vermedi. Bunun yerine bakışlarını onun eline indirdi. Anlayamadığı bir açlık gözlerini karartmıştı. "Alabilir miyim?" diye sordu tereddütle.

"Ne?"

Yavaşça ona yaklaşarak, sanki buharlaşmasını bekliyormuş gibi koluna uzandı. Hayal bile edilemeyecek bir şefkatle kızın elini kendi elinin içine aldı ve sanki bu hissin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. Bir erkeğin yüzünde gördüğü en ateşli ifadeyle alt dudağını ısırdı ve kızın elini kendi ellerinin arasına aldı. Nefes alıp verirken elini yanağına götürdü ve sanki kutsal bir emanetmiş gibi parmak eklemlerini tenine değdirdi. Kızın çözmeye bile başlayamadığı o melodik dilde mırıldanırken gerçekten de titriyordu.

Bir parçası onun hareketlerinden dehşete düşmüştü. Adam kafayı mı yemişti? Ama onu tehdit etmiyordu. Aksine, sanki uzun zamandır başka birinin yanında değilmiş gibi davranıyordu.

"İyi misin?"

Onu bırakıp geri çekilmeden önce bir anlığına tenini içine çekti. "Özür dilerim, genç kız. Seni korkutmak istememiştim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sorun değil. Bundan çok daha ürkütücü randevularım oldu. Utanç vericiydi de, hem de uyanıkken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onlar için ... tanıdığım tanıklarla birlikte."

Bunun üzerine gülümsedi ve el yapımı bir dolaba giderek kendine bir kadeh şarap doldurdu. Tam içmeye başlamıştı ki, kapı olarak yuvarladığı taşa bir şey çarptı.

Korkudan nefesi kesilen Jo ona doğru yaklaştı.

Cadegan kadehi ona uzattı. "Sinirlerini yatıştır, genç kız. Bir yudum al. Sana söz veriyorum, buraya giremeyecekler. Ve asla beni geçemeyecekler."

Ona teşekkür etti ve dışarıdaki her neyse onu yalancı çıkarmak için elinden geleni yaparken şarabı aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Kendine bir kadeh daha doldurdu.

"Evet." "Hangi dili konuşuyorsun?"

"İngilizce düşünüyorum." Söyleyiş şekli daha çok Anglish'e benziyordu.

"Siz İngiliz değil misiniz?"

Adamın gözlerinde öfke öylesine hararetle parladı ki, kadın hemen geri adım attı.

"Özür dilerim, Cade. Seni aşağılamak istememiştim."

Kadehinin içindekileri bir dikişte yutup bir tane daha doldurmadan önce çenesinde bir tik oluştu. "Ben Brythoniaid'im."

"Bu kesinlikle çok güzel. Nerede olduğu ya da beynimin neden bunu öksürerek çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yok ama tamam. Yine Wikipedia girişlerini geziyor olmalıyım." Metalini şıngırdattı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadehini onunkine dayadı. "Bri'nin şerefine... az önce her ne dediysen."

Cadegan onun sözlerine güldü, sonra ses onu şoke edince dondu kaldı. Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman güldüğünü hatırlayamıyordu. Herhangi bir şeye. Kulağına çok tuhaf gelmişti.

Onu korkunç bir seviyede etkiliyordu.

Ve asla onun olamayacağını bildiği şeyler için acı çekmesine neden oldu. "Beni Cymry ya da ... Galli olarak tanıyabilirsiniz."

"Ah! Artık biliyorum. Çok şey açıklıyor aslında.... Müthiş bir sos." Şarabını bitirdi ve kadehini küçük masanın üzerine koydu. "Hep İngiltere'ye gitmek istemişimdir. Koma halindeyken beynimin bunu çağrıştırmasının nedeni bu olmalı. Şimdi düşününce, bana Arrow'u oynayan adamı hatırlatıyorsun.... Evet, sonunda bağlantıyı görüyorum."

Cadegan onun anlamsız sözlerine homurdandı. "Eğer senin bana söylediğin gibi ben de sana söylüyorsam kızım, bunun için mağaranın derinliğinden özür dilerim."

"Bence buna verilecek en doğru cevap 'evet' olacaktır. Ama sorun değil.

Komaların mantıklı olmaması gerekir. Değil mi?"

Kızın sorusu karşısında sırıttı. "Sana kötü haber vermekten nefret ediyorum ama uyumuyorsun."

Jo bunun üzerine gerildi. Bu doğru olamazdı. Lütfen bana yalan söyleme. "Pardon?"

Mağarasının etrafını işaret etti. "Bu Bran'in dikenli boynuzları kadar gerçek."

"Hayır. Değil." Bunun gerçek olması, ona söylediği her şeyden daha anlamsızdı.

Başını sallayarak kadehini bir kenara koydu. "Sana inanmıyorum. Kanıtla."

Cadegan'ın bunu ona zarar vermeden nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ve nedense bu yapmak istediği son şeydi. Onun saçma sapan şakalarından ve kendisinden korkmamasından oldukça hoşlanıyordu.

"Eee?" diye alay etti.

Bunu kanıtlamanın ve onu incitmemenin bir yolunu düşünürken dudaklarında şeytani bir sırıtma belirdi. Yeniden düşünmeye ya da kendini durdurmaya fırsat bulamadan dudaklarını onunkilere daldırdı ve onu derin derin öptü. Ama onu bu kadar yakından tatmanın verdiği duyguya tamamen hazırlıksızdı. Bu öpücüğün içinde ateşleyeceği hisler için.

Nefesini sertçe içine çekerek elini kızın ipeksi saçlarında dolaştırdı ve intikamcı pençeleriyle yeniden ortaya çıkan unutulmuş bir açlık ve özlemle kızın ağzını keşfetti. Vücudu öylesine şiddetli bir ihtiyaçla canlandı ki, kendini dizginlemek için tüm iradesine meydan okudu.

Duw ona güç ver.

Adam ona tokat atmış olsaydı Jo daha fazla afallamazdı. Ama adam onu gür, sert bedenine bu kadar yakın tutarken

cesurca ağzını keşfederken, onun ne kadar yırtık olduğunu fark etti. Ne kadar erkeksi ve ateşli olduğunu. Fena halde sıcaktı, kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu, kendisininkinin üstünde inanılmaz hissedeceğinden emin olduğu bir vücut için can atıyordu.

Eğer bu bir rüyaysa, uyanmak istemiyordu. Eğer o yanında olmayacaksa.

Sonunda geri çekildiğinde, göğsünün sıkışmasına neden olan acı bir ağrıyla ona baktı.

"Şimdi bana inanıyor musun, genç kız?"

Uzanarak adamın dudaklarını parmakladı, adamın tadı damağında kalmıştı. Adamın bıyıklarının tenini okşaması hoşuna gitmişti. "Eğer baygın değilsem, neredeyim?"

Onu bırakıp geri çekilmeden önce yüzünü buruşturdu. "Cehennem."

"Hayır." Yaratıklar hâlâ içeri girmeye çalışırken, o kasvetli, acınası mağaranın etrafına baktı. "Hayır," diye tekrarladı, bu sefer biraz daha az emin bir şekilde. "Hayır. Bu mümkün değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü... ben cehennemi hak etmedim." Birden sinirlenerek gözlerini tavana dikti. "Ne yani? Gözlük takıp inek gibi görünmek istemediğin için onuncu sınıfta bir kez aptalca bir göz testinde kopya çektin ve bunun için cehenneme mi sürüldün? Gerçekten mi?"

Tekrar Cadegan'a baktı. "Evet, haklısın. Bu benim kötü şansım. Vergilerimde hile yapmam gerektiğini biliyordum. En azından bir kere! Ama yapmadım. Kurallara göre oynuyorum ve kazıklanıyorum. Her zaman. Saatinizi buna göre ayarlayın, millet." Küçük odada volta atarken başını salladı. "Sana inanıyorum! Cehennemdeyim. Bu ne kadar mükemmel?"

Onun bu çıkışına homurdandı. "Sen buraya ait değilsin. Bu konuda haklısın. Sen nasıl girdin içeri?"

"Halıya takıldım ve kafamı büfeye çarpıp ölmüş olmalıyım. Ne kadar muhteşem değil mi?" Tekrar tavana baktı. "Teşekkürler, Selena! Seni kaltak! Dışarı çıkarken bir muz parçasıyla bile boğulamazdım. Hayır, aptalca dışarı çıkıyorum ve diyet yapıyorum, daha az değil. Hiç adil değil! Kahvaltıda iğrenç diyet yoğurt yerine Fransız tostu, kek ve dondurma yemeliydim. Nereye şikâyette bulunacağım?"

Güldü.

Ta ki kadın onun karnına hafifçe vurana kadar. "Hiç komik değil! Tüm hayatım başkaları için ibretlik bir hikâye olmaktan başka bir şey olmadı. İnanılır gibi değil."

Karnını ovuşturarak şaşkınlıkla ona baktı. Daha önce hiç kimse ona bu kadar hafif davranmamıştı. "Sen ölmedin, Jo. Glastonbury Tor'dasın."

"Manastır gibi mi?"

"Kısacası, evet. Burası Terre Derrière le Voile, her şeyin unutulmak üzere gönderildiği bir diyar."

"Evet, ama beni buraya kimse göndermedi. Ben içine düştüm."

Onun sözlerini düşünürken yanağını kaşıdı. "O zaman gizli bir girişe rastlamış olmalısınız. Normalde bu şekilde olmaz ama burada bundan çok daha garip şeyler olduğunu gördüm."

"Bu eve dönebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu umutla.

Anlamak istemediği nedenlerden ötürü, onun gitme düşüncesi içini acıtıyordu. "Evet, genç kız. Giriş noktanızı bulmamız şartıyla."

"Oh, bu kolay. Karanlıkta sola dön ve onunla birlikte kör olana kadar yürümeye devam et." Adam konuşmaya başladığında elini kaldırdı. "İğneleyici olmaya çalışıyordum." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen de mi buraya düştün?"

Cadegan diledi. "Hayır, genç kız. Beni buraya bilerek koydular."

Jo onun ne dediğini düşünürken durakladı. Bu ona hiç mantıklı gelmemişti. Nasıl olur da tasarlayarak buraya gelirdi? "Ne için?"

"Önemli değil. Uzun zaman önceydi."

Onun eski ya da modern olabilecek keşiş cübbesine şöyle bir göz gezdirdi. Rahip Anthony'nin Pazar günleri ayinlerde giydiklerine çok benziyordu. "Tam olarak ne kadar zamandır?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Confessor Edward İngiltere kralı olduğundan beri."

Selena burada olsaydı aptallığına inlerdi. Ama tarih hiçbir zaman Jo'nun ilgi alanı olmamıştı. "Peki bu ne zamandı? On beşinci yüzyıl falan mı?"

"Bundan hiç haberim yok, genç kız. Ama bu cehenneme atıldığımda Rabbimizin 1045 yılıydı."

Söyledikleri karşısında Jo'nun başı döndü. Ciddi miydi? "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Vay... bu çok eski."

Kadının fısıltılı sesi karşısında kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar eski?" "Binlerce yıllık kadim."

Cadegan gerçekler yüzüne vurduğunda ve yüzündeki kan yıkandığında nefes alamıyordu. Camdan baktığı kadarıyla yıllar geçtiğini ve her şeyin büyük ölçüde değiştiğini biliyordu. Ama bu...

Bin yıl. Tam bir

bin yıl.

Leucious'un onu gerçekten terk ettiğini anladığında acı kalbini yiyip bitirdi ve onu boğdu. Şimdi ne kadar aptalca görünse de, bir parçası kardeşinin onu affedeceğine ve onu serbest bırakmak için geri döneceğine dair umut besliyordu.

Yapmamıştı.

Diğer herkes gibi Leucious da ona sırtını dönmüş ve kendisine eziyet etmek için gönderilmiş bir cythral gibi onu düşüncelerinden kovmuştu.

Etimi ürpertiyorsun! Dor, senin gibi bir canavarı kim nasıl sevebilir ki? Cadegan yüzyıllar boyunca peşini bırakmayan kör nefreti susturmaya çalışırken dişlerini sıktı. Onu, değer verdiği her şeyi yok etmeye iten nefreti.

Bildiği her şeyi. "İyi misin?"

Hayır. Ama Jo'nun gerçeği öğrenmesine izin vermek istemediğinden, başını salladı ve arkasını dönüp çıldırmış ruhundan geriye kalan her şeyi parçalayan mutlak umutsuzluğa karşı savaştı.

Cadegan'ın onun için aldığı onca yaradan sonra Leucious nasıl bu kadar soğuk ve duygusuz olabilirdi?

Cadegan'ın yaptığı onca iyilikten sonra, tek bir haklı öfke eylemi onu sonsuza dek lanetlemişti.

Kendi kardeşinin eliyle.

Leucious'un burada olmasını ne kadar isterdi. Sadece son bir kalp atışı için, hayatını ondan alırken.

Jo onun yüz hatlarında o güne kadar gördüğü en karanlık hüznün belirmesini sessizce izledi. Onun neler yaşadığını hayal bile edemiyordu.

Bu gerçek değil, Jo. O gerçek değil. Bu sadece

bir rüya. Ya değilse?

Evet doğru, sesi aptal ailesinin geri kalanı kadar çılgın geliyordu. Yine de... bu gerçek gibiydi. Gerçek gibiydi ve tadını inkâr etmenin bir yolu yoktu.

Hiçbir rüya böyle hissettirmemişti. Katı ve karmaşık. Ocaktaki küllerin kokusunu bile alabiliyordu.

Uzanarak elini keşiş cübbesinin kaba yününe sürttü. Kaba lifler tenini sıyırdı ve altında giydiği zincir zırhın dokusunu hissetti.

Bu gerçekti. Bir

şekilde.

Ama bir şey onu bunu tamamen kabul etme konusunda tereddütte bıraktı. "Eğer bin yıldır buradaysan, beni nasıl anlıyorsun?"

Gözlerinde yeniden bir eğlence parıltısı belirirken homurdandı. "Çoğu zaman anlamıyorum. Söylediklerinizin çoğu yarım yamalak. Ama neden İngilizcenin bu versiyonunu bildiğime gelince, sınırların yakınında hışırdarken sizin dünyanızı duyabiliyorum. Ayrıca doğuştan gelen hızlı dil öğrenme yeteneğim de var."

"Gerçekten mi?"

Umutsuz hüzün tüm tavrına geri dönerken başını salladı. "Seni kendi yatağına götürmeliyiz, genç kız. Şimdi, bir dakika içinde. Ama ortalıkta biraz çılgınlık var. Bunun için sabaha kadar beklemek en iyisi."

"Vay canına. Shakespeare ya da Chaucer'ı deşifre etmeye çalışmak gibi bir şey."

Başını eğerek kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Biliyor musun? Ünlü yazarlar?"

"Yazman mı demek istiyorsun?" Sol elini sanki bir şey yazıyormuş gibi havaya kaldırdı.

"Evet. Benim hatam. Onlardan çok daha öncesine dayanıyorsun, değil mi? Ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Tanrım, neyi öncelemiyorsun?" Sonra aklına başka bir şey geldi. Kuzenlerinin aksine, o herhangi bir tarihçi değildi. Gerçekten de herhangi bir tarihsel zaman çizelgesi hakkında pek bir fikri yoktu. "Peki sen Haçlı şövalyesi falan mıydın?"

"Bana ne sorduğunuzdan tam olarak emin değilim, genç kız."

"Kıyafetlerin ve zırhın. Keşiş miydin? Şövalye?
Kılıç çocuk?"

"Ben bir şövalyeydim."

"Kral Edward'a... hayır, bekle, sen İngilizlerden nefret edersin. Galler Kralı mı? İsimlerini bildiğimden değil ama Galler Kralı mı?"

Onun için bir sandalye ve minder çekmeye giderken başını salladı. Şimdi etrafına baktığında, sahip olduğu tek sandalyenin bu olduğunu fark etti. "Biraz oturmak ister misin?"

"Nerede oturuyorsun?"

"Zemin benim gibi zavallılar için yeterince iyi."

"Senin ... hobbit deliğin. Tek sandalyeyi aldığım için kendimi kötü hissediyorum."

Kılıcını çıkarıp pelerininin yanına asan Cadegan omuz silkti. "Sen bilirsin o zaman." Oturmak için hareket etti

sırtı duvara dönük bir şekilde yere uzandı. Delicesine uzun bir bacağını uzattı ve diğerini büktü.

O kullanmadığı için sandalyeyi Jo aldı. "Peki burada eğlenmek için ne yapıyorsun?"

"Sorunuzu anlamıyorum."

"Eğlence. Hani şu yapmaktan hoşlandığın şey?"

Kaşlarını çattı. "Burada eğlence yok. Sadece hayatta kalmak var." "Evet, ama şimdi olduğu gibi saklandığında. Ne yaparsın
zaman geçirmek için?"

"Ah. Tafl, cross ve disiau oyna."

Onun konuşmasını ve kalın aksanını dinlemeyi seviyordu ama anlamlandırmaya çalıştıkça migreni tutuyordu. "Gerçekten bir çevirmene ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum."

Kendini ayağa kaldırmadan önce güldü ve eski bir kutunun bulunduğu küçük masaya doğru ilerledi. Daha küçük bir kutu ve yıpranmış deri bir kese çıkardı. Jo büyük kutuda başka neler olduğunu görmek için omzunun üzerinden baktı. Satranç taşlarına benzer, elle oyulmuş parçalar vardı. Ve şimdi dikkatini verdiğinde, masanın tamamının satranç veya dama tahtası gibi oluklu ve ızgaralı olduğunu ve üzerinde güzel bir Kelt tasarımı olduğunu fark etti.

Cadegan yorum yapmadan, üzerinde Roma rakamlarıyla işaretlenmiş ahşap parçalar bulunan küçük kutuyu açtı. Kesenin içinde ona uzattığı bir dizi tahta zar vardı.

Onları parmakladı, kalitelerine ve yaşlarına hayret etti. "Bunlar ne zamandır sende?"

"Eurig Kardeş, ben daha çocukken onları benim için yaptı... bir delikanlı."

"Kardeş Eurig? Rahip miydi?"

"Keşiş."

Gerçeklikle yeniden mücadele ederken ağzı açık bir şekilde yıpranmış zarları avucunun içinde tuttu. "Bunlar neredeyse bin yıllık mı?"

"Bin üç yüz, daha çok. Efendimizin bin yedi yüz yılında doğdum."

"720?"

Başını salladı.

"Bunları sana verdiğinde kaç yaşındaydın?" "Sekiz

ya da daha fazla."

Hayatta olmaz. Zara hayretle baktı, ta ki adamın yaşı kafasına dank edene kadar. "Bekle... yani sen buraya kaç yaşındayken yerleştirildin? Üç yüz yaşında mı?"

"Evet. O civarda."

Bu yeni açıklama onu dehşete düşürdü. Bu iyi bir şey olamazdı. İnsanlar o kadar uzun yaşamıyordu.

Doğal olarak değil.

Ona kaşlarını çattı. "Sen vampir misin?"

"Beni yine şaşırttın, genç kız."

"Nesin sen?"

Cadegan onun koyu kahverengi gözlerinde gördüğü ani korku karşısında geri adım attı. Paniğe kapılmış bir ifade, onu midesine inen bir darbe gibi vurmuştu. Her zaman aynıydı. Herkes ondan korkuyordu. Her zaman korkmuşlardı. Daha küçük bir çocukken bile keşişler ve rahipler onun tam olarak insan olmadığını biliyor ve ona buna göre davranıyorlardı; tıpkı etrafındakileri kirletmeden önce gömülmesi gereken bir dışkı gibi. Ama bir başkasının yanında bulunmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu kadar reddedilmenin ne kadar acı verdiğini unutmuştu.

"Sen Tanrı için bir iğrençliksin! Lanetli bir piçsin! Daha iyileriyle birlikte olmak için uygun değilsin."

Komutanını hatırlayınca zihinsel olarak irkildi. Bir daha asla bu kadar aptal olmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Bu kadar çaresiz. Hiçbir koşulda bir başkasının dünyasına ya da kalbine girmesine izin vermeyecekti.

Her zaman ardından gelen acıya değmezdi.

Bir kavga ya da savaş sırasında içinde olmasa da, kız ona saldırmadan önce bu çatışmadan çekilmenin en iyisi olacağını biliyordu. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Ayrıca, yalnızlığa alışkındı. Şimdi daha iyi öğrenmeye gerek yoktu.

"Güvende kal, genç kız. Sabah döneceğim ve sana evin yolunu göstereceğim." Güçlerini kullanarak pelerinini ve kılıcını kendine doğru çekti ve kızın içeride güvende olduğundan emin olmak için kısa bir süre duraklayarak ona hiçbir şeyin ulaşamayacağından emin olmak için hızlıca sahip olduğu küçük cwtch'i terk etti.

Dışarıdaki kasvetli karanlıkta, elini kapı olarak kullandığı taşın üzerine koyarak durdu ve eski anılar içinden geçerken iç çekti. Ancak o zamanlar, düşmanlar evini yağmalayıp halkını fethederken dehşet içinde ona bakan minyon bir sarışındı.

Onu ve ailesini de katledeceklerdi. Ama bir aptal gibi, onlarınkini kurtarmak için kendi hayatını riske atmıştı.

Göğsündeki yara izini ovuşturdu ve bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Æthla gibi, geçmiş de çoktan gitmişti.

Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Dikenli yatağını yapmıştı. Ve artık onun gibi işe yaramazlar için asla bir erteleme olmayacağını biliyordu. Bu onun ebedi gerçekliğiydi.

Acı bir izolasyon ve en sert hayatta

kalma. Öyle olsun.

Ama düşmanlarının onunla savaşmak için beklediği çarpık, budaklı ormanda yürümek için döndüğünde, Jo'dan gelen sıcak bir öpücüğün tadını ve yumuşak bir elin hissini hatırladı.

Onu burada tutabilirsin.

Onun yardımı olmadan karşıya geçmesinin hiçbir yolu yoktu. Geçide tek başına asla geri dönemezdi.

Ama tiz ölüm perisi çığlıklarını ve kan arayan gece yırtıcılarının sesini duyduğunda, bunu yapamayacağını biliyordu

bir başkasına.

O kardeşi değildi.

Ve onun aksine, yanlış bir şey yapmamıştı. Bunu kendisi de söylemişti. Bu cehenneme mahkum edilmeyi hak etmemişti.

Yalnızca bu gün milyonuncu kez ölümlü olmayı dileyen Cadegan, küçük bir karatavuğa dönüştü ve geceyi geçirmek için bir ağaca yuva yapmak üzere uçtu.

* * *

Jo ağır bir iç çekişle zarları deri keseye geri koydu ve onları ve küçük kutuyu Cadegan'ın onları sakladığı daha büyük kutuya geri yerleştirdi. Onun değersiz eğlencesi karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Xbox için çok fazla. Muhtemelen burada böyle bir şey olması için adam öldürürdü.

Kapağı kapatırken, ahşabın üzerinde parlak kırmızı bir leke görünce kaşlarını çattı. Bu taze kandı. Etrafına baktığında daha fazla sıçramış damla ve birkaç leke gördü ve Cadegan'ın onu korurken dövüşürken yaralanmış olması gerektiğini fark etti.

Neden bu konuda hiçbir şey söylememişti?

Ve orada dururken, zihninde Cadegan'ın masada tek başına, seyrek toprak duvara bakarak saatlerce kendi gölgesiyle oynadığı görüntüler canlandı.

Her gece.

Buna nasıl dayanıyordu? Yalnızlık tek başına dayanılmaz olmalıydı. Müzik yok. Televizyon yok.

Konuşma yok.

Aslında, yarım saatten kısa bir sürede tüm evi baştan sona arayabildi. Küçücük bir evdi.

Dolabında biraz kurutulmuş et ve meyve vardı. Birkaç soğan, küçük kaseler dolusu kurutulmuş pırasa ve arpa. Sürahi sürahi şarap ve bal likörü. Eski tarz kapları da mobilyalar gibi yetersiz ve çıplaktı. Yerde birkaç deri vardı.

Lanet olsun.

Dar ahşap merdiveni tırmandıktan sonra, küçük çatı katında durdu ve yatağında başkalarını ağırlamadığını söyleyen ikiz boyutlu palete baktı. Asla. Aslında bu küçücük şeyin ona tek başına sığmasına şaşırmıştı.

İnce şilte samandan yapılmıştı ve temiz, yıpranmış keten bir çarşaf ve kürklerle kaplıydı. Yanında daha büyük, eski moda bir sandık vardı ve içinde giydiğine benzer siyah bir cübbe ile zincir zırhını onarmak için deri kaplı bir set bulunuyordu. Bir iğne ve iplik. İki beyaz keten tunik ve üç yün pantolon. Üç çift cızırtılı yün çorap.

Lanet olsun, onun hayatı berbattı. Bir daha asla kendi hayatından şikayet etmeyecekti. Acı dolu anlar yaşayabilirdi ama

Ne kadar kötü hissederse hissetsin onu güldürecek ailesi her zaman yanındaydı.

Yatağın üzerinde otururken hafif bir tıkırtı duydu. Direğe baktı ve oraya asılmış eski bir ahşap tespih buldu.

"Sanırım hem vampir olup hem de onunla yatamazsın."

Yatak başlığına yaslandığında, bunun bir tür antik kalkan olduğunu fark etti. Kelt tasarımıydı ama her zaman duvarlarında asılı olanlar gibi küçük, yuvarlak kalkanlar kullandıklarını düşünmüştü. Bu ona daha çok uzun Roma tipi bir kalkanı hatırlattı. Ve som altından yapılmış gibi görünüyordu.

"Parlak," diye nefes aldı, elini yüzeyindeki süslü oymaların üzerinde gezdirirken. Geleneksel Kelt parşömenlerinin yanı sıra arplar ve kazanlar da vardı. Ortadaki dairede, dallarından yakut elmalar sarkan bir meşe ağacı resmi vardı.

Sahip olduğu tek gerçek değerli şeydi ve garip bir şekilde yersiz görünüyordu. Ve diğer silahların aksine, bunun üzerinde ne bir çizik ne de bir çentik vardı. Yaratıldığı günkü gibi tertemizdi.

Evet, tamam, garipliklerle dolu bir hobbit deliğinde, bu en garip olanıydı.

Ve bunların hiçbiri ona Cadegan'ın ne tür bir yaratık olabileceğine dair en ufak bir ipucu vermedi. Bunun gerçek olduğunu varsayarsak

Koma ya da rüya değil. Ne tür bir yaratık yüzlerce yıl yaşar ve yaşlanmaz? Tespih taşırdı, yemek yerdi, dişleri yoktu.

Hiçbiri mantıklı değildi.

Hayatında ilk kez, ailesinin çılgınlıklarına ve ilgi alanlarına daha fazla dikkat etmiş olmayı diledi. O kaçıklar muhtemelen sadece eşyalarındaki rün yazılarını okumakla kalmaz, onun kim ve ne olduğunu da tam olarak bilirlerdi. Ailesinden biri muhtemelen onun cinsi üzerine bir kitap bile yazmıştı.

Yatağın direğinden tespihi aldı ve parmaklarının arasında dolaştırdı. Haçın arkasında yıpranmış Latince kelimeler kazınmıştı. Pax Vobiscum.... Barış seninle olsun.

Evet, saldırganları korkunç bir beceri ve kolaylıkla savuşturan bu sessiz adama garip bir şekilde uyuyordu. Onun yapabildiğini bildiği şiddete zıt bir huzur vardı onda.

O anda, onu kovaladığı için pişman oldu. Ama sonra yaptığı şey buydu. Birlikte olduğu her erkek koşarak kapıdan çıkmıştı. Bazıları giderken çığlık bile atıyordu.

Özellikle Barry.

Kendisini savunmak için, onu evinden kovalarken üzerine alevli nesneler fırlatıyordu. Ama bu başka bir hikayeydi.

Yine de en üzücü kısmı? Eski kocasını gerçekten özlememişti. İki yıl flört ettikten sonra beş yıl evli kalan biri nasıl olur da boşanırken ağlamazdı? Çok çığlık atmıştı. Selena ve Tabitha'nın onun Voodoo bebeklerini yapmalarına bile izin vermişti. Ve Karma'nın onun penisini lanetlemesine.

Ama gözyaşı yok. Tek bir tane bile.

Onu üzen şey evin boş olmasıydı. Bir zamanlar eşyalarının depolandığı boş alanlar. Etrafında bir beden olmasını özlüyordu, özellikle de geceleri.

Kırıldım.

Köpeklerini bu yüzden çok seviyordu. Onu yargılamadılar ve eksik bulmadılar. Asla eleştirmediler. Aksine, buna layık olmadığında bile onu sevdiler.

Elbette, Alpo ve Kibbles'ı açmak ve dağıtmak için gereken karşıt başparmaklara sahip herkesi severler.

Evet. Bu konudaki gerçeği düşünmek istemeyerek göğsünün yanında duran küçük lavaboya geri döndü ve makyajını temizledi. Yapacak başka bir şey bulamayınca yatağa gitti ve sabah kendi dünyasında uyanmayı umdu.

Ama şimdiye kadar tanıştığı en esrarengiz yaratığın zengin, erkeksi kokusunu taşıyan kürklerin içinde yatarken uyku gelmedi. Onun bu gece nerede uyuduğunu merak ediyordu. Eminim dışarıda o yaratıklarla birlikte değildi.

Öyle miydi?

Neden umursuyorsun ki?

Jo karanlık, meşalelerle aydınlatılmış odaya baktı ve Cadegan'ın burada kaç gece yattığını merak etti. Tek başına acı içinde. Ve o anda, neden umursadığını fark etti.

Kimse bunu hak etmedi.

"Cadegan?" diye fısıldadı. "Eğer beni duyabiliyorsan, seni incittiysem özür dilerim. Ve eğer beni duyabiliyorsan, geri gelebilir misin? Yalnız olmaktan nefret ediyorum. Lütfen, beni böyle bırakma."

En acı gerçekle yüzleştiğinde gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Bu kadar kalabalık bir ailesi olduğu için beş dakikasını bile yalnız geçirmemişti. Üç köpeği olmasının sebebi de buydu.

Onun cehennemi yalnızlıktı. Etrafında kimsenin olmadığı bu yalnızlık hissine dayanamıyordu.

O sessizce ağlarken, kalkan parlamaya ve uğuldamaya başladı.

Jo kaşlarını çatmak için başını kaldırdı.

Bu da ne...?

Altının derinliklerinde bulanık bir erkek yüzü parıldıyordu.

4

Yüz daha belirgin ve net hale geldikçe Jo dehşete kapılarak kendini kalkandan uzaklaştırdı.

"Jo?"

Cadegan'ın görüntüsünü orada, ona bakarken gördüğünde dondu kaldı. "Ne oluyor be? Cade, iPhone'unun boyutu hakkında gerçekten konuşmamız gerek dostum. Bir şey için aşırı telafi mi yapıyorsun? Hmmm?"

Yüzündeki şaşkın ifadeden hiçbir şeyden haberi olmadığı anlaşılıyordu.

Ona gülümsedi. "Özür dilerim. Bunun gibi görüntülerle sohbet etmek için iPhone kullanıyoruz. Ama sadece bu kadar büyükler." Boyutunu göstermek için elini havaya kaldırdı.

"Bu kelimeyi daha önce de düşünmüştüm." Durakladı. "Bir ihtiyacın var mı, genç kız?"

Kendini durduramadan başını salladı. "Buraya geri gelebilir misin?"

Sevimli bir utangaçlıkla yatağın yanında belirdi. Sert bir ifadeyle kaşlarını çatarak bir parmağını kızın ıslak yanağına dokundurdu. "Yaralandın mı?"

Jo onun elini kendi elinin içine aldı ve yanağına bastırırken sıkıca tuttu. "Yalnız kalmayı sevmiyorum. Benim yaşımda bunun garip olduğunu biliyorum ama işte böyle."

Ona nazik bir gülümseme sundu. "Kapalı değil. Üzüntünüzü fazlasıyla anlıyorum."

Elbette biliyordu. Sefaleti ondan çok daha iyi biliyordu.

Bakışlarını adamın diğer eline çevirdiğinde, nihayet orada kurumakta olan kanı gördü. "Yaralandın mı?"

Bu konuda kayıtsız, omuz silkti. "Bir grayling daha önce bir ısırık aldı."

"Grayling?"

"Geldiğinizde size saldıran yumru yumru yaratıklar. Hızlılar. Bazen benden bile hızlılar."

Jo ayağa kalktı ve başka bir bezi ıslatmak için lavaboya gitti. "Yaraya bir bakayım."

Hareket etmedi. "Endişelenme. Bir dakika içinde iyileşir."

Burnunu kırıştırdı. "Bu cümleyi söyleyip duruyorsun ama hiçbir mantıklı açıklaması yok. Şimdi, bir dakika içinde ciddi bir oksimoron."

Homurdandı. "Bu hoşuna gider, değil mi? Sadece üç kelimesini anladığım bir kadın tarafından benim cümlem için eleştirilmek

.."

Gülerek adamın bornozunu çekiştirdi. "Çıkar onu, bunky. Yaranı kontrol etmek istiyorum."

Cadegan itaat etmeden önce tereddüt etti. Bornozu başının üzerinden çekip katladı, sonra da tuttuğu göğsünün üzerine yerleştirdi.

Posta tuniğini mıncıklarken ona sinirli bir sırıtış attı. "Bu oldukça anlamsızdı, ha?"

Yarım bir kahkaha atarak zincir zırhını ve dolgulu gambesonunu çözdü, ardından bağcıklarını çözdü ve tulumunun kolunu geriye sardı.

"Aman Tanrım, iç içe geçmiş Rus bebekleri gibisin. Kaç kat giyiyorsun?"

Onun şaşkın ve alaycı ses tonuna omuz silkti. "Her zaman ne giyiyorsam onu."

Gözlerini devirerek kolunu geriye doğru itti ve ham, pürüzlü yarayı ortaya çıkardı. Gördüğü manzara karşısında irkildi. Çok acıyor olmalıydı. Yine de buna hiç tepki vermedi. Bu ona her şeyden çok ne kadar sefil bir hayat yaşadığını gösteriyordu.

Jo ısırığın gerçek derinliğini ve adamın ön kolundaki diğer yara izlerinin sayısını görünce duraksadı. Pençe izleri, ısırıklar ve tahmin bile edemeyeceği başka şeyler. Eti bunlarla delik deşik olmuştu. Yine de en tuhafı, sağ ön kolunun ve parmaklarının etrafına sarılmış olanlardı.

Sıra sıra elmas şeklinde yara izleri vardı. Bu ona kolunu sıkan bir tür presi hatırlattı. Kolunu bir sıkma makinesine falan mı kaptırmıştı?

Parmaklarını garip yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Bu neyden?"

Bakışlarını kaçırmadan önce yanaklarına renk gelmişti. "'Tis naught."

"'Bu bir şey. Neden seni utandırıyorlar?"

Çenesinde bir tik başladı. "Onlar önemli değil." Uzaklaşmaya başladı.

Jo onu yanında tuttu. "O zaman neden bana söylemiyorsun?"

Sağ elini yumruk yaptı ve sonunda pes etmeden önce iç çekti. "Ben gençken, Owain Birader kumar oynamak için kasadan para çekerdi. Peder Bryce kayıp parayı fark ettiğinde bunun için beni suçladı, çünkü Owain Birader'in söylediğine göre odada parayla en son kalan bendim. Üzerimdeki tehlike yüzünden yara izleri kaldı."

Jo onun sözlerini takip etmekte ve hikâyeyi anlamakta zorlandı. "Bunu sana kardeşin mi yaptı?"

"Hayır, ben bir rahip yardımcısıydım."

Pıhtılaşan kanı yıkarken onun kolunu tuttu. "O kelimeyi bilmiyorum."

"Annem beni doğurur doğurmaz keşişlere teslim etti. Manastırda büyüdüm, kaderimde yemin etmek vardı."

Bu, giydiği Benedictine cübbesini açıklıyordu. "Sen mi giydin?"

Başını iki yana salladı. "Tam onları yapacağım sırada kral geldi ve beni savaşa götürdü."

Bunu ifade etmenin garip bir yoluydu. Kulağa geldiği gibi mi demek istedi? "Seni kaçırdı mı?"

Acı bir kızgınlıkla homurdandı. "O kraldı, genç kız. Ya kendi isteğiyle giderdi ya da gönüllü olarak ölürdü."

Kendisine verilen bu korkunç seçim karşısında irkildi. Bir keşişin hayatından bu kadar az uyarıyla savaşa geçmek zor olmalıydı. Bu da başka bir soruyu akla getiriyordu, özellikle de manastıra çocukken verildiyse.... "Nasıl savaşılacağını biliyor muydun?"

"Hayır, ama savaş beni çabuk eğitti."

Sadece hayal edebiliyordu. İlk gün katledilmemiş olması bir mucizeydi ve bu, geldiğinde tanık olduğu kılıç becerileri hakkında çok şey açıklıyordu. "Kaç yaşındaydın?"

"10-4."

Küçük, sıska bir çocuğun zırhlı şövalyeler tarafından bir ortaçağ savaşında savaşmak üzere evinden alınıp götürüldüğünü hayal ederken çenesi düştü. Çok korkmuş olmalıydı. "On dört yaşında savaşa mı gittin?" diye sordu inanamayarak.

"Evet." Bu duygusuz bir gerçeğin basit bir ifadesiydi. Ama o bundan daha iyisini biliyordu. Bir çocuğun bunu yapmasına imkân yoktu.

O dehşeti yaşayıp da içten içe yara almamak mümkün değildi. Akıl almaz bir şeydi.

Ve ona yaptıkları şey vicdansızcaydı.

Yarasını temizlerken ve bu savaşların onda bıraktığı derin izleri gerçekten gördüğünde, kalbi onun için kırıldı.

Bu acımasız yola girmesine neden olan elmas şeklindeki parmaklarını gösterdi. "Yani diyorsun ki, keşişlerden biri kumar oynamak için manastırdan hırsızlık yaptığı ve hırsızlık için seni suçladığı için mi işkence gördün?"

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Hepimiz zaman zaman bir küvetin altında büyüdük."

"Anlamı?"

"Er ya da geç, hepimiz bir başkasının kötü eylemlerinin suçunu üstleniriz."

Daha doğru sözler ...

Ancak bu tür şeylerin geride bıraktığı içsel acıyı ortadan kaldırmadı. Acımasız ihanet duygusunu. Hiç kimse yaptığı şeyler için suçlanmaktan hoşlanmazdı ve yapmadığınız bir şey için suçlanmak daha da kötüydü. Bunu ona yaptıklarında Cadegan'ın on dört yaşından küçük olduğunu söylemeye gerek bile yok. Yetişkin bir adam nasıl olur da küçük bir çocuğun işlediği suçlar yüzünden bu kadar acı çekmesine izin verirdi? Böyle bir zalimliği asla anlayamazdı.

"Özür dilerim, Cadegan."

Omuz silkti. "Endişeye gerek yok. Daha kötüsü de olabilirdi. Elimi tamamen kaybedebilirdim. Neredeyse. Neyse ki, elimi kaybetmedim."

Daha önce hiç duymadığı bir terim karşısında kaşlarını tekrar çattı. "Coggy-handed?"

"Bugünlerde daha çok sol elimi kullanıyorum." Omzunun üzerinden bakınca tespihini yatağın üzerinde bıraktığı yerde gördü. Tek kelime etmeden tespihi yatağın direğine geri koydu.

"Manastırdaki senin miydi?"

Başını sallayarak kolunu tekrar aşağı sardı ve bağladı. "Sizi uyumanız için yalnız bırakayım."

Adam merdivene doğru ilerlerken, kadın onun kolunu yakaladı. "Yalnız kalmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Benimle çatı katında kalabilir misin?"

Cadegan yanaklarını bir kez daha kırmızıya boyamadan önce küçük yatağa baktı.

Kendisi de bu düşünceye karşı bağışıklı değildi ama hızla akan kanı yüzüne gitmiyordu. Aksine, vücudunun en akıllıca şey olacağından emin olmadığı bir talepte bulunan bir kısmına gitti. Sebeplere rağmen, onun kıyafetlerini çıkarması ve sert vücudunun her santimini keşfetmesi için yalvarıyordu.

"Burada seninle olmamı istediğine emin misin,

genç kız?" "Lütfen."

Bakışlarını yataktan ve kadından kaçırarak yere, kalkanının yanına oturdu. Bacakları önünde uzanırken

kollarını göğsünde kavuşturdu, başını eğdi ve sanki bu şekilde uyumaya niyetliymiş gibi gözlerini kapattı.

Bu öylesine tatlı, masum ve mütevazı bir hareketti ki onu gülümsetti.

"Cade," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. "Çatı katında kal dediğimde yatağı benimle paylaşmanı kastetmiştim."

Gözlerini açıp onunla bakışlarını kilitlediğinde kaşları havaya kalktı. "Pardon?"

"İkimiz de yetişkiniz, değil mi? Yatağı paylaşabiliriz, başka bir şey değil. Sen karyolanın kendi köşesinde kal. Ben de benimkinde kalırım."

Teklifini düşünürken aslında suratını astı. Birkaç saniye sonra başını salladı. "Pekâlâ, genç kız. Eğer sizi memnun edecekse."

Yatağa dönmeden önce ayakkabılarını çıkardı ve ona yer açmak için yan tarafına yuvarlandı.

Cadegan onu yatağında görünce tereddüt etti. Daha önce hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmamıştı. En azından birkaç cinsel saatten fazlası için.

Ve yatak hiçbir zaman onun olmamıştı, daha ziyade kadınındı.

Kızın yastıksız rahat etmeye çalışmasını izlerken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Sert başrahip her türlü rahatlığı günah saydığından, Cadegan rahat bir yastık olmadan büyümüştü. Savaş için askere alındıktan sonra, İngilizlere karşı savaşırken daha da az bedensel konfora sahip olmuştu.

Bundan önce bunu hiç düşünmemişti. Şimdi ... onun için bir yastık ortaya çıkardı.

Ona uzattığında, tüm yüzü aydınlandı. "Teşekkür ederim!"

Başıyla onayladı ve kızın hemen başıyla kolunun arasına sıkıştırmasını izledi. Bu haliyle çok sevimli görünüyordu. Son derece tatlı ve olması gerekenden çok daha cezbedici.

Bu uygunsuz düşünceye odaklanmamaya çalışarak onun yanına yattı ve sırtını ona verdi. Kolunu başının altına eğip uyumak için gözlerini kapattı ve omurgasına baskı yapan sıcaklığı ya da ağzını sulandıran ve kasıklarını ağırlaştıran hafif vanilya-badem kokusunu düşünmedi.

Yararsız fantezilerini bastırmak için dişlerini sıktı.

"Cade?" diye fısıldadı birkaç dakika sonra. "Ayakkabılarını hâlâ giyiyor musun?"

"Evet."

"Rahatsız değil misin?"

"Sorunuzu anlamıyorum."

Jo yuvarlandı, yeterince kıpırdayana kadar onunla çarpıştı ve şimdi onun sert sırtına bakıyordu. Belden aşağısı hâlâ zincir zırhla kaplıydı. Mahmuzları bile. "Her zaman zırhınla mı uyursun?"

"Evet."

"Ciddi misin?"

Kıpırdamadı ya da onun şokuna en ufak bir tepki bile vermedi. "Evet." "Her zaman mı?" diye tekrarladı.

"Evet," dedi yine o her zamanki sabırlı ses tonuyla.

Ona bakmak için kendini yukarı kaldırdı. Adamın gözleri kapalıydı ve göğsünün hafifçe inip kalkması olmasa çoktan uyuduğunu düşünecekti. "Acıtmıyor mu?"

"Sanırım.... fark eder mi?"

Şey, evet.

Muhtemelen çıkarmaması gerekiyordu ama yine de onun sürekli acı çektiği düşüncesinden hoşlanmıyordu. "Hiç çıkarıyor musun?"

"Evet, yıkanmak için." "Ama uyumak için değil?"

"Hayır, genç kız." Daha ayrıntılı bir açıklama yapmadan önce iç çekti. "Ordunun alışkanlığı. Mercianlıların kaçışları, Sidhe sarayının en önemli saatinin ortasında üzerimize gelmek içindi."

Onun bahanesine kaşlarını çattı. Az önce ne demişti ki? "İngilizce, dostum. Konuş. İngilizce!"

Onun sahte öfke patlamasına güldü. "Gece yarısı düşmanlarımız tarafından sık sık saldırıya uğradık. Bu nedenle, bir savaşta çıplak yakalanmamak için silahlı olarak uyurduk."

Oh...

Hayatının acımasızlığı onun üzerinde yıkandı. Ve ne yaptığının farkına bile varmadan elini uzatıp onun kısa, dikenli saçlarını taradı. Neredeyse yarım santim uzunluğundaydı. Kuzeni Molly'nin bacaklarındaki saçlar onun kafasındakilerden daha uzundu. Ama o zamanlar saçlarını uzatacak ya da şekillendirecek kimsesi yoktu.

Görünüşe bakılırsa, onunla uğraşmak zorunda kalmamak için kılıçlarından biriyle kesmiş.

Onun bu hayatı sakin bir şekilde kabullenişinden, başka bir şey bilmediğine dair kötü bir hisse kapıldı. Ve bu onu bir şeyi merak etmeye itti. "Seni hiç seven oldu mu?"

Sorusu acı anıları canlandırırken Cadegan sertçe yutkundu. Onu tek bir gerçeğe geri götüren anılar. "Hayır, genç kız. O kelimeden hiçbir şey anlamıyorum."

Gözlerini tekrar kapatarak, kadının nazik parmaklarının kafa derisini okşamasının tadını çıkardı. Daha önce hiç kimse ona böyle dokunmamıştı.

Sanki onlar için önemliymiş gibi.

Bunların çoğunu onun çekingenliğine vermişti. Çoğu kişi için biraz fazlaydı. Çok uzun. Çok yoğun. Çok korkutucuydu. Çok şeytani.

Çok yaralı.

Manastırdaki gençliğinde kadınlar ve onların bir erkeğe sağlayabileceği zevkler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onları sadece bahçe işlerinden çok uzakta görmüştü.

sadaka dilenmek için alm'ın kapısına gitmeye cesaret edebilirlerdi. Manastıra girmelerine ancak bu kadar izin veriliyordu. Ve o mesafeden bakıldığında, insanlardan ayırt edilemezlerdi.

Annesi Cadegan'ı bir manastır hücresinde doğurduktan ve onu orada terk ettikten sonra, Peder Bryce kapıdan içeri herhangi bir kadının girmesine kesinlikle izin vermemişti. Hangi sebeple olursa olsun. Ve Cadegan'ın da manastırın taş duvarlarının dışına açılan herhangi bir kapıya yaklaşması yasaklanmıştı.

Cadegan kadın sesinin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordu. Ta ki askere alınana kadar. Ancak o zaman onların tiz zevk çığlıklarını duymuş ve askerlerin birliklerinin peşinden gelen fahişelerle nasıl eğlendiklerini, kendilerini para ve artıklar için nasıl takas ettiklerini görmüştü.

Kendini utandırmaktan ve bu yüzden alay edilmekten korktuğu için, neredeyse bir yaşına gelene kadar kendini tutmuştu. Acımasız bir savaştan sonra bir gece trollerden biri onu içkiye boğmasaydı büyük olasılıkla daha uzun süre devam edecekti.

Sonunda bekâretini almış, parasını çalmış ve onu çiziklerinden yanan bir sırt, acımasız bir baş ağrısı ve yiyecek bir şey alacak gümüşü olmadığı için dört gün süren acı bir açlıkla baş başa bırakmıştı. Bu olay ona, savaşa ilk adımını atarken olduğu gibi, bir kadının yakınında olduğu her an aklını başında tutması gerektiğini de öğretmişti.

İyi Cymry kanını dökmek isteyen eğitimli Mercian ve Sakson şövalyeleri kadar tehlikeliydiler... ve çok daha hainlerdi.

Ama Jo'nun nefesi tenine değip saçlarıyla oynarken, onun şefkatli büyüsüyle büyülendiğini hissetti. Hisleri ona Jo söz konusu olduğunda hazır olmasını söylüyordu.

O kadar kolay değildi. Aleti bu kadar sertleşmiş ve ağrırken olmazdı. Kalbi hiç bilmediği şeylere duyduğu özlemle onu zayıflatırken.

Tam o anda, eğer parmaklarını vücudunun alt kısmında gezdirirse, bu genç kız için hayatını seve seve feda edebilirdi.

Jo kaşlarını çatarak bakışlarını adamın boynuna indirdi ve keten yakasının altından görünen korkunç bir yara izi daha gördü. Parmak ucuyla kabarık, büzülmüş etin üzerinde gezindi. "Bu nasıl oldu?"

"Özellikle buna dair bir anım yok."

Nasıl bilmez? Kötü bir şey olmalı ...

Sırtını biraz daha görebilmek için yakasını indirdiğinde nefesi kesildi.

Hayır....

Dudağını ısırarak gömleğinin eteklerini yukarı çekti ve yara izleriyle tamamen bozulmuş olan sırtını ortaya çıkardı. "Yüce Tanrım, Cade. Sana ne yaptılar böyle?"

Gömleğini aşağı çekti ve sert duruşuna geri döndü. "Bu bir şey değil."

Kolundaki ısırığa tepki vermemesine şaşmamalı. Sırtındaki karmaşayla kıyaslandığında, bu gerçekten de hiçbir şeydi.

Tekrar iç çekti. "Uyuyabiliyorken uyumalısın. Horozun ötmesi uzun sürmez. Sonra seni kendi evine uğurlayacağım."

Jo elinden geldiğince nazik bir şekilde, yüzünü görebilmek için onu sırt üstü yatırdı. Yüzü boş ve alçakgönüllü bir ifadeyle ona bakıyordu. Ama gözlerinde o kadar çok acı ve istek vardı ki, Jo'nun kalbi onun için kırıldı.

Bin yıllık yalnızlık.

"Gri kuşlar senin de sırtını yaraladı mı?"

Başını iki yana salladı. "Ne fark eder ki?"

Gömleğinin göğsünün üzerinden ayrıldığı ve daha fazla hasarı ortaya çıkardığı yere baktı. İnzivaya çekilmiş bir keşiş gibi kendini sarıp sarmalamasına şaşmamalı. Kalbinin üzerinde sanki biri ona öldürücü bir darbe indirmiş gibi derin bir yara izi bile vardı. "Nesin sen, Cadegan mı? Gerçekten mi? Bu sana neden yapıldı?"

Sertçe yutkunarak başka tarafa baktı.

İlk başta, adamın soruyu geçiştireceğini düşündü.

O yapmadı. Yara izlerini görmesini engellemek için bezi bir araya getiren adam, alçak bir ses tonuyla konuşmadan önce dudaklarını yaladı. "Babam annemi baştan çıkaran bir iblis prensi.

Böylece ondan çalabilecekti. Onun hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra bana ihtiyacı kalmadı." Kalbinin üzerindeki yara izini ovuşturdu. "Babam için annemden çalmayı reddettiğimde, lejyonlarını üzerime saldı. Beni burada bile avlıyorlar." Gözünün kenarından tek bir damla yaş süzülürken sertçe yutkundu. "İblis dölü olsam da sana zarar vermeyeceğim genç kız." Ayağa kalkmaya başladı.

Jo onu yerinde tuttu. "Ne yapıyorsun?"

"Beni yataktan atmadan önce git." Duygusuz ses tonu, kadınların ona her zaman yaptığı şeyin bu olduğunu söylüyordu.

Adamın yanağını avucunun içine aldı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bunun bir rüya ya da halüsinasyon olmadığından hâlâ emin değilim. Ve hayatımda hiç düşüncesizce bir şey yapmadım. Kocamı yatakta başka bir kadınla yakaladıktan sonra bile tepki vermem üç gün sürdü."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Üç gün mü?"

Başını salladı. "İnkâr etmekten hoşlandığım muhteşem bir yerde yaşıyorum.

Ve ben değişimi sevmem."

"Peki sen ne yaptın?" diye sordu.

"Önce kuzenim Karma'nın aletlerine çiçek hastalığı laneti koydurdum, sonra da onu boşadım."

"Aleti mi?"

Bakışlarını Cadegan'ın kasıklarına indirdi.

Gülerek, saçının bir tutamına dokunmak için uzandı. "Senin yerine başkasını seçtiğine göre büyük bir aptal olmalı."

"Bunu benim korkutucu ailemle henüz tanışmamış olan adam söylüyor. Yine de, iblis yumurtası olarak, onlara tam uyacaksın. Karma muhtemelen seni koleksiyonuna katmaya çalışacaktır. Selena seninle röportaj yapmak isteyecektir ve kuzenim Molly de kaybettiği bir şeyi senin bulmanı isteyecektir."

Onun alaycı ses tonu karşısında kaşlarını çattı. "Seni korkutmuyor muyum?" "Hayır. Beni gerçekten korkutan tek şey

yatağımın altında öksüren bilinmeyen bir

kişi." "Pardon?"

Ona karşı burnunu kırıştırdı. "Annem ve kız kardeşi her yaz beni, kız kardeşimi, erkek kardeşimi ve kuzenlerimi teyzemin göl evine götürürdü. Kuzenlerim biraz kabadayıdır ve Karma ya da Essie yatağın altına saklanıp siz uyurken sizinle uğraşırlardı. Yatağın altında öksürmek onların daha nazik, daha kibar şakalarından biriydi. Yaklaşık üç yaşından sonra buna alıştım. İçimdeki hercai çocuğu tekmelediler. Elle dövülmüş deri gibi sertleştirdiler beni."

Cadegan hayretle elini onun saçlarına daldırdı. "Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kadına benzemiyorsun."

"Evet, o benim. "Josette'i asla unutamayacaksın. Ve bu asla bir iltifat olarak söylenmedi."

Merakla başını eğdi. "Josette mi?"

"Tam adım. Jo takma adımı kullanıyorum çünkü Josette ya da daha kötüsü Kedicik Josie ile gençliğimde çok dalga geçildi."

Saçından bir tutamı işaret parmağının etrafına doladı, böylece başparmağıyla ovalayabildi. "Çok güzel bir isim. Tıpkı onu taşıyan kadın gibi."

Bu sözler onu eritti. Sakın buna cüret

etme.... Aklından bile geçirme....

Ama artık çok geçti. Onu reddedilemeyecek vahşi bir açlıkla istiyordu.

Ya bu bir rüya değilse ve o gerçekten bir iblisse?

Kendini duyuyor musun? Sen bir aptalsın. O bir iblis olamaz. Sen böyle şeylere inanmazsın. Komadasın. Bunu kabul et ve o kötü bir şeye dönüşmeden önce bu sıcak peynir parçasını yap.

Cadegan ondaki değişimi hissederken nefesini tuttu. Gözleri onu ele geçiren aynı ihtiyaç dolu özlemle karardığında. Başını onunkine doğru eğdi.

Tüm sağduyusuna rağmen o öpücüğü aldı ve her şeyiyle karşılık verdi. Bir öncekinin aksine, bu şiddetli ve talepkârdı. Ham şehvetten doğan bir öpücüktü ve içinde vahşi bir açlığı ateşledi.

Geri çekildi, tuniğini kaldırıp ellerini göğsünde gezdirirken dudaklarını ısırdı. Bir başkası tarafından dokunulmanın verdiği hisle yüksek sesle inledi. Ve kadın

meme ucunu okşamak için eğildiğinde, haykırdı ve zevkle titredi.

Gülerek, ayakkabısının bağcıklarını çözmeye çalıştı.

Ta ki bir lanetle geri çekilene kadar. "Çikolata adına ne? Bu şeyin içine hava geçirmez şekilde mi kapatıldın? Dostum, bu çok zalimce."

Bağcıkları çözmek için uzandığında kahkahaları onunkilere karıştı, sonra kadının bağcıkları düğümlediğini ve inanılmaz derecede birbirine dolandığını fark etti. Hırlayarak onları çekiştirdi. "Lanet olası bir bekaret kemeri gibi."

"Bana bir bıçak verin, onları keseyim."

Adam donup kadına baktı. "Bana bıçakla yaklaşmana izin vereceğimi sanıyorsan delirmişsin sen kadın. Aklını mı yitirdin sen?"

"Kesin bir evet duydum, Jo. Yanlışlıkla İngilizce olduğunu düşündüğün o karışık dilde beni bunlardan çıkarabilirsin."

Aslında bir tanesine uzandı.

Dehşete düşmüş ve biraz da korkmuş bir halde güçlerini kullanarak vücudundaki her dikişi hızla söktü. "Sakın buna cüret etme, genç kız!" Kadın ona şeytani bir sırıtışla baktı.

"Hah! Biliyordum sen olabilir yap Bu. Hepsisen gerekli oldu a küçük motivasyon."

Ah, onun için çok değerliydi. Onun alaycı tavırlarına gülümseyerek, onu tanımsız ve bilinmeyen bir şekilde nazikçe öptü

İçinde duygular dönüyordu. Yatakta hiç böyle gülmemiş ve alay edilmemişti.

Yataktan çıkmak da öyle. Harika

bir duyguydu.

Jo, adamın dili onunkiyle dans ederken onun tadının tadını çıkarırken nefes alamıyordu. Adamın çıplak vücudunun görüntüsü zihnine kazınmıştı. Yara izleriyle kaplı olsa bile, gömleğinin düğmelerini yavaşça açarken enfesti.

Ta ki sütyenine ulaşıp Galce bir küfürle geri çekilene kadar. "Bu da ne böyle? Bu canavar nasıl çalışıyor?"

Burnunu onunkine sürttü. "Hiç eğlenceli değil, değil mi? Birbirine süper yapıştırılmış bir hediyeyi açmaya çalışmak."

Kızın giysileri de onunkiler gibi hızla yok olmadan önce bakışlarını şakacı bir şekilde daralttı.

Nefes nefese, üstünü örtmek için çarşafı yukarı çekti. "Evet, tamam. Çok kötü güçlerin var dostum. Onlara dikkat et."

Gözleri karanlıktı, elini yavaşça indirip göğsünü avuçlayabilmek için uzanırken cevap vermedi. Nasırlı parmaklarının sıcaklığı kadının tüylerini ürpertti. Onu yatağa yatırmadan önce dudaklarına geri döndü ve dizleriyle uyluklarını ayırdı.

Dudağını ısırarak adamın taktığı madalyona uzandı ve onu görebilmek için elinde tuttu. Bir çeyreklikten biraz daha büyük olan bu madalyonun üzerinde üç başlı bir ejderha resmi vardı

pençelerinde bir kalkan tutuyordu. Kalkanın üzerinde rünlerle bir şeyler yazılmıştı. "Ne diyor bu?"

Aşağı baktı ve boynuna sokulurken tenine doğru fısıldadı, "A ddioddefws a orfu."

"Senin için söylemesi kolay Galli. Gerçekte ne anlama geliyor?"

"Acı çeken, zafer kazanır."

Gözyaşları onu boğarken yüzünü ellerinin arasına aldı. Onun için ne kadar uygun. Bunu takmasına şaşmamalı. Gözlerinde gördüğü acıyı yatıştırmak için bacaklarını onun beline doladı ve tüm vücudunu kendi vücuduyla sardı.

Cadegan, kadının çıplak tenini üzerinde hissedince nefesini sertçe içine çekti. Bir kadının teninin ne kadar yumuşak olabileceğini unutmuştu ve onunki şimdiye kadar tanıdığı en yumuşak tendi. Badem ve vanilya kokusuyla başını döndürüyordu, özellikle de kulağına nefes alıp lobunu ısırdığında. Sadece bunun verdiği zevkle boşalmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Dudağını kanayana kadar ısırırken, kırık bir mızrakla Golyat'a doğru eğildiğini biliyordu.

Nefes alıp verirken, parmaklarını pürüzsüz yanağının kıvrımlarında gezdirirken onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı. "Yemin ederim Josette, bu gecenin geri kalanını senden özür dileyerek geçireceğim. Ama kendimi bir an daha alıkoyamam." Dayanamayarak kendini onun derinliklerine kaydırdı.

Jo, kendini onun kalçalarına doğru iterken ne kadar iyi hissettiğini inledi. Kalın ve sert, onu tamamen doldurdu. Seksin ne kadar iyi olabileceğini unutmuştu. Daha önce hiç kimse onunla bu şekilde sevişmemişti. Sanki nefes almak için ihtiyaç duyduğu havanın ta kendisiydi. Şiddetli bir hırıltıyla hızını artırırken bakışlarını onunkilere kilitledi.

Elini adamın yara izli sırtında gezdirerek sert, muhteşem sağrısını avuçladı.

Birdenbire ona karşı ürperdi ve boşalırken haykırdı, onun kollarında nefes nefese kaldı. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve sanki var olan en değerli mücevhermiş gibi ona sarıldı.

Jo somurtmaya başladı ama sonra kendini tuttu. Evet, onun için bir yıl olmuştu ama bu onun rekoruyla kıyaslandığında kesinlikle hiçbir şeydi.

Bunun için çocuğu biraz rahat bıraktı. Garip bir şekilde, biraz gururu bile okşandı.

Ayaklarının tabanını adamın bacaklarındaki dikenli tüylerde gezdirirken yanağını onunkine sürttü. Gözlerini kapatarak onun vücudunun sıcaklığının tadını çıkardı. Birine tekrar bu kadar yakın olmak çok güzeldi.

Utangaç Cadegan başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu. Kızın yüzündeki saçları geriye doğru taradı. "Üzgünüm genç kız. Benden daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Sana söz veriyorum, denedim

durdurmak istedim. Ama senin tatlı güzelliğin, karşı koyamayacağım kadar hızlı bir şekilde beni alt etti."

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemeye başlamıştı ki aniden içinde yine sert ve derin bir şey hissetti.

Bu da ne...?

Hayal edilebilecek en erotik hisle titreşmeye ve yayılmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, göğsünü nazikçe emmek için başını eğdiğinde hâlâ içindeymiş gibi hissediyordu. Kaşlarını çatarak, neler olup bittiğini merak ederek odanın etrafına bakındı.

Cadegan'ın yüzüne yavaş, sinsi bir gülümseme yayıldı. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Nefes alıp verirken gözlerini ona dikti. "Bu sen misin?"

Onu daha fazla yalayabilmek ve kızdırabilmek için diğer göğsüne geçerken başını salladı. "Güçlerim sonsuzdur ve şu anda onları senin güzel yüzüne bir gülümseme yerleştirmekten daha iyi bir şekilde kullanabileceğimi düşünemiyorum."

Bu onun yetenekleri için ciddi bir yetersizlikti. Güçleri içinde titreşmeye devam ederken parmakları onu kızdırıyor, karnına doğru öpücükler gönderiyordu.

Vücudu alevler içinde kalan Jo, hayal bile edemeyeceği bir hazzın tüm varlığına yayılmasıyla haykırdı. Kutsal inek!

Yavaşça, metodik olarak, Cadegan onu doldurmak için güçlerini kullanmaya devam ederken her santimini tattı ve okşadı.

Sonunda boşaldığında, bu şimdiye kadar yaşadığı en sıcak, en şaşırtıcı orgazmdı. O kadar yüksek sesle çığlık attı ki sesi kısıldı.

Evet, daha önceki hızlı çekilişini kesinlikle telafi etti.

Ve sonra biraz.

Sersemlemiş ve nefessiz kalmış bir halde kendini onun bedenine bıraktı. "Bu inanılmazdı."

"Mmm," diye nefes aldı saçlarına karşı, parmaklarıyla vücudunun kıvrımlarını dikkatlice ayırırken yeniden sertleşmeye başladı. "Seninle işimin bu kadar çabuk bittiğini düşünmedin herhalde?"

Jo onun parmaklarını yavaşça sürerken cevap veremedi. Adamın gülümsemesi genişledi. "Bu da mı hoşuna gitti?"

Başını salladı.

"Güzel, çünkü gece için verdiğim sözü yerine getirmeye niyetliyim."

Ve o da bunu yaptı. Kız zayıflayıp bitkin düşene ve adamın kaslı kollarının arasında bir bebek gibi uyuyana kadar tekrar tekrar.

Hayatında ilk kez tamamen doymuş olan Cadegan, Josette'in üzerinde uyuklarken onun yumuşak, nazik horlamalarını dinleyerek koyu renk saçlarıyla oynadı. Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu. Vücudunu onunla bu kadar iyi paylaştığına ve şimdi onun üzerinde

bildiği en sıcak battaniyeydi. Onu arzulaması dışında gerçek bir nedeni yoktu.

Bunu anlayamadı.

Ve o anda, onu burada, kollarında tutmak istedi. Başka hiçbir şey ona daha fazla zevk veremezdi. Bunu ona yapamazsın, bunu sen de biliyorsun.

Öfke mantığını kamçıladıkça dişlerini sıktı. Neden yapamıyordu?

Nedenini biliyorsun.

Bu yanlış olurdu. O bu soğuk, sıkıcı dünyaya ait değildi. Evim dediği parlak, ışıltılı diyar onu beklerken olmazdı.

Ailesi ve arkadaşları onun yokluğunun yasını tutacak.

Yine de bu sessiz anda, doğru şeyi yapmak istemiyordu. Yalnız olmaktan çok yorulmuştu. Hiç istemediği bir doğum için cezalandırılmaktan. Kendisinden esirgenen bir ölüm için yalvarmaktan.

Varlığına değer verebilecek tek bir kişiye, sadece bir kişiye sahip olmasını istemek çok mu fazlaydı? Sıcaklık ve arkadaşlık için onu aramasını?

Onu sevebilecek bir kişi?

"İşlediğin suçlar için seni sonsuza dek tek başına lanetliyorum!"

Başını ona yaslayan adam, düşüncelerinden hiç uzaklaşmayan öfkeli ses karşısında irkildi.

Belki de bu onun yeni cehennemiydi. Bunca yüzyıldan sonra nihayet bir kadının bedenine ait anıları kalbinden söküp atmış ve özlem duymadan yaşamayı öğrenmişti.

Şimdi anılar tazeydi ve daha önce olduğundan çok daha tatlıydı. Josette onu korunmak için kullanmamıştı. Ona yalan söylememiş ve sahte umutlar vermemişti.

Ondan hoşlanmış bile görünüyordu.

Kalbi parçalanarak, yüzyıllardır evi olan köhne duvarlara göz gezdirdi. Onunla geçirdiği bu gece bir hataydı. Onu grilerin almasına izin vermeliydi.

Ama onun çığlığını duyduğu ve bir meleğin yüzüne baktığı andan itibaren batmıştı.

Bunun için hepinize lanet olsun.

Bunun için yapılacak bir şey yoktu. En azından onunla bir gece geçirmişti.

Her şeyde olduğu gibi, acıyı atlatmanın bir yolunu bulacaktı. Bunu aşmayı öğrenecekti.

Elini kaldırarak avucunu yanağına dayadı ve sahip olamayacağı şeyler diledi. İmkânsız hayaller diledi.

Hepsinden önemlisi, ona hak ettiği hayatı diledi. Ona değer verecek bir adam. Ona tapacak çocuklar. Huzur ve sonsuz mutluluk.

Evet, bu kadar nazik ve cömert bir ruh bunu ve daha fazlasını hak etmişti. Uyanır uyanmaz onu evine götürecek ve her ikisi için de yaşaması için özgür bırakacaktı. Işık aleminde.

Ama acı gerçeği de biliyordu. Hayatının geri kalanını bu gölgeli diyardan onu izleyerek ve kendi diyarında onunla birlikte olabilmeyi dileyerek geçirecekti.

Bu onun gerçek cehennemi olurdu. Onu görmek ve bir daha asla ona bu kadar yakından dokunamamak.

Yüzleşmek istemediği geleceği düşünerek irkildi.

Sen kazandın, baba... Leucious. Zaferi ikinize de bırakıyorum.

Yapmak istediğin şeyi yaptın.

Sonunda onu tamamen kırmışlardı.

5

Jo inanılmaz bir sıcaklık ve güvenlik hissiyle uyandığında memnuniyetle içini çekti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Kendini yenilmez hissediyordu. Bu ne kadar aptalcaydı? Çırılçıplaktı ve bir deliğin içindeydi ama yine de hiçbir kötülüğün ona dokunamayacağı hissine kapılmıştı. Asla.

Gözlerini kırpıştırarak açtığında kendini hâlâ mışıl mışıl uyuyan Cadegan'ın üstünde buldu. Cadegan bir koluyla ona tutunurken diğer kolunu gözlerinin üzerine atmıştı.

Kabul, palet o kadar da rahat değildi, ama vücudu farklı bir hikâyeydi. Ona mükemmel bir şekilde uyuyordu. Sanki vücudunun hatları sadece onun için yaratılmıştı. Bu düşünceye gülümseyerek parmak ucunu adamın meme ucunun üzerinde gezdirdi, etrafını saran küçük koyu sarı tüyleri sıyırdı ve meşale ışığının adamın esmer teni ve kasları üzerinde oynamasına hayran kaldı. Sadece adamın sayısız yara izini görünce keyfi kaçtı.

Çok fazla gereksiz acı.

Vücudunun ısısıyla ısınan madalyonu parmakladı ve onu nasıl aldığını merak etti. Birinden hediye mi almıştı? Kendisi için böyle bir şey satın alacak bir adama benzemiyordu.

Acı çeken, zafer kazanır.

Evet, çocukluğundaki keşişlerden birinin onu cesaretlendirmek ve her şeyin daha iyi olabileceğini hatırlatmak için vereceği bir şey gibi geliyordu. Oysa onun için hiçbir zaman düzelmemişti. Ve hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi burada zincire vurulmuş olması ona acı veriyordu.

Her gün ayağa kalkacak gücü kendinde nasıl bulabildiğine ve hiçbir şey beklemeden yoluna nasıl devam ettiğine hayret ediyordu. Bin yıl boyunca bunu nasıl yapabilmişti? Yataktan çıkmak istemediği günler oldu.

Bugün de onlardan biriydi, ama bunun bambaşka mutlu bir nedeni vardı.

Madalyonu tekrar adamın göğsüne yerleştirdiğinde, adamın artık uyanık olduğunu ve kolunun altından onu izlediğini gördü.

"Günaydın, günışığım," diye takıldı.

Ona seksi bir yarım sırıtış sundu. "Günaydın, Caru."

İçine öfke doldu. O pislik için üzülmek buraya kadarmış! Seni pislik! "Ben Jo! Karen değil. Aman Tanrım, adımı hatırlamadığına inanamıyorum!"

Kız geri çekilmeye başladığında, adam onu şimdi dehşet verici olan bir güçle hareketsiz tuttu, çünkü eğer isterse ona ne kadar kolay zarar verebileceğini fark etti.

"Adını hatırlıyorum, Josette. Nasıl unutabilirim ki? Caru başka bir kadının adı değil. Aşk demek... Bir sevgi ifadesi olarak kullanıldı. Asla sana bir hakaret değildi."

Birden, aşırı tepki verdiği için kendini aptal gibi hissetti. Lanet olsun sana, Barry, bunun için. "Ah. Özür dilerim."

Elini kızın saçlarındaki düğümlerin arasından geçirdi. "Kollarında geçirdiği bir geceden sonra bir başkasının tanrıça Afrodit'in dokunuşunu, yüzünü ve adını hatırlamayacağını düşünecek kadar seni inciten adam için üzgün olan benim. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınken seni nasıl bir başkasıyla karıştırabilirim?"

Onun samimi sözleri karşısında gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Daha önce hiç kimse ona böyle şiirsel sözler söylememişti. "Sadece sen bana kendimi güzel hissettirdin," diye itiraf etti. Aslında ona kendini güvende ve değerli hissettiren tek kişi de oydu. Bu ne kadar aptalcaydı? Onu tanıyalı henüz bir gün bile olmamıştı ama yine de içinde hissettiklerini inkâr edemezdi.

Lanet olsun, tamamen yabancı birine aşık oluyordu.

Elini Josette'in çenesinin kenarında gezdirdi ve kollarını ürpertti. "O zaman hiç gerçek bir erkekle tanışmadın Josette. Sadece büyük aptallarla."

Gülümseyerek onun dudaklarını parmakladı. Onu öpmek için ayağa kalkmaya çalıştığında, adam onu vücuduna yasladı.

"Mallarıma dikkat et, aşkım. Aşağıda bir süre daha bağlı kalmasını istediğim birkaç şey var."

Gülerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni mahrum etmek istemem." Jo çok önemli bir şeyin eksik olduğunu fark ederek odaya göz gezdirdi. "Şey... meraktan soruyorum, iş yapmak için nereye gidilebilir?"

Yüzündeki çatık kaşlar ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmadığını gösteriyordu.

"Banyo, Cade. Bana bir tane lazım. Ve şimdi değil, bir dakika içinde.

Şimdi, şu

andaki gibi."

"Ah."

Giysiler anında vücutlarında belirdi. Bir an yatağa girdiler ve bir an sonra kendilerini dışarıda, ormandaki küçük bir derenin yanında buldular.

Cadegan ondan uzaklaşmaya başladığında, Cadegan onun kolunu yakaladı. "Nereye gidiyorsun?"

Onun sorusu üzerine kaşlarını kaldırdı. "İşiniz için biraz mahremiyet isteyeceğinizi düşünmüştüm."

"Evet ama tuvalet nerede?" Eliyle bir

ağaç kümesini işaret etti.

"Ciddi misin?"

"Evet. Elimizdeki tek şey bu."

Ew! Tom Amca, Essie ve Tiyana ile kampa gitmek kadar kötüydü. Tuvalet molaları söz konusu olduğunda doğa berbattı. "Tuvalet kağıdınız yok mu?"

"TP?"

"Tuvalet kağıdı, Tanrı ve azizleri aşkına, dostum. Cottonelle. Scott. Kapitone Northern. Angel Soft? Bunlardan herhangi biri size bir şey çağrıştırdı mı?"

Onun öfkesine gülmeye cüret etti. Onu boğmak istemesine neden olan bir şey. Şeytani bir sırıtışla elini uzattı ve anında modern kolaylıklardan oluşan bir rulo belirdi. "Bu olur mu, genç kız?"

"Evet! Teşekkür ederim." Ruloyu kaptığı gibi çalılıklara yöneldi. Ve eğer Ni diyen bir şövalye ortaya çıkarsa, çığlık atmayı planlıyordu.

Yüksek sesle. Ve büyük bir tutkuyla ve korkusuzca utanarak.

İşini bitirdikten sonra Cadegan'ın elinde gri, çekirdekli meyvelerden oluşan küçük bir kâseyle beklediği yere doğru ilerledi. Bir çeşit çubuğa benzeyen bir şeyi çiğniyordu.

"Bu da ne?" diye sordu, adam ham deriyi kemiren bir köpek gibi kemirirken en iştahsız kahvaltı olması gereken şeyi işaret etti.

Cevap vermeden önce yutkundu. "Merlin Root."

"İyi mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Önemsiz bir şey bile değil." Kaseyi ona doğru uzattı. "Bunlar dil için çok daha iyi, ama çoğunlukla geceleri çiçek açtıkları için çok fazla yoktu, bu yüzden onları senin için sakladım."

Tereddüt ederek kâseden grimsi yuvarlak meyvelerden birini aldı. "Neden burada hiç renk yok?" Derileri bile griye dönmüştü.

"Büyük Penmerlin Aquila, insan ırkını fey kraliçesinin ordusundan korumak için Avalon ve Camelot'u insan aleminden çıkardığında, Morgen'in sarayının bir kısmının onun güçlerinden güvende olacaklarını düşünerek manastıra koştukları söylenir. Onlar bunu yaparken, Merlin'in büyüsünü buraya çekti ve talihsiz sakinleri sonsuza dek gölgelerde yaşamaya mahkum etti."

Morgen ve Sihirbaz Merlin'den mi bahsediyordu? "Camelot mu? Kral Arthur ve Lancelot gibi mi?"

Kız bir ısırık aldığında başını salladı ve iştah açıcı olmayan rengine rağmen meyvenin oldukça lezzetli olduğunu gördü.

Jo onun verdiği bilgiyi sindirirken bölgeyi yeni gözlerle görmek için arkasını döndü. Demek kuzenlerinin hakkında konuşup tartıştıklarını duyduğu Glastonbury Tor burasıydı. Vay canına. Hiç de beklediği gibi değildi. "Arthur'un şövalyelerinden biri miydin?"

Kırılan Cadegan homurdandı. "Ben o kadar yaşlı değilim, genç kız. Arthur ben ilk nefesimi almadan çok önce öldü."

"Ah, pardon." Bir dut daha aldı. "Ama kabul etmelisin ki, büyük kuzeninden daha büyüksün."

Cadegan böyle bir gerçeği kabul etmek istemiyordu. Onun alaycılığını görmezden gelerek, dutun suyunu dudaklarında gördüğünde nefesini içine çekti. Kendini durduramadan çenesini kaldırdı ve dudaklarından öptü. Kalbi muhtaç bir özlemle çarparak onu içine çekti ve sonsuza dek burada, onun kollarında kalabilmeyi diledi.

Ama ne yazık ki, onu yoluna göndermesi gerekiyordu. Hem de bir an önce. Burada olduğu her saniye, özellikle de açık alanda, hayatı için bir tehditti.

Ona bir çilek sunmak için elini kaldırdı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Neredeyse onun yemeğini almayı reddediyordu. Ama kendini durduramadan, onun elinden yedi ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde onu evcilleştirmesine izin verdi. Normalde, kendisi söz konusu olduğunda böyle bir şeye kalkışacak kadar aptal olan herkesin uzvunu koparırdı. Yine de onunla bu tür yakınlıklara aldırmıyordu. Aksine, onları arzuluyordu. "Elbette, genç kız."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Burada nasıl duruyorsun? Gerçekten mi? Bitmek bilmeyen sessizliğe nasıl tahammül edebiliyorsun ve delirmiyorsun?"

Boktan deli mi? Bu komik terim karşısında homurdandı. "Beni rahatsız eden kısım hiçbir zaman bu olmadı."

Çok şaşırmıştı. "Nasıl olmaz?"

Omuz silkti. "Sanırım bunun Cymara Clas'ta büyümekle bir ilgisi var."

"Nerede büyüyorsun?"

"Cymara Clas..." İngilizce çevirisini ararken durakladı. "Um... clas... cloister?" Onun başını sallaması üzerine devam etti. "Oradaki keşişlerin hepsi sessizlik yemini etmişti, bu yüzden kral gelip adamlarına kapılarımızı açmamız için bizi zorlayana ve beni götürene kadar insan dili duymadım."

Jo elindeki meyveyi yuttu. Adamın basit ifadesinin tüm ağırlığının sert bir gerçeklikle yüzüne çarpması için tam bir dakika geçti. "Seni savaşa götürdüklerini ve senin onları anlayamadığını ya da onlarla iletişim kuramadığını mı söylüyorsun?"

"Evet."

Ona anlattığı her şeyi anlamlandırmaya çalışırken aklı karıştı. "Ama keşişlerin isimlerini biliyordun? Nasıl?"

Bunu ona açıklamak için ellerini zarif hareketlerle hareket ettirdi.

"İşaret dili mi? Keşişler seninle işaretlerle mi konuştu?"

"Evet. Aynı şekilde, şu anda bile kelimelerle değil resimlerle düşünüyorum."

Aklına başka bir kötü düşünce geldiğinde adamın yaralı sağ elini kendi elinin içine aldı. "Ve yapmadığın bir hırsızlık için sana zarar verdiklerinde, imzalayamazdın, değil mi?"

Ormanda yürürken küçük derenin karşısına rastgele bir taş attı. "Neredeyse bir yıldır yok."

Tam bir sessizlik. Konuşmak ve kimseye bir şey söylemek mümkün değil.

Yardım istemenin bir yolu yok ...

Onun için dökülmemiş gözyaşları göğsünü sıktı. "Cadegan, buna nasıl dayandın?"

Sanki onun adına neden kızgın olduğunu anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Bildiğim tek şey bu, genç kız. Bilmediğin şeyi özlemezsin. Bu, bir balığa uçamadığı için üzülüp üzülmediğini sormakla aynı şey." Yanağını kaşıdı. "Tuhaf bir şekilde, buradaki sessizliği ve yalnızlığı rahatlatıcı buluyorum. Bana izin verildiğinde."

"O zaman bu yerde sizi rahatsız eden şey nedir? Eğer en sinir bozucu kısmı bu değil mi?"

Daha fazla taş topladı. "Takip edilmek ve avlanmak. En büyük korkum işkence için götürülmek ve bundan kaçmanın bir yolunu asla bulamamak."

Yine çenesi düştü. Kulağa geldiği gibi bir şey mi ima ediyordu? "Bu ne sıklıkla oluyor?"

"Şimdiye kadar hiç. Beni ne zaman götürseler eninde sonunda bir çıkış yolu buldum."

Onun ne demek istediğini tamamen anlamamıştı. "Seni ne sıklıkla yakalıyorlar?"

Yüzünü buruşturan Cadegan, sanki bu sayıyı ciddi ciddi düşünmek zorundaymış gibi durakladı. "Artık eskisi kadar sık değil

bir zamanlar öyleydi."

"Anlamı?"

"Bugünlerde onlarla savaşmakta daha iyiyim, genç kız."

Yüce Tanrım, tam da kulağa geldiği gibiydi. O kadar sıradan bir şeydi ki, bu konuda konuşmaktan bile çekinmedi ya da tereddüt etmedi. "Cadegan... seni buradan çıkarmalıyız. Büyüyü nasıl bozacağız?"

Acı acı güldü. "Beni buraya kilitleyen ve bozulması gereken bir büyü yok. Kardeşim beni asla ayrılamayacağımı bildiği tek diyara gönderdi."

"Kardeşin mi? Başka bir keşiş mi demek istiyorsun?"

Gözleri hüzünlüydü, taşları suya atarken başını salladı. "Üvey kardeşim, Leucious. Bir savaşta yaralandıktan sonra gelip bana ordusuna katılmamı, türümüzün diğer üyeleriyle savaşmamı teklif etti. Dikkate almam gereken çekincelerimle birlikte kabul ettim."

"O zaman seni neden buraya koydu?"

Cadegan içini çekti. "Hiçbir önemi olmayan uzun bir hikâye."

En önemli şeylerde bile böyle davranmasından nefret ediyordu. Sanki onları yeterince küçümserse, bu kadar acı vermeyeceklerini düşünüyordu. Ama işler böyle yürümüyordu. Acıyı hafifletmenin tek yolu onu önemseyen biriyle birlikte çalışmaktı. Düştüğünüzde sizi tereddüt etmeden kaldıracak ve geçmişiniz için sizi yargılamayacak biriyle.

Jo bunun için her zaman ailesine sahipti. Cadegan'ın hiç kimsesi olmamıştı.

"Ailenizdeki tek kişi kardeşiniz mi?" diye sordu.

"Hayır. Annem de babam da hâlâ hayatta ve bir sürü başka çocukları var."

"Seni buradan çıkaramazlar mı?"

Acı acı güldü. "Lass, annem beni vücudundan çıkarır çıkarmaz keşişlere attı ve bir daha arkasına bakmadı. Babam beni sadece ona karşı kullanmak için doğurdu, bu yüzden benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Bu konuda onu suçlayamam. Kardeşlerimin asla benim bir parçam olmayan kendi hayatları var. Ve Leucious'un yaptıklarından sonra, onlarsız daha iyi olacağımı fark ettim. Doğruyu söylemek gerekirse, güvenilmez olanlarla olmaktansa kendimle olmayı tercih ederim."

Bir insan nasıl olur da bu kadar geniş bir aileye sahip olur ve ailenin tek bir üyesi bile onları savunmaz? Onları sevmez? Onun koşullarını, onun kendi koşullarını anlayabildiğinden daha fazla anlayamıyordu.

"Burada sıkışıp kaldığına inanmayı reddediyorum." Hüzünle gülümsedi.

"Bunun hiçbir önemi yok."

"Cade! Şunu söylemeyi kes! Tabii ki önemli. Nasıl olmasın ki?"

Ona yoğun ve içten bir bakış atmak için durakladı. "Bin yıldır buradayım, genç kız. Ne öneriyorsun bana

Senin dünyanda ne yapardım? Nerede yaşardım? Nasıl çalışabilirim? Söylediklerinizin ancak yarısını anlayabiliyorum. Beni çok aşan şeylerden bahsediyorsunuz."

Kızgın ve öfkeli bir şekilde ona sert bir bakış fırlattı. "Oh iyi, neden bana mantık ve mantık atmıyorsun? Sen nasıl bir pisliksin ki mantıkla tartışıyorsun, ha?"

"Ve pudingin tadı şu... ne diyorsun, genç kız? Bana hiç mantıklı gelmiyor."

Dürüst olmak gerekirse, amacının ne olduğunu o da bilmiyordu. Kendine zar zor bakabiliyordu. Yapmaya çalıştığı her şeyde başarısız olmuştu.

Ama inkâr edemeyeceği bir gerçek vardı. Onu durdurdu ve elini yanağına koydu. "Kalbimi kırıyorsun, tatlım. Seni bu kasvetli, terk edilmiş cehennemde sürgünde görmek beni incitiyor."

Sanki dokunulma hissini hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi elini yüzüne götürdü. "Ben küme düştüm."

"Bu duruma düşmek zorunda değilsin! Kimse yapmamalı."

Parmak eklemlerinin arkasını öpmeden önce kızın elini avuçlarının içine aldı. "Hiçbir şey değişmez, aşkım. Hiçbir zaman. Umut, bize hoşnutsuzlukla eziyet etmek için gönderilmiş vefasız bir cadalozdur. Onunla, boş vaatleriyle ve yerine getirilmemiş dilekleriyle işim bitti."

Acı dolu bakışları onu parçalara ayırdı. "Bin yıl." Her kelimeyi sert bir acıyla telaffuz etti. "Olmayacak şeylerle kalbimi kırbaçlamaktansa, derimi kemiklerimden ayırmanı tercih ederim. İşe yaramaz umudunu da yanına alıp dünyana dön. Sana karşı bana olduğundan çok daha nazik olması için dua ediyorum."

Aniden yüksek bir çığlık duyuldu.

Sinir bozucu desibel seviyesi karşısında irkilen Jo kulaklarını kapattı.

Cadegan başlarının üzerindeki gri gökyüzünü taradı. "Zaman geçti, aşkım. Gitmek zorundasın." Sesinde paniklemiş bir ton vardı.

"Bu da ne?"

Alnını onunkine bastırdı. "Onlara asla vermeyeceğim şeyi isteyen düşmanlar. Kardeş Eurig'e bir yemin ettim ve bu yemini bozmayacağım." Kaşları çatıldı, parmaklarının arkasını kızın elmacık kemiğine yerleştirdi. "Benden her şeyimi aldılar, genç kız. Seni de almalarına izin vermeyeceğim."

Onları dereden, budaklı bir ormanın derinliklerinde bir yere ışınladı. Hava dün geceye göre daha aydınlık olsa da hâlâ koyu gri ve renksizdi. Ama sağındaki iki küçük ağacın arasında garip bir şekilde parlak bir şey vardı. Bu ona, ışığı onlara geri yansıtan yan yatmış bir göleti hatırlattı.

Cadegan onu oraya doğru itti. "Geçmen gerekiyor.
O zaman sen de seninkilerle birlikte olacaksın."

Onu burada terk etme düşüncesi içini yoğun bir acıyla doldurdu. Söylediklerine rağmen, onun yalnızlık içinde olduğunu biliyordu. Onun dokunuşuna başka türlü olamayacak kadar minnettar olmuştu.

"Benimle gel! Her şeyi birlikte çözeceğiz."

Eldivenli eliyle kızın yanağını kavrarken bakışları acıyla karardı. "Yapamam, genç kız. Ne kadar istesem de."

Çığlıklar daha da yaklaştı.

"Gitmelisin Josette."

Gözleri yaşlarla doldu. Kendini kapıdan geçmeye zorlayamıyordu. Onsuz olmazdı. "Cade-"

Onun itirazını bir öpücükle susturdu. "Şimdi seninle devam edelim.
İkimiz için de yaşa."

Jo, Selena ve Karma'nın parıldayan görüntünün diğer tarafından çılgınca ona seslendiklerini duydu. Tekrar Cadegan'a baktı. "Beni takip edemeyeceğine emin misin?"

Elini parıldayan geçidin üzerine koyarak onun için geçidin sağlam ve aşılmaz bir duvar olduğunu gösterdi. "Hayır, genç kız. Burada lanetlendim. Şimdi gidebiliyorken git. Ve camı da kır."

Çığlıklar artık neredeyse tepelerindeydi. Kılıcını kınından çıkardı ve onu korumak için harekete geçti.

"Seni ziyarete gelebilir miyim?"

Cadegan onu paramparça eden bu soru karşısında dişlerini sıktı. Ona bundan daha büyük bir zevk verecek bir şey olamazdı. Ama ne yazık ki, olamazdı. "Bu çok tehlikeli. İkimiz için de."

"Jo! Neredesin sen? Anneni arattırma bana! Ciddiyim, kızım! Bunu yapacağım!"

Aynanın diğer tarafındaki Karma'nın öfkeli sesini duymazdan geldi. "Cadegan..."

Onu öne doğru itmeden önce Galce bir şeyler söyledi.

Biraz önce yaptığı gibi, duvara çarptı. "Dur!" diye hırladı adam onu itmeye devam ederken. "Ben de geçemiyorum!"

Cadegan onun da burada kapana kısıldığını fark edince donakaldı. Nay. Bu mümkün değildi!

İçinde tuttuğu öfkenin her zerresiyle geçide saldırırken öfke onu kavradı.

Jo, Cadegan'ın kendisini dehşete düşüren yönünü görünce nefesi kesildi. Geçide vururken ve Galce bağırırken kontrolden çıkmıştı. En azından öyle olduğunu varsayıyordu.

Birden bir çığlık duydular. Ve bu sesi çıkaranın ne olduğunu gördüğünde midesi ayaklarına dolandı. Karanlık ve çarpık, kesinlikle insan değillerdi.

"Cadegan?" Omzunu sıvazlamak için uzandı. "Bunlar ne?"

Döndü ve bir dizi küfür daha savurdu. "Arkamda kalın." Bir gece önce kullandığı aynı beceriyle, ölene ya da kaçana kadar onlarla savaştı.

Her şey bittiğinde, parlak kırmızı kanla kaplanmıştı; bu topraklara sahip olan her neyse, onun tek rengiydi bu.

Yüzünü sildi. "Gel, genç kız." Elini ona doğru uzattı.

Artık onunla birlikte olup olmaması gerektiğinden emin değildi, elini onunkine koydu ve hobbit deliğine dönmelerine izin verdi.

Kendini temizlemek için lavaboya ışınlanmadan önce kılıcını yere fırlattı. Kızın yanından daha yeni ayrılmıştı ki kapının gürültüsü geri geldi.

İçeri girebilecekleri korkusuyla merdiveni olabildiğince hızlı tırmandı. "Kafam çok karıştı. Güçlerinle bizi buraya geri getirebilecekken neden onlarla savaştın?"

Hayatında duyduğu en acı kahkahayı attı. "Bunun bir boğayı sağmakla aynı şey olduğunu hayal et, aşkım. Sana acıdan başka bir şey getirmez." Onunla yüzleşmeden önce havluyla kurulandı. "Eğer seyahat etmek için eteri açarsam, onlar da beni takip edebilir. O zaman kapı işe yaramaz. Bu güçleri kullanmanın güvenli olması için belli bir menzile sahip olmam gerekiyor."

Oh ... bu mantıklı.

"Neydi o şeyler?"

"Graylings." Havluyu kısa saçlarının arasından geçirdi. "Onlar bir zamanlar Morgen'le ters düşen fey yaratıklardı ve Morgen onları bu çarpık formlara lanetledi."

Kaşlarını sertçe çattı. "Neden gidemediğini anlamıyorum. Gitmek senin için sorun olmamalıydı." Onu göğsüne doğru çekerek orada tuttu. "Söz veriyorum, seni eve götüreceğim Josette."

"Yapacağını biliyorum."

Ondan bir adım uzaklaştı. "Geri döneceğim. Şimdi, bir dakika içinde."

"Nereye gidiyorsun?" "Seni

serbest bırakmaya."

Güçlerini kullanmayı seçmesi halinde bunun faydasız olacağını bilse de yolunu kesti. "Yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

"Josette," dedi azarlayıcı bir ses tonuyla. "Ruhunu yutmak için bekleyen tehlikeler hakkında hiçbir fikrin yok. Sen, benim gittiğim yere bakarsan, aç köpeklerin arasında kanlar içinde kalmış, üç bacaklı bir geyik bile olabilirsin."

"Çok açıklayıcı ve muhtemelen uygun. Ama-"

"Aması yok. Lütfen. Bunu yapmama izin ver."

İçine korkunç bir his yerleşti. Yine de gerçek bir seçeneği olmadığını biliyordu.

Geri adım atarak başını salladı. "Yolun açık olsun."

* * *

Karma uzaktan Jo'nun sesini duyunca durakladı. "Josie Jo!"

Hala cevap yoktu.

"Hey, Karma!" Selena aşağıdan seslendi. "Sana ihtiyacım var."

Kız kardeşini yemek odasında bulmak için merdivenlerden koşabildiği kadar hızlı indi. Tek başınaydı. "Ne oldu?"

Selena ona Jo'nun telefonunu uzattı. "Kapının yanındaydı."

Ne kadar garip değil mi? Jo telefonunu asla kendi isteğiyle bırakmazdı. "Arkadan mı çıktı?"

Selena başını yavaşça salladı ve Karma'ya kendisini küçük avluya kadar takip etmesini işaret etti. "Bir sorunumuz var."

"Evet, hiç de bile. Jo'yu kaybettik ve onu tek parça halinde bulamazsak annelerimiz bizi öldürecek."

"Evet, o da var. Ama hayır. Beni dinle... Onu gördüm." "Nerede?"

Selena fısıltıyla konuşmadan önce eve bir göz attı. "Aynalarda. Ortaçağ haçlıları gibi giyinmiş bir adamla birlikteydi."

Yüzündeki kan yıkandı. "Ne?" "O başka bir boyutta, K."

Karma küfretti. "Ne yapacağız?"

Selena tam olarak emin değildi. Ama kuzenlerini bir ayna âleminde kapana kısılmış halde bırakamazlardı. "Bilmiyorum. Sen Zeke'i ara ve bizimle burada buluşmasını söyle, ben de Ash'i arayayım. Belki onlardan biri nerede olduğunu ve onu nasıl çıkaracağımızı biliyordur."

"Hallediyorum." Eve girdi ve Selena'nın onu takip etmediğini fark edene kadar merdivenlere doğru ilerledi. Aksine, aynalı kapının hemen içinde duruyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Evin yolunu bulma ihtimaline karşı burada, yemek odasında kalıyorum." Selena omurgasından aşağı korkunç bir ürperti inerken etrafına bakındı. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

Karma başını salladı. "Ben de öyle. Burada gerçekten şeytani bir şey var. Ve dürüst olmak gerekirse, Jo-Jo'muzu bir daha görebileceğimizden emin değilim."

6

"Vay, vay. Biri ejderhayı mı uyandırdı? Morgen le Fey'in kararmış göğüs boşluğuna bir hançer mi sapladı? Cehennem prensi Paimon'un oğlunun karşımda bu kadar aptalca durabilmesi için kesinlikle doğal olmayan bir olay gerçekleşmiş olmalı."

Gölge Kral'ın tahtının önünde meydan okurcasına dururken kollarını göğsünde kavuşturan Cadegan, Brenin Gwyn ap Nudd'un alaycılığına kaşlarını kaldırdı.

"Konuştuklarınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum, efendim. Burada şeytani bir prens yok. Ben sadece Cadegan Maboddimun'um."

Doğduğunda Peder Bryce tarafından kendisine verilen ve manastırın kayıt defterine kaydedilen bir isim. Hiç Kimsenin Oğlu Cadegan olduğunu tüm dünyaya ilan eden bir isim.

-Babasız olduğu kadar annesiz de olan bir gayrimeşru çocuk.

Ama gölge fey kralı ona mühlet vermedi. "Öyle diyorsun. Ancak baban senin başına öyle bir ödül koydu ki

Hangi çılgınlığın seni benim yanıma getirdiğini hayal bile edemiyorum.

kapı."

"Hizmetinize ihtiyacım var."

Belirsiz sharoc kralı, sağında duran dalkavuklardan birine kuşkulu bir bakış attı. Gölgemsi ve soğuk olan ışık sharoc bedenlerinden kolayca geçerdi. Çoğu o kadar şeffaftı ki, neredeyse görünmezdiler ve dikkatsizler ya da varlıklarından habersiz olanlar tarafından kolayca gözden kaçırılabiliyorlardı.

Bunlar fey halkının en sinsileriydi. İçlerinde iğrenç bir zalimlik damarı olan kötü niyetlilerdi ve çoğu Morgen'e doğrudan onun gözüne girmeyi uman casuslar olarak hizmet ediyordu. Doğrusu, Gwyn'in halkı yerine bir Adoni ya da Grayling ile uğraşmayı tercih ederdi.

Ama çaresizlik kurbanına mahmuzlarla binerdi. Ve piç kurusu bu gün onları Cadegan'ın kalçalarına saplamıştı.

"Cehennem gerçekten de dondu." Gwyn tahtından kalktı ve Cadegan'ın önünde durana kadar kürsüsünden aşağı süzüldü. Gölgeli başını eğerek siyah gözlerini kıstı. "Aradığın hizmetin adını söyle, azap prensi."

Cadegan bu hakarete tepki vermemek ya da herhangi bir duygu göstermemek için kendini zorladı. "İnsan dünyasının anahtarı bir ejderha."

"Hoş arkadaşlığımızdan bu kadar çabuk ayrılmak mı istiyorsunuz?"

Bin yıla pek yakın demezdi. Ama öyle ya da böyle birkaç yüzyıl için neden tartışalım ki? "Ne diyebilirim ki, efendim? Buradaki sürekli güneş ışığı kör edici. Zayıf gözlerimin kaldırabileceğinden çok daha fazlası."

Gwyn güldü. "Çok arsızsın. Özellikle de buraya iyilik dilenmeye geldiğinden beri...." Kıkırdadı. "Bir ejderha anahtarı. Bu gerçekten de özel bir ödeme gerektiriyor."

Bütün değerli şeyler öyleydi. "Fiyatınız?"

Sakallı çenesini sıvazlayan kral düşünceli bir şekilde dilini şaklattı. "Adını koymadan önce, şimdi nedenini bilmeliyim."

Cadegan onun karşısında tamamen soğukkanlı duruyordu. "Neden şimdi, ne?"

"Paimon'un oğlu, bunca zaman sonra neden kutsal diyarımızdan ayrılmak istiyorsun?"

"Fark eder mi?"

"Eğer bir anahtar istiyorsan, var. Özellikle de seni tanıdığımdan beri kullanamazsın."

Bunun için ona lanet olsun. Cadegan bu bilgiyi pazarlıklarının dışında tutmayı ummuştu.

Dalkavuğu krala yaklaşıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Gwyn sessizce dinledi.

Gülerek bakışlarını Cadegan'a dikti ve diğer sharoc gölgelerin arasına çekildi. "Demek bir kadın, öyle mi?"

"Ne konuştuğunuzu bilmiyorum."

Gwyn daha da sert güldü. "Tabii ki bilmiyorsun. Dolayısıyla, kullanamayacağın bir kapıyı açmak için bir anahtar istiyorsun. Sanırım mantığının beni neden şaşırttığını anlayabiliyorsun?"

Cadegan sahte bir teslimiyetle içini çekti. "Amcamı ziyaret etmekten ve kendimi ona sevdirmekten kaçınmayı umuyordum." Birçok nedenden ötürü. "Ama bana başka seçenek bırakmadığınız için..." Gitmeye başladı.

"Bekle!"

Dönüp Gwyn'e baktı. "Evet, efendim?"

"Bizim anahtarımız yok. Gölge doğanlar olarak, diyarlara girip çıkmak için onlara ihtiyacımız yok. Ve bildiğiniz gibi, onlara sahip olanların onları çok iyi koruma ve onları almaya çalışacak kadar aptal olan herkesin kanatlarını ve derisini yüzmeye yönelik çok kötü bir eğilimleri var."

"O zaman neden burada zamanımı harcıyorsun?"

"Çünkü sana bir tane yapabilirim ama bunun için ikimize de fayda sağlayacak bazı şeyleri toplaman gerekecek."

"Ne gibi?"

"Kısa bir liste, gerçekten. Bir ejderha pençesi. Emrys Merlin'den bir taş. Aslan kalbi. Beyaz Geyik'ten bir parça saç. Arthur'un kanının bir kısmı... son olarak da bir waremerlin'in kanına ve terine ihtiyacımız olacak."

Müthiş bir listeydi. Eksik olan tek şey bir vücut parçası, alevli kömürlerin üzerinde çıplak yuvarlanmak ve rahatsız edici bir çıkış deliğine sıcak bir demir sokmaktı.

"Başka bir şey var mı?" Cadegan sordu.

"Madalyonu birleştirmek için mi? Hayır. Ama hala görüşülmesi gereken bir ödeme var."

"Dinliyorum."

"Eşyaları toplayıp bana getirirken sen ve kadının burada, Galar Kalesi'nde kalacaksınız. Akşam duasına kadar o gün için en az bir eşya ile dönmezseniz, kadınınız geceyi benimle geçirecek... yatağımda."

Bu düşünce bile onu öfkelendirmişti. "O takas edilecek bir ödül değil."

"Demek bir kadının olduğunu kabul ediyorsun, ha? Büyüleyici."

Cadegan bu sürçme için kendine lanet etti. Piç kurusunu Jo'nun kendi diyarlarındaki varlığını doğrulamaktan çok daha fazlası konusunda uyarmıştı. Düşmanı artık Cadegan'ın zayıflığını biliyordu.

Lamb'in saçmalıkları, en zekice hareketlerinden biri değil. Ne yazık ki en az zeki hareketlerinden biri de değil.

Ve şimdi Gwyn bildiğine göre, Cadegan'ın çok daha büyük bir endişesi vardı. "Burada olduğu sürece rahatsız edilmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Tacımın üzerine yemin ederim. Gün ışırken ona dokunan olursa, tahtımı sana ve suçlunun boğalarına bırakırım."

Cadegan homurdandı. "Ona dokunurlarsa öküzlerinden daha fazlasını alırım. Evet, bu konuda çiftliğe." Hâlâ bunu yapması gerekip gerekmediğinden emin değildi, daha iyi bir yol düşünmeye çalıştı.

Dürüst olmak gerekirse, öyle biri yoktu. Gwyn buradaki şeytanların en küçüğüydü ve Josette için büyük bir kan dökülmeden bir anahtar sağlayabilecek tek kişiydi.

"Peki ne olacak, iblis yumurtası mı?" Gwyn sordu. "Benden alacağın tek şey bu mu?"

"Evet ve hayır. Bu iş bittiğinde ve anahtarın işe yaradığı kanıtlandığında, ödeme için seni babana teslim edeceğim. Ve bunun için benimle ya da benimle savaşmayacaksın. Onun sevgi dolu kollarına huzur içinde gideceksin."

Cadegan tam bir dakika boyunca fiyatın ağırlığı karşısında nefes alamadı. Gwyn'in ne istediğine dair bir fikri var mıydı?

"Yüzünü bir daha gördüğümde, köpek, cehennemde doğan her iblisin benden neden korktuğunu çok iyi öğreneceksin! Ve doğarken boğmam gereken o piçin hizmetinde döktüğün iblis kanının her gramının bedelini ödeyeceksin. Senin değersiz bağırsaklarını yiyeceğim!"

Bu, babasının yerine getireceğini bildiği bir sözdü. Cadegan'ın ölümü kolay ve çabuk olmayacaktı. Babası acele etmeyecek, Cadegan'ın onu hayatta tutan her nefesten pişmanlık duymasını sağlayacaktı.

Ne fark eder ki? Gerçekten mi? Yaşadığı yerle kıyaslandığında, sadece manzara ve kıyafet değişikliğiydi.

Kendine yalan söylemeye devam et, delikanlı.

Arada büyük bir fark var. Ama kollarında uyuyan Josette'in görüntüsünü zihninde canlandırdığında ve onun kahkahalarını duyduğunda, bu işin bittiğini görmeye fazlasıyla istekli olduğunu anladı.

Onun için.

Onun sefil hayatına değerdi.

Cadegan bakışlarını sessizce onları izleyen gölgeye kaydırdı. "Anlaştık."

Gitmeye hazırlanırken Gwyn ona seslendi. "Bilmen gereken bir şey daha var."

Cadegan sessizce lanetledi. Kulağa geldiği kadar kolay olmayacağını bilmeliydi. "Yani?"

"Sonbahar ekinoksu üç gün içinde gerçekleşecek. Ondan sonra anahtar onun için işe yaramaz olacak. Sonsuza dek burada kapana kısılacak."

Kendilerini avlayan, ona ulaşmak için birbirlerini parçalayacak yırtıcıların olduğu bir diyarda bir insan. Ona ne yapacaklarını boş verin.

Gözlerini kapatarak yüzünü buruşturdu. Artık geri adım atmanın bir yolu yoktu.

Avalon'da kimsenin onu içeri almayacağını ya da onunla hiçbir şekilde konuşmayacağını deneyimlerinden biliyordu.

Varian duFey bile.

Babasının kanının lekesi ve pis kokusu yüzünden ona güvenmeyi reddettiler.

Josette'in tek şansı oydu. Ve Gwyn de onlar için mümkün olan tek çıkış yoluydu.

Eğer bunda başarısız olursa, onu kendisi öldüreceğinden emin olacaktı. Yapabileceği en nazik şey bu olurdu.

7

"Demek burası Galar Kalesi." Jo, Cadegan'ın daha önce ona söylediği ismi tekrarladı, keşke onun yaptığı gibi zahmetsizce rs'lerini yuvarlayabilseydi. Ortaçağdan kalma Galler aksanı hayatında duyduğu en seksi şeydi. Ve onun kulağına saçma sapan şeyler fısıldayarak kendisini orgazm edebileceğine dair sinsi bir şüphesi vardı. Onunla gerçek bir konuşma yapmak için can atardı.

İnanılmaz olmalı.

Kaleye yaklaştıklarında, kısmen hayranlık kısmen de soğuk bir dehşet içinde yavaşladı. Güzel olmasına rağmen, kalenin tamamı havada süzülüyordu. Bu yeterince korkutucu olabilirdi, ama ona giden taş bir köprü varken, taş köprünün başında ve sonunda iki cılız asma ahşap köprü vardı. Ciddi miydi? Aklı başında hiç kimse, göremediği bir zeminin üzerinde o kadar yüksekte sallanan o şeyin üzerinden geçmezdi.

Gözlerini kocaman açarak, göklere doğru yükselen tek kuleye ve onun dışını saran, yanından çıkan Özgürlük Heykeli meşalesini belli belirsiz hatırlatan daha küçük bir kuleye çıkan spiral merdivene baktı. Hiç şüphe yok ki, kalenin derebeyi odalarını burada yapıyordu.

Evet, bu kasvetli ve ürkütücü fey diyarına çok uygundu. "Galar. Bu isim kulağa çok hoş geliyor."

Cadegan onun sözleri karşısında homurdandı. "Galar 'keder' demektir, aşkım. Ve burası da uygun bir şekilde adlandırılmış."

Oh...

"Diliniz ne kadar berbat ki bu kadar güzel bir şey berbat bir şey oluyor, ha? Fransız da olabilirsin. Ne söylersen söyle, kulağa hep iltifat gibi geliyor."

Kaşlarını çattı. "Fransızca mı? Fransızca nedir?"

"Bilirsiniz... teknenize biner ve Manş Denizi denilen o büyük su kütlesini geçerek İngiltere'nin güneyindeki büyük kara parçasına varırsınız. Orada yaşayan insanlar Fransızlardır."

"Ah. Normanlar, Franklar ve Galyalılar." Burnunu ona doğru kırıştırdı. "Ne olursa olsun, aşkım, onlardan da hoşlanmıyorum."

"Hoşlandığınız biri var mı?"

Asma köprüden geçmeye başladıklarında gözlerindeki mizah kayboldu. Eğilip kızın kulağına fısıldadı. "Sen."

Bu basit ifade onun üzerinde sıcak bir ürperti yarattı ve ondan bir ısırık almayı arzulamasına neden oldu. Ama duygularını saklaması için onu iyice uyarmıştı.

Yine de ona takılmadan edemedi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Cade? Ben yarı Fransızım."

Bunun üzerine hafif bir homurtu çıkardı. "O zaman sanırım Frankları düşündüğümden daha çok seviyorum."

"Öyle olduğunu umuyorum."

Bir kez daha, başını bir gölgeye doğru salladığında yüzündeki tüm mizah kaçtı. Kız daha ne olduğunu soramadan, adam bir ateş topu oluşturdu ve onu eski taş duvara fırlattı.

Gölge inledi ve koşarak uzaklaştı.

Cadegan, görüş alanlarından iyice çıkana kadar ona ateş etmeye devam etti.

Portcullis'e yaklaştıklarında Jo, ortada hiçbir neden yokken yaptığı şey karşısında dehşete kapıldı. "Neydi o hareket? Bir tür garip Ateş Tourette sendromu mu?"

Konuşmadan önce ona acı dolu bir şaşkınlık ifadesi verdi. "O bir sharoc'tu, bizi gözetliyordu. Onlar gölge fey. Dikkatli olmalısın. Çok hain yaratıklardır."

"Ah. Bu yüzden ateş lavmanı.

Anladım." "Ateş lavmanı mı?"

Kapıya vurduğu sırada yanağını hafifçe okşadı. "Pantolonunun arkasında alevler patlıyor."

Cevap veremeden kapılar parçalanarak siyah gözlü, gri tenli, kocaman gri bir adam ortaya çıktı. Cadegan'a daha meraklı bir bakış fırlatmadan önce onu aşağı yukarı süzdü. "Ee, ne kadar da hızlısın değil mi?"

Bir adam önlerindeki duvardan kendini kaldırınca Jo kısa bir süre geri çekildi.

Cadegan'ın vücudundaki ani sertlikten bunun dosttan çok düşman olduğunu anlamıştı.

"Kaybedecek zaman yok." Cadegan aralarına girdi. "Josette, Brenin Gwyn ap Nudd ile tanış."

Şimdi şaşkınlık sırası ondaydı. "Hangi isimle anılıyor?"

Bakışlarını yeni gelenden ayırmayan Cadegan elini kızın kolunda tutmaya devam etti. "Bağışlayın beni. Brenin kral demektir. Onun adı Gwyn, Nudd'un oğlu. Ama güvenliğiniz için ona sadece Majesteleri diye hitap edin. Ve mümkün olduğunca ondan uzak durun."

Kral ona dudak büktü. "Hala arsızsın."

"Ve hala beni rahatsız ediyorsunuz, efendim."

Kral geri adım atarak gölgeli bir başka erkeğin onlara katılması için yer açtı. "Gage size yeni odalarınızı gösterecek." Bakışlarını Cadegan'ın üzerine dikti. "Ve kumlar senin için hızla düşüyor evlat. Bugün başlıyoruz. Akşam duasına fazla vaktin yok. Bu konuda olman gerekmiyor mu?"

"Senden nefret ediyorum," diye hırladı Cadegan.

Kral şeytani ve uğursuz bir sırıtışla Jo'ya döndü. "Eğer teslim tarihini kaçırırsan benden daha çok nefret edeceksin. Bu arada bunu sana daha önce söylemem gerekirdi. Ama eşyaların nasıl elde edilmesi gerektiğine dair belirli bir sıra var. Önce ejderhanın pençesini çalmalısın."

Cadegan'ın yüzündeki ifade kralın hâlâ tek parça olduğu için şanslı olduğunu söylüyordu. Nefret ve öfke dolu gözlerle ona doğru döndü. "Şimdi senden ayrılmak zorundayım Josette. Ama mümkün olan en kısa sürede döneceğim."

Adam uzaklaşmaya başladığında, kadın onun pazılarını yakaladı. "Dur bir saniye. Neden ben de gelemiyorum?"

"Neyle?"

"Seninle, aptal."

Tekrar krala baktı. "Aslında bunun çok ihtiyatlı bir hareket olacağını düşünüyorum."

Gwyn gülümsemesi zalimleşmeden önce bakışlarını daralttı. "Peki. Buna izin vereceğim." Gwyn'in göz kırpmasından daha hızlı hareket etti ve koluna küçük bir pirinç bant yerleştirdi.

Cadegan küfretti. "Seni piç!"

Kral hiç istifini bozmadan ona zalimce gülümsedi. "Geri dönmeni sağlamak için."

"Ne?" Jo bandı çekiştirerek sordu. "Nedir bu?"

Gwyn Cadegan adına cevap verdi. "Eğer belirlenen zamanda portcullis'ten geri dönemezse, kullanmadan

bir elin eksik olacak, kızım. Ruh halime bağlı olarak belki daha fazlası."

Gözleri irileşmişti. "Biliyor musun Cade, sanırım burada topuklarımı serinletebilirim."

"Artık çok geç."

Kral başını salladı. "Şartları kendiniz belirlersiniz." Bir çan çaldı. "Bakın, buraya bir ejderha pençesiyle dönmek için bir saatiniz var. Sana iyi şanslar." Gwyn ortadan kayboldu.

Öfkeli bir Galler dizisine dönüşen Cadegan onun elinden tuttu ve onunla birlikte köprüye doğru koştu. Kaleden çıktıktan sonra güçlerini kullanarak onları ormana geri götürdü.

"Soru."

"Evet,

kızım."

"Güçlerinizi kale arazisi içinde kullanmanıza izin verilmiyor, değil mi?"

"Hayır. Yasaktır ve ihlali ağır şekilde cezalandırılır. Bu yüzden Gwyn asla evinden dışarı çıkmaz. O bir korkaktır."

Ona bandını göstermek için kolunu kaldırdı. "Bu yüzden mi geri döndüğümüzden emin olmak istedi? Bizi aramak için evinden ayrılmak zorunda kalmasın diye mi?"

Ormanda temkinli adımlarla yürürken başını salladı. "Büyük ihtimalle."

Jo herhangi bir şey tarafından komuta edilmekten nefret ederdi. Özellikle de büyüden. Büyüye inanmamak buraya kadarmış. "Her neyse, üzerinde olduğumuz bu ayak işi nedir?"

"Bir ejderhanın pençesine sahip olmalıyım."

Duymayı beklediği şey bu değildi. Dürüst olmak gerekirse, bu onu biraz germişti. "Yani bu ormanda ejderhalar mı var?"

"Sadece bir tane. Pek çok mandrak var ama benim bildiğim sadece bir tane gerçek ejderha var. Ve Gwyn ejderha pençesi dedi, mandrake pençesi değil. O yüzden tek, gerçek ejderhadan bir pençe istediğini varsayıyorum."

Büyüleyici açıklama onu tek bir şeyi merak etmeye itti. "Ejderha ile adamotu arasındaki fark nedir?" "Mandraklar vardır fey-doğumlu Yaratıklar. Onlar şekil değiştiren piçler olabilirler. ya da draig."

"Draig?"

"Ejderha. Hepsi şu anda Morgen'in kölesi ve Camelot ve çevresinde yaşıyorlar. Ama bir tanesi... o türünün buradaki son örneği. Ve şu ininde uyuyor." Çenesini önlerinde yükselen dağa doğru salladı.

"Güzel. Ben onun dikkatini dağıtırım. Sen kafasına vur, biz de hemen çıkalım. Ejderha büyüklüğünde bir çift tırnak makası getirdin mi?"

Ona sevimli bir şekilde şaşkınca kaşlarını çattı. Kahretsin, o şimdiye kadar tanıştığı en seksi şeydi. "İğneleme mi?"

Onun sorusuna güldü. "İlk ipucun neydi?
Sözlerim mi yoksa sesimin tonu mu?"

Etrafı incelerken ona sırıttı ve onun ek şakacı iğnelemesine bir yorum yapmadan dikkatlice onları ilerletti.

Dağa yaklaştıkça, yere saçılmış insan kemiklerini görmeye başladı. Ve bu, tehlikeyi korkunç bir gerçeklikle eve getirdi.

Bunu yaparken ölebilirler.

"Um, Cade?"

"Evet, kızım."

"Bu ejderha ne kadar büyük?"

Bunu düşünmek için durakladı. "Onu sadece uzaktan gördüm. Gökyüzünde uçarken, avını ararken. Ama kıçından kuyruğuna kadar, yaklaşık yirmi beş ila otuz fit diyebilirim."

"Nip?"

"Ağız."

"Bu kocaman bir ejderha. Ateş püskürtüyor mu?"

"Hiçbir şey bilmiyorum ama öyle olduğunu varsayıyorum."

Harika. Dev, ateş püskürten bir ejderha. Tam da Noel listesine koyacağı şey.

Asla.

Jo aniden ormanda tamamen yalnız olmadıklarını fark etti. Panik yapmamaya ya da telaşa kapılmamaya çalışarak sessizce uzandı ve elini Cadegan'ın koluna koydu. "O ateşin menzili ne olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok, genç kız, neden?"

Onu yanında tuttu. "Çünkü ona bakıyorum ve misafirleri olduğu için mutlu görünmüyor."

Cadegan onun sözleri karşısında donakaldı. Ejderhanın yere çömelmiş onları izlediğini görmek için döndüğünde yüzündeki kan çekildi.

Josette şarkı söyler gibi bir ses tonuyla, "Güzel, sürükleyici, sürükleyici," diye nefes aldı. "İyi insanları yemek istemezsin. Değil mi?" Başını iki yana salladı. "Hayır, istemiyorsun. Atıştırmalık boyutunda bile değiliz."

Çenesi düştü. Aklını mı kaçırmıştı? "Ne yapıyorsun, genç kız?"

"Şşşt," diye tersledi. "Ejderhalara fısıldıyorum." Onun

sözleri karşısında daha da dehşete kapıldı. "Ne?"

"Ejderha fısıldayıcısı." Bakışlarını Cadegan'a kaydırdı. "Onunla dövüşürsen ortalığın kan gölüne döneceğini varsayıyorum. Değil mi?"

"Muhtemelen."

"Bağırsaklarımızın ve iç organlarımızın

uçuşmasına neden olabilir mi?" "Büyük olasılıkla."

Nazikçe kolunu okşadı. "O zaman önce benim yöntemimi deneyelim. Olur mu?"

Teklifi karşısında homurdandı. "Senin yöntemini sevdiğimden emin değilim Josette. Benimkinden bile daha tehlikeli görünüyor."

Ona göz kırptı. "Ben de kendi yöntemimi sevdiğimden emin değilim. Sadece beni yemeye başlarsa bizi buradan çıkaracağına söz ver."

"Elimden geleni yapacağım."

"Harika, şimdi sus ve galaktik olarak aptalca bir şey yapmama izin ver."

Eğlenen ve dehşete düşen Cadegan, onun cesurca ve yavaşça ejderhaya doğru ilerleyişini izlerken nefesini tuttu. Onu durdurmak istedi ama kız haklıydı. Savaş onları bir yere götürmezdi, onun için yaralanmak, kız içinse muhtemelen ölmek dışında.

Birçok mandrake ile savaşmış ve kazanmış olsa da, bu canavarla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Zayıflıklarının ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Siyah kanatlı ve dikenli kafalı, sarımsı-turuncu renkte devasa bir canavardı.

Ne kadar hızlı hareket ettiğini bile bilmiyordu. Ona söylediği gibi, onu sadece uzaktan ve her zaman uçarken görmüştü. Yerde hiç görmemişti.

Jo yaratığın burnuna ulaşamadan durdu. Korkusunu yutkunarak bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu, her ne kadar asıl yapmak istediği çığlık atarak diğer yöne doğru koşmak olsa da.

"Merhaba, Bay Dragon. Bugün nasılsınız? Keyfiniz yerinde, değil mi? Evet, evet. Evet, öylesin. İnsanları yemek istemiyorsun, değil mi? Hayır. Hayır, insanların tadı iğrenç. İğrençler. İnsan yemek yok." Sözlerini vurgulamak için başını salladı. "Çok tatlı olacaksın, değil mi?" Bu kez başını salladı.

Belki de hüsnükuruntuydu ama ejderha sanki sözlerini anlamış ama bağlamından dolayı şaşırmış gibi kaşlarını çatmış ona bakıyor gibiydi. Bu, Cadegan'ın yüzünde sık sık gördüğü bir ifadeydi.

Bir adım öne çıktı.

Ejderha gerçekten de geri çekildi. Garip, gürleyen bir ses çıkardı. Tam olarak bir hırlama değil.

"Sorun yok, Bay Ejderha. Size zarar vermeyeceğiz. Hayır. Ejderhaları severiz. Çocukken hep sizi çizerdim. Ben çizerdim. Ejderha oyuncaklarından oluşan bir koleksiyonum vardı. Çünkü sen çok tatlısın."

Başını eğdi.

Jo, ejderhanın kanatlarından birinin garip bir açıyla yerde durduğunu fark edince hemen geri çekildi. "Bir yaranız mı var Bay Ejderha?"

Cadegan ona yaklaştı. "Kanadı kırılmış." Kılıcını kınından çıkarmaya başladı.

Ejderha bir tıslamayla ona döndü.

"Hayır!" dedi ikisine de. "Cade, kılıcını aşağıda tut."

"Neden? Şimdi saldırmanın tam zamanı."

Başını iki yana salladı. "Sanırım beni anlıyor."

Ejderha başını tekrar ona doğru çevirdi.

"Biliyorsun, değil mi?"

Başını sallar gibi

oldu.

Gittikçe yaklaştı, ta ki uzanıp burnunun etrafındaki gri pullara dokunana kadar. Ona bir köpek gibi davranarak tenini koklamasına izin verdi. "Gördün mü, sana zarar vermek istemiyorum, küçük büyük ejderha."

Onu temkinli bir şekilde süzerken kıpırdamadı. Sanki kızın ondan şüphelendiği kadar o da kızdan şüpheleniyordu.

Elini yavaşça onun başını okşamak için kulağının yanına götürdü. "Sorun yok." Koca kafasını göğsüne yasladı ve kuru, kösele gibi derisini okşadı. Sonra Cadegan'a baktı. "Gördün mü? O zararsız."

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Ama onun motivasyonunu anlayabiliyorum. Başımı göğüslerine yaslama şansı için ben de sessiz olurdum."

Kızardı.

Ejderha ona hırladı.

"Şimdi, çocuklar," diye alay etti. "İyi oynayın."

Kız onu yatıştırmaya devam ederken ejderha sakinleşti ve gözlerini kapattı.

Kulağına bir öpücük kondurdu. "Sadece ejderhanın pençesine ihtiyacımız var, değil mi? Bunun için ona zarar vermemize gerek yok, değil mi?"

"Bunun için bizimle ne kadar şiddetle savaşacağına bağlı."

Ejderha, Cadegan'ın ne dediğini tam olarak biliyormuş gibi tekrar homurdandı.

Jo onun kulağını okşadı. "Onu iyileştirebilir misin?"

Cadegan tereddüt etti. "Yapabilirim ama iyileşmiş bir ejderhanın bizi yiyebileceğini düşünüyorum."

Eğer beni iyileştirirsen, sana zarar vermem.

Jo kafasının içindeki tanımadığı erkek sesi karşısında tamamen hareketsiz kaldı. "Sen miydin o?" diye sordu Cadegan'a.

Başını yavaşça salladı. "Sen misin?" diye sordu ejderhaya.

Illarion, ve evet.

Yine de Cadegan bu konuda ikna olmamıştı. "Sana güvenebilir miyiz?"

Ejderha ona ters ters baktı. Eğer sana zarar vermek isteseydim, iblis, şu anda ikiniz de alevler içinde olurdunuz.

"Tamam o zaman." Cadegan kırık kanada doğru ilerledi. "Geri çekil, genç kız. Bu onu incitebilir ve ben de onun sana zarar vermesini istemiyorum."

Dediğini yapsan iyi olur. Mağaranın yanında dur.

Jo ejderhanın burnuna vurdu. "Cadegan'a da zarar verme. Sana çok kızarım."

"Ben de sana düşkün olmayacağım," diye homurdandı Cadegan.

Cadegan yaralı kanadına doğru ilerlerken ve Jo siper ararken Illarion homurdandı.

Kız uzaklaşmaya başladığında Cadegan onu durdurdu. İyi şans madalyonunu başının üzerine çekti ve bir keşişin kutsal bir emaneti öptüğü gibi öptü, sonra da boynuna taktı. "Bunu asla çıkarma ve seni her zaman korusun."

"Teşekkür ederim, tatlım." Yanağına bir öpücük kondurdu ve ona şans diledi.

Ateş hattının dışına çıktığında, kelimenin tam anlamıyla, Cadegan kanada dokundu.

Ejderha acı içinde yüzünü buruşturdu.

"Ne yaptın sen?" Cadegan ona sordu.

Düştüm. Şimdi tamir ediyor musun yoksa akşam yemeğinde Galler Rarebit'i mi yiyeceğim?

Çulluğu aptalca olduğu kadar etkileyiciydi de. "Ooo, biraz cesursun, değil mi?" Cadegan güçlerini çağırdı. "Kendini hazırla. Bu yakacak."

Yap hadi.

Cadegan güçlerini kullanarak kemikleri ve siniri tekrar yerine ördü. Ejderhanın hakkını vermek gerekirse, hiç ses çıkarmadı ya da hareket etmedi. İş bitene kadar.

Sonra hareketini test etmek için kanadını kaldırdı.

Cadegan sert esintiden korunmak için kendini desteklemek zorunda kaldı. "Dışarı çıkabilir miyim?" Josette seslendi.

"Evet, canım. Şimdi daha iyi."

Jo, Illarion'un kendisini etkileyici boyuna kadar kaldırmasını ve ürkütücü sarı gözleriyle onları izlemek için kalçalarının üzerine oturmasını izledi.

Teşekkür ederim.

Cadegan başını ona doğru eğdi. "Endişelenmeyin."

Jo, ejderhası inanılmaz uzun bir adama dönüşene kadar onlara gülümsedi. Gözlerini kocaman açarak, elini kılıcının kabzasına koymak dışında hiçbir tepki vermeyen Cadegan'ın arkasında durmak için zıpladı.

Artık kanatları olan pullu bir sürüngen olmayan Illarion, bir sopanın üzerinde yetmiş sekiz inçlik bir seksiydi. Cadegan'dan bile daha kaslı olan Illarion'un kumral tonlarında uzun, koyu kahverengi saçları ve gümüşi mavi gözleri vardı.

"Neden renkli?" diye fısıldadı Cadegan'a.

Gözlerini Illarion'dan ayırmadan omzunun üzerinden, "Pek emin değilim," diye cevap verdi.

Ne Morgen'in ne de Merlin'in büyüsü üzerimde işe yarıyor.

Cadegan kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Illarion tamamen iyileştiğinden emin olmak için kolunu test ederken başını salladı.

"Kafam karıştı." Jo kendini Cadegan'ın arkasında tuttu. Her ihtimale karşı. "Mandrakların gerçek ejderhalar değil de şekil değiştirenler olduğunu sanıyordum?"

Cadegan omuz silkti.

Illarion ona sabırlı bir gülümseme sundu. Gerçek ve doğal halimle, benden önceki tüm soydaşlarım gibi ben de yumurtadan doğan bir ejderhayım. Ancak, yüzyıllar önce bir Yunan kralının büyüsü sayesinde, soyum belirli koşullar altında kendilerini insana dönüştürebilme yeteneğine sahip.

"Bunu biliyor muydun?" Jo, Cadegan'a sordu.

Illarion devam etmeden önce başını salladı. Bir zamanlar pek çok ejderha ırkı ve türü vardı. İnsan diyarında dolaştık ve birbirimize karşı pek çok savaş verdik. Ama savaşlarımız ve her iki türünüzün nefreti arasında, tüm drakokinler yok olmaya ya da yok olmanın eşiğine itildi.

Geriye kalan birkaçımız ya mandraklar gibi köleleştirilmiş durumda ya da benim gibi saklanıyorlar.

Cadegan bakışlarını Illarion'a dikti. "Senin türün nedir?"

Ben bir Katagari Drakos'um. Bildiğim kadarıyla, türümün son örneğiyim.

"Ve insan formundayken bile konuşamıyor musun?" Jo sordu.

Boynunda, birinin boğazını bıçaklamış gibi görünen bir yeri işaret etti. Yavruyken köleleştirildiğimde, insanlar ateş çıkarma yeteneğimi yok etmeye çalıştılar. Ama alevler boğazımdan değil, sadece içinden geliyor.

Korkunç yara izi karşısında irkildi. "Çok üzgünüm Illarion."

Elini kalbinin üzerine koyarak ona nazikçe eğildi.

Şimdi bu ejderha pençesi de neyin nesi?

"Sharoc iksiri için gerekli."

Illarion, Cadegan'a kaşlarını çattı. Ne zamandan beri iksir yapıyorlar?

"Şimdi umut ediyorum."

"Bir dakika," diye araya girdi Jo. "Eğer buradaki büyü senin üzerinde işe yaramazsa, Illarion, bu diyarı terk edebilir misin?"

Gözleri hüzünle kararmış bir halde başını salladı. Bir ejderha olarak geçit için çok iriyim ve ne zaman bir insan olarak geçmeye çalışsam, tekrar bir ejderhaya dönüşüyorum ve sıkışıp kalıyorum. Bu çok aşağılayıcı. Bir keresinde kafamı portaldan geri geçirmeye çalışırken kıçım dışarıda iki gün geçirmiştim.

Jo kafasındaki görüntüye gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"O zaman buraya nasıl geldin?" Cadegan sordu.

Morgen'in mandraklarıyla savaşmak için, onun rüşvet verdiği bir Yunan büyücü tarafından isteğim dışında buraya getirildim. Başını, mağarasının kenarına özellikle acı verici bir diziyle tutturulmuş bir kemik yığınına doğru salladı. Söylemeye gerek yok, bu konuda pek mutlu değildim. Sonunda o da mutlu olmadı.

"Mandraklarla arkadaş olmamana şaşırdım."

Jo'nun yorumuna homurdandı. Dracokyn'ler çok bölgecidir leydim. Başkalarıyla iyi oynamayız. Bu yüzden bizden çok az kişi kaldı. Düşmanlarımla birlikte ölmektense yalnız ölmeyi tercih ederim.

"Bana tanıdığım başka birini hatırlatıyorsun." Cadegan'a dikkatle baktı, sonra düşüncesizce Illarion'a sarıldı. "Sana yaptıkları için tekrar çok üzgünüm."

Yüzündeki ifade ona Cadegan'ı hatırlattı. Sanki başka birinden şefkat görmeye dayanamıyordu. Başka bir erkeğe sarılmasından memnun görünmeyen Cadegan'a doğru rahatsız edici bir bakış attı.

Onun kıskanmasını istemediği için Illarion'dan Cadegan'a doğru ilerledi ve yanağından öptü. "Öyle bakma tatlım. Ejderha etinin tadının tavuk gibi olup olmadığını öğrenmemize gerek yok."

Ne?

Cadegan homurdandı. "Bunu çok yapar. Söylediklerinin sadece yarısını anlayabiliyorum. Bu onun cazibesinin bir parçası." Gökyüzüne baktı. "Ve çabuk bir pençeye ihtiyacımız var. Zamanımız tükenmek üzere."

Sharoc'a güveniyor musun?

"Pek sayılmaz."

Akıllı adam. Pençe dediklerinde tam olarak hangi kelimeleri kullandılar?

Cadegan düşünmek için durakladı. "Bir ejderha pençesi. Emrys Merlin'den bir taş. Aslanın kalbi. Beyaz Geyik'ten bir parça saç. Arthur'un kanı ve bir waremerlin'in kanı ve teri."

Illarion sessiz bir ıslık çaldı. Oldukça iyi bir listeniz var.

"Evet, inan bana, biliyorum."

Ve bu bir bilmece olduğu kadar bir liste de değil.

Cadegan kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

Emrys Merlin'den gelen bir taş goylestone olur, kaya değil. Arthur'un kanı Tor'un diğer tarafında açan bir çiçektir ve bir ejderhanın pençesi tırnak değildir.

Cadegan boğazının altından hırladı. "O tehlikeli piç kurusu. Bunun bir numara olduğunu bilmeliydim."

Evet. Diğerlerinin de bilmece gibi olduğuna eminim. Ama onları tanımıyorum. Sadece bu üçünü biliyorum çünkü mandraklar goylestonlardan beslenir. Yemeğe gittiklerinde onlara tuzak kurmak kolaydır. Adoni iyileşmek için Arthur'un kanını kullanıyor ve ben de pençemin ne olduğunu çok iyi biliyorum.

"Ve bu?"

Bir ejderha için en kutsal nesnelerden biri. Senden testis istemekle neredeyse aynı şey.

Cadegan gerçekten de kızardı. "Benden önce konuşmanıza dikkat edin hanımefendi!"

Illarion utanmadan ona gülümsedi. Bağışlayın beni leydim.

Cadegan'a doğru döndü. Bu iksire neden ihtiyacın var?

"Ben hanımefendi anahtar olmadan geçitten geçemem. Gwyn

ap Nudd onun için bir tane yapabileceğini söylüyor."

Ne pahasına?

"Ödemeyi ben yapacağım. Daha sonra."

Illarion ödemenin ne kadar ağır olacağını anlamış gibi yüzünü buruşturdu. Bugün benim için yaptıklarına karşılık pençemi sana ödünç vereceğim ama bu iş bittiğinde beni de yanında götürüp geri vermelisin. Anlaşıldı mı?

"Sana söz veriyorum."

Bir iblisin sözü. Illarion ne kadar aptal olduğuna inanamıyormuş gibi başını salladı.

Jo tereddüt etmeden, "O bu işte iyidir," dedi. "Ona güvendiğine pişman olmayacaksın."

Cadegan ona hayatının en değerli hediyesini verirken dondu kaldı ve bunu yaptığının farkında bile değildi.

Ona güveniyordu. Onun herkesin düşündüğü gibi piç bir iblis olmadığına inanıyordu. Sırf bu yüzden bile bu kadını sevebilirdi. Ama kadın ona çok daha fazlasını verdi.

İşte bu yüzden hayatını ve rahatını onun özgürlüğüyle takas etmeye hazırdı.

Illarion kolundaki deri kelepçeyi çözmeden önce tereddüt etti. Üzerinde metal bir ejderha yavrusu varmış gibi görünüyordu. Onu saygıyla Cadegan'a uzattı.

"Bu nasıl bir pençe?" Jo sordu.

Illarion ejderhanın tutunduğu çubuğu, yerine kilitleniyormuş gibi bir ses çıkarana kadar aşağı çekti. Kilitlendiğinde, ejderhanın kafasından iki keskin sivri uç ve bir üçüncüsü fırladı.

"Vay anasını! Bu da ne?"

Illarion onun şaşkın sorusuna gülümsedi. Bir ejderha pençesi. Bunlar her Katagari Drakos'a reşit olduğunda, büyü tarafından bir insan formuna hapsedilmemiz durumunda bizi koruması için verilir.

"Zayıf durumunuz."

Başını Cadegan'a doğru eğdi. Dediğim gibi, halkım yok olmanın eşiğine kadar avlandı.

Kutsallığına saygı duyan Cadegan onu aynı hürmetle tuttu. "Onu hayatım pahasına koruyacağım ve size alındığı gibi bozulmadan geri dönmesini sağlayacağım."

Cadegan onu korumak için bir beze sararken Jo kaşlarını çattı. "Garip bir sorum var. Sharoc'un buna neden ihtiyacı olsun ki? Bir iksir için hangi amaca hizmet edebilir?"

O haklı. Normalde bir başkasının onu almasına izin vermeden önce öldürürken, onu sana vereceğimi bilmelerine imkan yoktu.

Cadegan pençeyi saklarken içini çekti. "İnanın bana, bunu zaten düşünmüştüm. Belli ki amaç ikimizden birini öldürtmekti. Belki ikimizi de."

Ve görevinde başarısız olman için.

"Evet, kesinlikle. Bu görev için başka bir neden yok." Cadegan onlara göz kırptı.

"Şimdi gidip Gwyn'in gününü mahvetmeye ne dersiniz?"

* * *

Gwyn ap Nudd arkasındaki duvara o kadar sert çarptı ki sırtının kırılmamış olmasına şaşırdı.

"Seni aptal! Aklından ne geçiyordu?"

Gwyn önündeki dev iblis efendisiyle yüzleşirken dudaklarındaki kanı sildi. Kanatları açıldıkça derisinin üzerinde ateş dalgalanıyor, bu da onu normalden daha korkunç yapıyordu. Ve bu çok şey ifade ediyordu, çünkü normal tavrı en katı kalplinin bile altına işemesine neden olurdu.

Paimon yüzyıllar boyunca oğlunun yakalanması karşılığında akıl almaz zenginlikler ve hatta büyü teklif etmişti. Bu göz önüne alındığında, piçin çocuğa karşı hiçbir sevgi beslememesi mantıklı görünüyordu.

Yanılmak çok acı vericiydi.

Gwyn elini yüzünden indirirken eli titredi. "Mutlu olacağını düşünmüştüm. Şimdi ona sahip olacaksın."

Paimon anlaşılmaz şeytani küfürler savurdu. "Onun ruhu bana gelmeyecek. Umurumda olduğundan değil." Ama neyse ki Cadegan bunu bilmiyordu. "İhtiyacım olan onun yaşayan bedeni!" Gwyn'i boğazından yakaladı. "Eğer öldüyse

kalkanını kullanamaz. O zaman değersiz! Sadece onun kanından biri ona hükmedebilir!"

Berbattı.

"Bağışlayın beni lordum. Bunu bilmiyordum."

Paimon onu odanın diğer ucuna fırlattı. "Tabii ki yapmadın. Moron! Ve onu soktuğun bu intihar girişiminden sağ çıkması için var gücünle dua etsen iyi olur. Kıymetli Morgen'ine ek olarak Valac da onun peşinde. Eğer o piç onu alırsa..."

Gwyn kaşlarını kaldırdı. "Neden bu kadar çok karanlık güç onu arıyor?"

"Bunu bilmek sana düşmez! Senin işin onu bana canlı ve nefes alır halde geri getirmek. Yoksa bugün seni öldürmüş olmayı dileyeceksin." Paimon anında ortadan kayboldu.

Gwyn zihni ifşaatla çalkalanırken dudaklarındaki kanı yaladı. Cadegan karanlık metresi ve diğer iblisler tarafından her zaman hararetle aranmış olsa da, bu hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Son zamanlarda garip bir şeyler olmuştu. Ve ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Kesin olan bir şey vardı ki, neler olup bittiğini öğrenene kadar gözünü Cadegan'dan ayırmamayı planlıyordu. Belki canavar ona da yardım edebilirdi.

Ne olursa olsun, çok dikkatli hareket etmek zorundaydı. Cadegan kurnaz, yetenekli bir savaşçıydı ve ona saldıracak kadar aptal olan herkesin bağırsaklarını deşerdi.

Bu olur gerektirir beceri ve daha fazla Büyü, ve Cadegan'ın göremeyeceği kadar cüretkâr bir hakaret.

Ve soğuk kanlı iblis dölünün sahip olduğu tek zayıflığı kullanmak.

8

Cadegan'ın Gwyn'in onu öldürmek istediğinden hiç şüphesi yoktu ama tam zamanında kapıdan geçtiklerinde yüzündeki şok ifadesi bunu kesin olarak doğruluyordu.

Fey kralı ona şaşkınlıkla baktı. "Zar zor zamanında yetiştin."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgün olduğumu söylemek isterdim. Ama değilim."

Alaycı sözleri duymazdan gelen kral gözlerini Cadegan'a dikti. "Peki pençe nerede?"

Cadegan onu çıkardı ve dikkatlice açtı. Gwyn ona uzandığında geri çekildi ve başını salladı. "Bu sadece bir ödünç." Başını sallayarak Illarion'u işaret etti. "İşin bittiğinde ejderha onu geri istiyor ve ben de ona bunu yapacağımıza söz verdim."

Illarion'un kim ve ne olduğunu anlayan Gwyn'in beti benzi attı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Cadegan sırıtarak Josette'e baktı. "Bir ejderha fısıldayıcısının yapabilecekleri inanılmaz." Pençeyi Josette'e geri verdi.

Illarion. "Şimdi eğer sakıncası yoksa, hepimiz maceramızdan dolayı biraz yorgunuz¸ ve bize söz verdiğiniz odaları görmek isteriz."

"Pekâlâ." Gwyn parmaklarını şıklattı.

Bir gölge hizmetkâr kendini duvardan sıyırdı. Tek kelime etmeden onlara odaları gösterdi. Ama Cadegan onunkini reddetti.

"Odanızın dışında yerde uyuyacağım, kızım. Kimsenin seni rahatsız etmediğinden emin olmak için."

Jo onun bu değerli koruyuculuğu karşısında dudağını ısırdı. Onun bu kadar onurlu ve asil olmasına bayılıyordu. "Benimle aynı odada uyuyabilirsin. Bu şekilde beni koruman daha kolay olur."

Yanakları, onu utandıran bir şey olduğunda yaptıkları o sevimli şekilde alacalandı. "Bundan emin misin?"

Başını sallayarak onu kendisiyle birlikte odaya çekti.

Cadegan duraklayıp kaşlarını kaldırarak Illarion'a baktı.

Sabah döneceğim. Burada uyumak istediğimden emin değilim.

"Duygularını anlıyorum kardeşim. Seçme şansım olsaydı, ben de seninle gelirdim."

İkinizle sabah görüşürüz.

Cadegan kolunu Illarion'a uzattı. "Teşekkür ederim."

Illarion'un gözlerinde de Cadegan'ın birisi ona şefkat gösterdiğinde ya da

nezaket. Sanki bunun zalim bir numara olmasını bekliyormuş gibi.

Sonunda Cadegan'ın kolunu sıktı ve onlardan ayrılmak için döndü.

Cadegan bakışlarını onları içeri sokan gölgeye dikti. "Artık hepsi bu kadar."

Anında yok oldu.

Kapıyı kapattı ve kilitledi. Bunun pek bir önemi yoktu. Gölge feylerini dışarıda tutmanın bir yolu yoktu, özellikle de onların ana topraklarındayken.

Jo, pencereleri kilitleyen Cadegan'ın tedirginliğini fark etmemişti. "Sorun nedir?"

"Çok düşmanım var Josette. Beni burada bulmayacaklarına güvenmiyorum."

"Seni neden bu kadar çok istiyorlar?"

"Annem muazzam güce sahip bir nesnenin koruyucusudur. Babamın sahip olmak için her şeyi yapabileceği bir nesne. Ama sahip olsa bile, onu kullanamaz. Onu kullanmak için annemin kanından doğmuş olmalısın."

"O zaman neden bunun için kardeşlerinden birini almıyorsun? Çok fazla olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Acı acı güldü. "Annem bir tanrıça, genç kız. Dolayısıyla onun soyundan gelen kardeşlerimin hepsi de tam kanlı tanrılar. Ben sadece bir kısmıyım ve bu da beni babamın kontrol edebileceği tek kişi yapıyor. Bu yüzden onu baştan çıkardı."

"Babanı alt edemez misin?"

"O kadar basit değil. Babam tipik bir iblis değil. O en yaşlı ve en güçlülerinden biri. Emrinde üç yüz lejyon var. Ben sadece biriyim. Ona ulaşmak için bu sayıyla savaşmamın ve oraya vardığımda hayatta kalmamın bir yolu yok. Ona yaklaşamadan beni istila edip bağırsaklarımı deşerler. Ve eğer ölürsem, bana sahip olur. Sonsuza kadar."

Ve bu Cadegan'ın en büyük korkusuydu. Hiçbir çıkış yolu olmadan işkence için kapana kısılmak. Şimdi gerçekten anlam kazandı. "Özür dilerim, Cade."

"Üzülecek bir şey yok. Neyse o. Kimse ailesine yardım edemez." Kapıyı ve pencereleri iki kez kontrol etti. "Babam başıma böyle bir ödül koymasaydı o kadar da kötü olmazdı. Beni ona teslim eden kişi hayal bile edemeyeceği zenginliklere ve kontrol etmesi gereken daha küçük bir iblise sahip olacak."

"Ouch."

Başını salladı. "Ah, gerçekten." Kızın elini tutarak yatağa oturdu ve onu yanına çekti. "Ama onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Bana ailenden bahset Josette. Mutlu hikâyelerinle beni büyüle."

Mütevazı isteği onu boğdu. Dudağını ısırarak, iblis koruyucusu olan bu güzelliğe hayran kalmaktan kendini alamadı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Annem biraz tuhaftır. Yarı Romanichal."

"Peki bu?"

"Gypsy."

Sevimli bir şekilde kaşlarını çatarak kulağını kaşıdı. "Hâlâ hiçbir fikrim yok."

Güldü. "Onları başka nasıl tanımlayabilirim bilmiyorum. Yunanistan üzerinden Doğu Avrupalılar ve Amerika'ya gitmeden önce Fransa ve İngiltere'ye göç etmişler. Bu çok özel bir kültür ve ben de bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyorum, ancak bu farklı ve daha önce karşılaştığınız hiçbir şeye benzemiyor. Babam kökleri Louisiana bataklıklarının derinliklerine uzanan tipik bir Cajun-Creole'dür."

Gülümseyerek dinlemek için yatağa uzandı.

"Bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok,

değil mi?"

Ona sevimli, sıcak bir gülümseme verdi. "Biraz bile değil. Ama onlardan bahsederken sesinizdeki sevgiyi duyuyorum ve ben de bunu özlüyorum. Bana karışık aile mirasınızdan biraz daha bahsedin."

Onun yanına kıvrıldı, keşke zırhını çıkarsaydı da ona daha yakın hissedebilseydi. "Soyağacıyla yaşayan Marie teyzem, babamın ailesinin aslında Galler kökenli olduğuna ve içimizde Druid kanı taşıdığımıza yemin ediyor. Ama bu yüzyıllar önceydi... belki de sen doğmadan önce."

Cadegan onu dinlerken yaşına bakıp güldü

Kuzenleri ve onların hayaletleri ve cinleri ararkenki delilikleri ve bir fey şatosunda bir gece geçirmek için ruhlarını nasıl sattıkları hakkındaki hikayelerine.

O kadar normaldi ki, onunki gibi bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Çocukken, manastır duvarlarının dışında dünyanın nasıl bir yer olacağını hayal ederdi. Rahip Eurig, boş düşünceleri yüzünden onu sık sık cezalandırırdı.

Dua et de meslek dışı dünyanın sefaletini ve dehşetini hiç tatma evlat. Burada bizimle olduğun ve Tanrımız için çalıştığın için minnettar ol.

Yine de merakı asla uzakta değildi. Bu yüzden diğerlerini duaya çağırmak için manastırın çanını çalmaya gönüllü olmuştu.

Cadegan çan kulesinde, her yöne sonsuzca uzanıyor gibi görünen yemyeşil, zengin dünyayı görebiliyordu. Orada normalliğin hayalini kurardı. Aynı sıkıcı duvarlar ve dua, ev işleri ve daha fazla dua gibi sıkıcı rutinler yerine, her günün ona görecek ve yapacak yeni, heyecan verici şeyler getirdiği bir macera yaşamayı.

Powys kralı Elisedd ap Gwylog, peşlerindeki Mercialılardan kaçmak için ordusunu kapılarından içeri soktuğunda her şey bir anda değişmişti. Mercian kralı Æthelbald tahtında yeniydi ve hem Cymry, Saksonlar hem de kendi Mercian halkına karşı kendini kanıtlamaya hevesliydi.

Bretwalda -tüm Britanya'nın kralı- seçilmeyi hedeflemesine rağmen, Æthelbald'ın daha önce elde ettiği en iyi şey

kendi korumaları tarafından katledilmişti ve Humber'ın güneyindeki İngiliz topraklarını yönetecekti.

Duygusuz piç.

Æthelbald'ın ve Elisedd'in seferi Cadegan'ın evinden koparılmasına ve delikanlıların bağırsaklarla ıslanmış tarlalarda diz boyu değil, annelerinin kollarında olması gereken bir yaşta kanlı bir savaşın içine itilmesine neden olmuştu. Rahip Eurig'in manastır hayatını terk etmek istediği için onu görevden almakta ne kadar haklı olduğunu çabuk öğrenmişti.

O zamanlar Cadegan'ın tek istediği bildiği, aptalca reddettiği şeye geri dönmekti. Ordusunun manastırın inşa edildiği sessiz tepeyi geçmesi üç yılını almıştı.

Kardeşlerini görmek ve onları kucaklamak için canla başla at sürerken damarlarında sevinç dolaşıyordu.

Tepeyi aştığı ve geriye kalanları gördüğü anda kalbi paramparça olmuştu. Askere alınmasından birkaç gün sonra, Æthelbald askerlerini manastıra götürmüş ve Elisedd ve birliklerine vermek zorunda kaldıkları yardıma misilleme olarak manastırı yerle bir etmişti. Keşişler acımasızca katledilmiş ve manastır vahşice yakılıp yıkılmıştı.

Geriye sadece küller ve Cadegan'ın bir zamanlar keşişleri dua saatlerine çağırmak için tırmandığı çan kulesinin kabuğu kalmıştı.

Bu adaletsizliğe duyduğu öfke içindeki şeytanı serbest bırakmıştı. Mercialıların, Saksonların ve yoluna çıkan herkesin üzerine saldığı bir iblis. Nefretten gözleri kör olmuş, kendini savaşa kaptırmıştı.

Ta ki Æthla ile tanıştığı güne kadar.

Ona ruhunu geri vermişti. Ya da aptalca öyle düşünmüştü. Yalanlar, aldatmacalar, acımasızlık.

Nefret.

Onun gibi bir iblisin hak ettiği tek şey

buydu. "Beni dinliyor musun?"

Elini Josette'in yumuşak, siyah saçlarının arasından geçirdi. "Evet, aşkım. Her kelimesini duydum. Kuzenin Amanda'nın klanındaki tek normal kişi olmak için seni terk etmesine kızdığın için de üzgünüm. Sana karşı paranormal ikizinin yanında asla yer almamalıydı."

Ona tatlı tatlı gülümsedi. "Dinliyordun." Dudaklarını öpmek için eğildi.

Cadegan onun kalbinde uyandırdığı hassas duygulardan kaçmak istedi. Onu korkutuyorlardı.

Hepsi yine aldatmaca mıydı? O da Æthla gibi sadece onun yalnızlığından faydalanıyor olabilir miydi? Æthla onu tamamen kandırmıştı. Bir daha kimsenin ona bunu yapmasına izin vermeyeceğine yemin etmişti.

Hayatının tüm acıları içinde, hiçbir şey Æthla'nın ondan nefret ettiğini itiraf etmesi kadar kesmemişti...

ondan hep nefret ettim.

Sen bir canavarsın! Sadece savaşta bağırsaklarının deşildiği haberini duyacağım gün için yaşıyorum!

"Cade? Neyin var?"

Nefes alıp verirken geçmişi bir kenara bırakmaya çalıştı. Ama geçmiş gitmiyordu. Ve en son istediği şey tekrar paramparça olmaktı. "Bana yalan söylüyorsun, değil mi?"

Ondan uzaklaşırken kızgınlık gözlerini kararttı. "Pardon?"

Tıslayarak yataktan yuvarlandı ve odada volta attı. "Dwr! Bundan daha iyisini biliyorum. Ben aptal değilim Josette. Benimle aptalmışım gibi oynamana izin vermeyeceğim."

Jo, ona hakaret etmek istemesine rağmen öfkesini bastırdı. Hem de çok. Barry'nin ihanetiyle kalbi bir tepside kendisine sunulduğu için, onun korkusunu anlıyordu. Güvenememesini.

Ama onun kendisine güvenmemesini sağlayacak hiçbir şey yapmamıştı. "Neden sana yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü ben insan değilim. İnsan olmadığımı biliyorsun. Çılgın ailene ve onların inançlarına karşı çıkıyordun. Ama işte buradayım. Onlarda nefret ettiğin her şeyin özü."

Paranormal takıntılarına karşı çıkarak istemeden de olsa ne yaptığını fark ettiğinde gözyaşlarına boğuldu. "Bunların hiçbiri sana yönelik değildi, tatlım."

"Nasıl olmaz?"

"Çünkü... hava alıyorum. Bu benim basınç valfim. Ama ciddi değilim. Ailemden nefret etmiyorum. Ve kesinlikle senden de nefret etmiyorum." Yüzünü ellerinin arasına almak için yataktan kalktı. "Sen bir canavar değilsin."

İlk kez onun gözlerinde yaşların toplandığını gördü.

"Bana hissettirdiğin bu duyguları istemiyorum Josette. Onları al ve git."

"Hangi duygular?"

Elini kalbine bastırdı ve bakışları onunkini ararken orada tuttu. "Bana yeniden hayal kurduruyorsun. Umut ettiriyorsun. Ve ben de hissetmek için kendime izin veremiyorum. Her seferinde..." Dişlerini sıkarak başka tarafa baktı.

Jo onun gözlerinde gördüğü korku ve öfkeyi anlamak için elinden geleni yaptı. Başkaları tarafından o kadar kötü incitilmişti ki, şimdi onun kalbini kabul etmekten aciz olması kendi öfkesini ateşledi. "Ne?"

"Bunun hiçbir önemi yok." Uzaklaşmaya çalıştı.

Jo onu önünde tuttu. "Her şey önemli. En önemlisi sensin."

Başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum.

İnanamıyorum." "Neden?"

O kederli, göksel bakışıyla ona baktığında, kadın onun yaralı ruhunun her parçasını gördü. "Çünkü sen

beni de terk etmek zorunda kalacak. Ve ben bundan bıktım. Geride bırakılmaktan bıktım."

Jo onu kollarına çekti ve kendine yakın tuttu. "O zaman ben de seninle kalacağım."

"Bunu yapamazsın. Ailene ve hayatına geri dönmelisin."

Homurdandı. "Hayatım tam bir felaket, Cadegan. Boşanma beni iflas ettirdi. Evimi kaybediyorum. Kuzenlerimden iş dilenmek zorunda kaldım. Şu anda hayatımda, köpeklerim dışında, sabahları yataktan kalkmak istememi sağlayan tek şey sensin. Tam olarak değil. Aslında sonsuza kadar seninle yatakta çıplak kalmayı tercih ederdim ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Hayır, Josette, istemiyorum. En son bir kadın bana böyle duygular aşıladığında, kalbimi oydu ve ben boğulana kadar bana yedirdi."

"Ve kocam bana dünyada seveceği ya da isteyeceği tek kadın olduğumu söyledi. Sonra onu yatakta bir değil, iki sürtükle buldum. Dikkat edin, onun pisliğini size karşı kullanmıyorum."

"Birlikte kalamayız, genç kız. Bunu biliyorsun."

"Buna inanmayı reddediyorum. Buraya gelmemin bir sebebi var. Değil mi?" "Evet. Bana daha fazla eziyet etmek için."

Onu hafifçe karnından vurdu. "Kes şunu! Senden vazgeçmeyeceğim, Cadegan. Savaşmadan olmaz."

Gözleri acıyla karardı, başını salladı. "Ben Cadegan Maboddimun... kimsenin oğlu değilim. Hiç kimse tarafından istenmiyorum. Kötü bir amaç için yaratıldım. Bu dünyaya tek başıma geldim ve kaderimde de böyle kalmak varmış. Senden benim için kendini feda etmeni istemeyeceğim."

Kalbini birçok yönden kırdı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Onu hiç tanımıyordu ama yine de hiç kimsenin sahiplenmediği bir parçasına sahipti.

Tek istediği onu kurtarmaktı. Onu güvenli bir yere çekmek ve ona zarar vermek isteyenlerden uzak tutmaktı. Tanıdığı dünya tam bir pislikle doluyken, bu kadar düzgün bir adamın burada kilitli kalması hiç adil değildi.

"Aşk böyle bir şey işte, Cade. Hiçbir şey istemek zorunda değilsin."

Onun sözlerine acı acı güldü. "Beni sevmiyorsun, genç kız. Sevemezsin."

Duygularını kontrol etmenin bu kadar kolay olmasını ne kadar isterdi. Acıyı ve kederi sihirli bir şekilde ortadan kaldırabilmeyi ve kalbine kimin için atmasını istediğini söyleyebilmeyi. Ve kalbinin onu dinlemesini.

Ne yazık ki, küçük piç bu şekilde çalışmıyordu. Duyguları ve niyeti ne olursa olsun istediğini yaptı. Sağduyuya ve isteklere aldırmadan.

Onun omzuna sokuldu. "O zaman sana çok benzeyen birine sırılsıklam aşık oluyorum dostum. Aynı gözler. Aynı dudaklar. Bana deliymişim gibi bakan aynı sinir bozucu eğilim. Söylerken peltek konuşuyormuş gibi ses çıkaran bir soyadı bile var."

Cadegan güldü. "Aklına ne şeyler geliyor, genç kız. Sen gerçek bir yıldız dönüşüsün, değil mi?" "Mısır tarlasındaki bir vombat gibi."

Ona kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Hiçbir anlam ifade etmeyen rastgele kelimeleri bir araya getirip onlar gibi cümle içinde kullanabilen tek kişi sen değilsin."

Cadegan onun aptalca saçmalıklarına yüksek sesle güldü. Kendini bok gibi hissederken onu nasıl güldürebilmişti? Ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı kaçması gerekirken onun içinde olmak istemesini nasıl sağlayabilirdi?

Kızın içinde uyandırdığı sayısız çelişkili duyguyu sıralayamayınca, elini kızın koyu renk saçlarına gömdü ve yumruk yaptı. Sonra da en çok yapmak istediği şeyi yaptı.

Başı onun tatlı kokusuyla dönene kadar onu öptü.

Jo onun öpücüğünün yoğunluğuna tamamen hazırlıksızdı. Ona hissettirdiği açlık için. Ona, kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek isteyerek bornozunu çekti. "Kıyafetlerini çıkar, Cadegan. Tenini tenimde hissetmek istiyorum."

Cümlesini ancak bitirmişti ki ikisi de çıplaktı ve adam onun içindeydi.

Nefesini sertçe içine çekerek, adam onu tutup kalçalarına doğru iterken yüksek sesle inledi. "Gerçekten ön sevişme hakkında konuşmamız gerekiyor, tatlım."

Ona bakmak için durakladı. "Bunun için daha fazla insan mı istiyorsun?"

"Hayır!" Onun varsayımına güldü. "Ön sevişme, buna yol açan sevişmedir. Bu inanılmaz olmadığından değil, ama biraz ön sevişme uzun bir yol kat eder."

"Özür dilerim. Kadınların her şeyin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istediklerini düşünürdüm."

"Neden böyle düşündün ki?"

"'Bana hep böyle derler. 'Acele et ve seninle işim bitsin'. İstediklerini aldıktan sonra gitmeye hazırlar."

Eliyle onun yanağını kavradı ve kendisine acımasızca servis edilen tüm acılara ihanet eden güzel gözlerine baktı. "Senin içimde olmandan daha çok değer verdiğim bir şey yok Cadegan. Acele etme ve seni kör olana kadar sevmeme izin ver."

Derinlere daldı, kendini kabzasına kadar gömdü ve kıpırdamadan onu orada tuttu.

Yanağını öperek başını kollarının arasına aldı. Nefes nefese kalan adam, yarı kapanmış gözleriyle ona baktı

Bu onu yaktı. Ortaçağ Galce'siyle bir şeyler fısıldadıktan sonra onun dudaklarını yakaladı ve yavaşça, metodik bir şekilde onunla sevişmeye başladı. Tüm bu süre boyunca, sanki karanlığındaki tek ışıkmış gibi ona baktı.

Daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı.

Adam ona sert darbeler indirirken Jo nefes almakta zorlanıyordu. Vücudunun tadını çıkarırken onu zahmetsizce tuttu. Elini adamın sırtında ve omuzlarında şişen kasların üzerinde gezdirdi. Şimdiye kadar hiçbir şey onun sert vücudunun Jo'nunkine değmesinden ve içinde olmasından daha iyi hissettirmemişti.

O anda, asla eve gitmek istemedi. Onsuz olmayı hiç istemedi.

Cadegan yanağını onunkine bastırdı ve saçlarının kokusunu içine çekti. Eğer yapabilseydi, tam burada ve şimdi bu mükemmel mutluluk anında ölürdü. Sıcak ve mutlu olduğu bu anda. Sevildiğini ve arzulandığını hissettiği bu an.

Bu bir yalan.

Öyle olmalıydı. Yine de gerçek gibiydi. Eğer ona yalan söylüyorsa, bunu asla öğrenmemesini umuyordu. Hayatı olan gerçekle uğraşmaktansa bu yalanın içinde yaşamayı tercih ederdi.

Haykırarak, onun için boşalırken tırnaklarını sırtına geçirdi. Adam, onu serbest bırakmanın zevkinden şarkı söyletene kadar vuruşlarını hızlandırdı.

Ve orada ona katılmadan önce tamamen bitene kadar bekledi.

Tamamen doymuş ve hatırlayabildiğinden daha sakin hissederek onu yatağa taşıdı ve içine yerleştirdi. Fırtına şatonun pencerelerine vurmaya başladığında onun yanına kaydı ve onu kollarının arasına aldı.

Başını kaldırdı. "Bu normal bir yağmur, değil mi? Kızgın piranha çekirge sürüsü gibi bir şey değil, değil mi?"

Onun paniğine güldü. "Burada fırtına var. Ve ara sıra hasatları yiyip bitiren kızgın çekirge sürülerimiz olur. Ama bu sadece küçük bir sonbahar sağanağına benziyor."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Güzel. Bugün daha fazla heyecanı kaldırabileceğimden emin değilim." Onun üzerine eğildi ve çenesindeki bıyıkları kemirmeye başladı.

Kadının hareketleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

Burnunu kırıştırarak ona şeytani bir gülümseme verdi. "Seninle işimin bittiğini düşünmedin, değil mi?"

"Gerçekten de öyle."

Başını iki yana salladı. "Oh, tatlım, daha yeni başladım. Bu gece bitmeden, merhamet etmem için bana yalvaracaksın."

Kadının elini kendi elinin içine aldı ve yeniden şişmeye başlayan sikine götürdü. "Sanırım bu meydan okumaya hazırım leydim. Bakalım sözünüze ne kadar sadıksınız."

Şafak söktüğünde, Cadegan zaferi dişi cadaloza bırakmak zorunda kaldı. Gerçekten de onu yıprattı ve

birkaç saatlik uykunun merhameti için yalvarıyor.

Ama huzurlu olmaktan çok uzaktı. Rüyaları, babasının lejyonlarının onun için geldiği ve onu kollarından kopardığı kabuslarla ona işkence ediyordu. Onun kendisinden önce ölmesini izlemek zorunda kalıyordu.

Uyandığında sanki hiç uyumamış gibi hissetti.

"Cadegan?"

Kulağına gelen derin erkeksi sese kaşlarını çattı. Gözlerini açtığında kendini bir adamın vücuduna yayılmış halde buldu.

Ne oluyor be?

Öfkeli ve sersemlemiş bir halde geri çekildi, savaşmaya hazırdı.

Sonra büyük bir şok içinde dondu kaldı.

Üzerinde yattığı onun bedeniydi. Ve

Josette'in bedenindeydi.

9

Jo kendi bedenine dışarıdan bakıyor olmaktan dehşete düşmüştü. "Cade? Bu sen misin? Lütfen bana baktığımın sen olduğunu söyle."

"Evet, genç kız... bu benim bedenimdeki sen misin?" Başını salladı. "Bize ne oldu?"

Cadegan onları incelemek için ellerini kaldırdı. Sonra, kadın göğüslerine sahip olduğunu ve bunların açıkta olduğunu fark ettiği anda, örtünmek için çarşafı kaptı.

Onun hareketlerine güldü. "Tuhaflık bunu tam olarak karşılamıyor, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

"Oh, merhaba!" Anatomisinin bir parçası beklenmedik bir şekilde sertleşince sıçradı. Yüzünü buruşturarak dudağını ısırdı. "Demek böyle bir hismiş. Pek rahat sayılmaz, değil mi?"

"Hayır, aşkım, özellikle de başkaları tarafından açıkça görüldüğünde."

Aynı şekilde yüzünü buruşturuyor ve kollarını kavuşturup kavuşturmuyordu.

"Ne?"

Yüzünü çok itici bir şekilde buruşturarak pazularını "kendi" göğüslerinin üzerinde sıktı. "Nasıl oluyor da bu kadar küçük ve yumuşak olabiliyorlar?"

"Hey şimdi! Bunu yapabilirim... tamam, cidden küçük değilsin, ama yine de! Bu çok kaba! Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben tam bir B kupuyum."

"B bardağı mı?"

"Yani bunlar," diyerek göğüslerini işaret etti, "normal büyüklükte. Ortalama. O kadar da küçük değiller."

Sırıttı ama bu sırıtış onun yüzündeki kadar çekici değildi. Aslında, kendine başka bir bedenden bakmak son derece ürkütücüydü.

Tabitha ve Amanda ikiz olarak bununla nasıl başa çıkabilirlerdi? Her zaman tek yumurta ikizine sahip olmanın havalı olacağını düşünmüştü.

Öyle değildi. Kendine bakmaktan nefret ederdi. Her açıdan her bir kusuru gösteren acımasız, zalim bir ayna gibiydi. "Vücuduma geri döndüğümde kesinlikle diyet yapacağım. Ve orada olduğun sürece ne yediğine dikkat etsen iyi olur, ahbap. Eğer bir kilo bile alırsam, bunun için seni cezalandırmanın bir yolunu bulurum."

Kalçasındaki bir kaşıntıyı kaşımak için hareket etti ve elini oradaki kıllara, özellikle de kollarının altındaki kıllara sürerken ürperdi. "Aman Tanrım, en kötü şekilde bir çalı domuzuna ihtiyacım var! Bu vücuda ciddi bir erkek pansumanı yapılması gerekiyor. Bu kadar kıllı olmaya nasıl dayanıyorsun? Olması gereken yer olan başın dışında her yerin kıllı." Başta yüzü ve göğsü olmak üzere her yerini kaşımaya başladı. "Sanki pire varmış gibi."

"Sakın bana bu tonda konuşma. Sana söz veriyorum, bu benim alt bölgelerimdeki kaşıntılarla kıyaslanamaz. Bu nedir ve neden?"

Kaşımaya ara verdi. "Evet, son zamanlarda ağda yaptıracak kadar param olmadı. Haklısın. Orası da kaşınıyor. Ödeştik bile. Ödeştik sayılır." Elini kucağına bıraktı ve yanlışlıkla kendini rafa kaldırırken nefesini sertçe içine çekti. Oh kutsal Tanrı ve azizleri!

Büyük bir sefalet içinde yatağın içinde yana doğru düştü ve acı içinde inledi.

"Nefes al, genç kız. Birazdan duracak."

Yatakta kıvranırken ve kendini avuçlarken konuşamıyordu. Sonunda tekrar nefes alabilecek kadar kendine geldiğinde, gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Bir daha asla bir filmde bir erkeğe tecavüz edildiğinde gülemeyeceğim. Vay anasını! Zar zor dokundum! Oraya gerçekten tekme atıldığında ne oluyor?"

"Öğrenmek istemeyeceğiniz bir ders var. Asla."

"Şaka yapmıyorum. Mücevherleri koruyun! Sanırım ilk eylem çağrım süper endüstriyel bir kupa olacak. Şimdi erkeklerin neden başlıkları sevdiğini anlıyorum."

Birden Cadegan'ın yüzündeki renk soldu. "Benim güçlerim yok. Onlar benim bedenimde mi?"

Bu iyi bir şey olamazdı. Kalbi küt küt atarken onun panik içindeki bakışlarıyla karşılaştı. "Bilmiyorum. Onları nasıl kullanıyorsun?"

Omuz silkti. "Bir uzvu hareket ettirmekle aynı şey. Ben düşünürüm ve onlar yapar."

Gözlerini kapattı. "Şimdi ne

olacak?" "Bizi giyinik hayal et."

Gözlerini açtığında bir kahkaha patlattı.

Cadegan, dantelli pembe bir V yaka tişört ve kot pantolon giymiş bedeninde ona bakarken pek de öyle değildi. "Bu benim vücudumda bir iğrençlik. Lütfen vücuduma ve onuruma biraz saygı gösterir misin? O kadar az şeyim var ki daha fazlasını kaybetmeye tahammülüm yok."

"Özür dilerim." Kıyafetlerini beyaz bir erkek gömleğiyle değiştirdi, sonra sırıttı. "Yine de zincir zırh içinde oldukça seksi göründüğümü söylemeliyim. Bu görünümü seviyorum."

Homurdandı. "Öyle diyorsun ama kasların o kadar zayıf ki kollarımı bile kaldıramıyorum. Bundan daha fazla gücün olmadan nasıl başa çıkıyorsun, genç kız? Uh, bu cehennem!"

"Onun" kolundaki posta kolunu nazikçe çekiştirdi. "Bir kere ben her gün yüz kiloluk bir zırhla dolaşmıyorum. Erkek arkadaşımın bu kadar kaslı olmasının iyi bir nedeni var."

Onun sözleri üzerine durakladı. "Erkek arkadaş mı?"

Jo istemeden söylediği şey karşısında irkildi. "Özür dilerim, bir şey varsaymak istememiştim."

Ona gülümsedi. "Bu kulağa hoş geliyor. Ama sanırım şu anda ben daha çok senin kız arkadaşınım. Duw! Bu çok rahatsız edici, hem de pek çok açıdan." Tıslayarak elini karnına götürdü. Yüzünü buruşturdu ve inledi.

"Ah evet. PMS. Berbat, değil mi?"

"Koşmaktan kötü bir dikiş gibi."

"Evet, steroidli bir tane. Sadece nefes al. Bir saniye içinde geçer." Adam onun tavsiyesine uyarken, kadın da ona zevkine daha uygun bir gömlek ve kot pantolon giydirdi.

Uzandı ve onun yüzü olan yüzüne dokundu. "Haklısın. Bu çok rahatsız edici ama yine de..." Onu öpmek için eğildi. "Sapıkça bir şey denemek ister misin?"

"Anlamıyorum."

"Her zaman bir erkek olarak sevişmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istemişimdir. Bir kadın için seksin nasıl bir his olduğunu hiç merak etmedin mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Bir erkek olarak o kadar çok şey yaşamadım. Ve gördüklerimden anladığım kadarıyla, pek de hoşlarına gitmemiş.

benim yaptığım kadar."

Ses tonunda tuhaf bir ton vardı. "Ne? Bunun için onlara para falan mı ödüyordun?"

Kızardı.

"Aman Tanrım, öyleydin!" Başını iki yana salladı. "Cade, bir fahişeyle yatmakla senden etkilenen bir kadınla yatmak arasında büyük bir fark var."

"Bunu bilemem, genç kız. Para ya da barınak dışında herhangi bir nedenle dokunmamı isteyen tek kadın sensin."

Sözleri onu boğdu. Bir kadın nasıl olur da bu adamı istemezdi? Hatta bir fahişe olsaydı, ona para bile verirdi. Bu kadar ateşli ve muhteşem bir erkeğin, onu gören her kadınla kavga etmeyeceğini düşünemiyordu.

"Seni her zaman isteyeceğim, Cadegan, ve asla aşktan başka bir nedenle değil. Nasıl göründüğün ya da nerede olduğumuz umurumda değil." Onu tekrar öptü ve yatağa geri yatırdı.

Giysilerini güçleriyle çıkarmayı denedi ama hâlâ beceremiyordu. Bunun yerine, onu kot pantolonundan ve tişörtünden eski moda bir şekilde soymaya başvurdu.

Cadegan onun bıyıklarıyla vücudunu kazımasının verdiği hisle ürperdi. "Hatırlat bana, senin için daha dikkatli tıraş olmalıyım."

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Ne?"

Dudaklarını parmakladı. "Sakalımın teninde ne kadar sert olduğunu hiç fark e t m e m i ş t i m , genç kız. Zımpara kağıdı gibi."

"Evet, ama bu hissi seviyorum." Çenesini göğsünün üzerinde ve meme ucunun etrafında gezdirdi.

Cadegan nefesini sertçe içine çekerken vücudunu bir ürperti kapladı. "Evet, şimdi cazibesini görebiliyorum."

Güldü. Ta ki adam onu kucaklamak için uzanana kadar.

Adam Jo'nun vücudunu nazikçe sıkarken ve parmaklarını onun uzunluğunda dans ettirirken, Jo içinden geçen enfes zevkin hissiyle nefes alamıyordu. "Şimdi senin için ne yapacağımı biliyorum. Vay canına! Bunun bir erkek için ne kadar iyi bir his olduğunu hiç bilmiyordum."

Başını salladı. "Ne yazık ki, kendi başıma çalışarak çok fazla pratik yaptım."

Adamın ona ne söylediğini anlayınca ağzı açık kaldı. "Yani şimdiye kadar kör olmuş olmalıydın, öyle mi?"

Gülerek onu öptü. "Doğrusunu söylemek gerekirse yapacak pek bir şey yok. Tüm akıl sağlığını kaybetmeden zarları ancak bu kadar çok atabilirsin, değil mi?"

Ona dudak büktü. "Eğlenmek için ne yaptığını sorduğumda bana bu küçük külçeyi söylemedin."

"İnsanın bir yabancıyla ilk karşılaştığında itiraf edeceği bir şey değil. Hey adamım, en sevdiğin eğlence nedir?

Yalnız mı? Yulaflarımı çarşaflarımın arasına atarak, tabii ki.... Evet, hayır, bu itiraf bana çekici gelmiyor."

"Yulaflarımı çarşaflarıma atıyorum," diye tekrarladı, sonra güldü. "Olayları açıklama şekline bayılıyorum."

"Mısır tarlasındaki bir vombat

gibi." Şimdi ikisi de gülüyordu.

Ta ki kız onu tekrar öpene kadar.

Cadegan onu içine çekti ve uyandırdığı duygular karşısında ürperdi. Mutluluk. Neşe. Sıcaklık. Koruyuculuk. Yüzyıllar boyunca uyuşmuş bir kozanın içinde yaşamıştı. Hiçbir şey hissetmeden. Kahkaha yok. Sadece hayatta kalmak.

Ama onun karanlığına güneş ışığı gibiydi. Ciğerlerine nefes gibi.

Ve kadın onun içine girdiğinde, adam

haykırdı. "Güzel, ha?" diye kulağına nefes

verdi.

Hem evet hem hayır. Dürüst olmak gerekirse, bundan ne anlam çıkaracağından pek emin değildi. "Bu çok tuhaf, genç kız."

"Evet, gerçekten tuhaf ama değil. Aynı ama farklı."

Yine de bu anı eşsiz kılan sadece bedenindeki haz değildi. Onu önemseyen biri tarafından kucaklanmanın kalbinde yarattığı sıcaklıktı. Ona küçümseyerek ya da korkuyla bakmayan biri.

Ya da daha kötüsü, sıkılmış bir kayıtsızlık.

Bu yüzden kadınlarla seks yapmaktan çoğunlukla

kaçınırdı. Æthla haricinde, onların her şeyi izlediklerini biliyordu.

O oradayken yarım kum saati, sadece zamanları bitene ya da onlarla işi bitene kadar bekliyorlardı.

Ve Æthla bedenini onunla paylaşırken, birlikte oldukları her seferde onun çekingenliğini hissetmişti. Onun korkusunu. Fahişeler dışında kimseyle yatmadığı için, bunu onun soylu ve masum statüsüne bağlamıştı.

Asla soğuk, kör bir nefrete değil. Ya da onun ölmesini ve gömülmesini isterken, kendisini ve ailesini güvende tutmak için çaresiz, kanayan kalbini kullanmaya iten acımasız hırsına.

Ama bu çok farklıydı. Josette kendini ona açıkça vermişti. Çekincesiz.

Mizah ve sevgiyle.

Ve en iyisi, Josette onu sadece sevmiyordu.

Ondan gerçekten hoşlanıyordu, bu akıl almaz bir şeydi.

Hepsinden önemlisi, tüm türleri için son derece tehlikeliydi. Tarih boyunca, türü bir hizmetçinin nazik eli tarafından alaşağı edilmişti. Biri yüzünden hayatını kaybetmeye çok yaklaşmıştı bile.

Şimdi...

Onu istemekten kendini alıkoyamıyordu. Onun bedenine dokunmasını hissetmeye ihtiyaç duymaktan. O benim sonum olacak.

Ama daha iyi bir yol olabilir mi?

Jo yüzünü Cadegan'ın boynuna gömerken gözlerini kapattı. Bu onun hayatındaki en garip andı.

tüm hayatı boyunca. Erkeklerin onu arzulamasına şaşmamalı. Mutlak bir sıcaklığın içindeydi. Şefkatli bir yumuşaklıkta. Uzuvlardan oluşan bir battaniye. Ama bundan daha fazlası vardı. Onun yanında kendini çok güvende hissediyordu. Kabul edilmiş. Tüm dünyada, hayatı hızla cehenneme doğru sürüklenirken bile, onun kendisini oradan çekip çıkardığını hissediyordu.

Evet, hiç mantıklı değildi. Hala evini kaybediyordu.
Hala gerçek bir işim yok.

Yine de onunla birlikte olduğu sürece ona sığınak sağlamak için her şeyi yapacağını biliyordu. Onu hayatının son nefesine kadar koruyacaktı.

"Seni seviyorum, Cadegan."

"Ve seni seviyorum, genç kız. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok." Orgazmla haykırmadan önce kelimeleri zar zor söyledi.

Jo kendini onunkine teslim ederken çıkan sese güldü. Ama bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Evet, harikaydı.

Yine de çok garipti.

Nefes nefese ve memnun, ondan yuvarlandı ve gülmeye başladı. "Peki bu beni lezbiyen mi yapar, yoksa gerçekten narsist mi?"

"Lezbiyen mi?"

"Kadınları arzulayan kadın."

"Ah... Hiçbir fikrim yok. Ama bir kadın olsaydım, kesinlikle bir kadın olurdum."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Elini kızın alnında gezdirdi. "Evet. Bunu birlikte yapabileceğim tek erkek sensin."

Onun nazik alayına güldü. "Çok yanılıyorsun." "Yine de doğru."

Burnunu şakacı bir şekilde onunkine sürttü. "Vücudumu geri kazanmalıyım. Seni giymek hoşuma gitse de, içinde dolaştığım bir deri olarak değil, üzerimde bir battaniye olarak taşımayı tercih ederim. Bunun Hannibal Lecter'a özgü bir yanı var ve bu beni gerçekten ürkütüyor."

"Hannibal Lecter?"

"Bu bir dizi ve kitap karakteri. Pek önemli değil. Karıştırıcıdaki bir vombat gibi."

Homurdandı. "Bu karıştırıcının ne olduğundan emin değilim ama sanırım o zavallı vombat için üzülmeliyim."

Bir kahkaha patlattı. "Olayları çarpık görme biçimine bayılıyorum."

"Ve sana tapıyorum." Kadının elini tuttu ve öpmeye başlarken kaşlarını şiddetle çattı. "Ne kadar iğrenç olduğumu hiç fark etmemiştim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sırtındaki yara izlerine dokunmak için onu döndürdü. Bu, onun gerçekte ne kadar derin yara izleri olduğunu fark etmesini sağlayan bir şeydi. Vücuduna o kadar çok zarar verilmişti ki, ellerini teninde zar zor hissedebiliyordu. Bu garip, hissiz bir duyguydu.

Etindeki sinir uçlarını bu şekilde yok etmek için ne kadar kötü dövülmesi ve işkence görmesi gerekirdi?

"İğrenç biriyim," diye fısıldadı. "Herkesin kaçmasına şaşmamalı. Hiçbir kadın beni istemedi."

Ona geri döndü. "İğrenç değilsin, Cade.
Sen gördüğüm en yakışıklı adamlardan birisin."

Boynundaki yara izini parmakladı ve bunu yaparken garip bir şey oldu.

Zihninde buna neden olan yarayı gördü.

Birdenbire odada onunla birlikte değildi. Üzerinde kaburga tonozlu bir tavan bulunan taş bir yatak odasında, Anglosakson dönemine ait bir yatakta sessizce yatıyordu. Büyük bir ocağın önünde yerde uyuyan iki geyik köpeği vardı.

Çıplak ve bitkin bir halde yatağına uzanmış, daha doğrusu Cadegan, ateşin çıtırtısını dinliyordu. Neredeyse tam bir yıldır kardeşinin ordusuyla savaşıyordu. Saksonlara ya da Mercialılara karşı değil.

Şeytanlar.

Birisi onlardan büyük bir yuvayı serbest bırakmıştı ve insanlara karşı savaşıyorlardı. Leucious'a katıldığında ettiği yemin nedeniyle, görevleriyle ilgili tek bir kelime bile etmesine izin verilmiyordu.

Kan ve savaştan bıkmıştı. Masumlara yardım etmek için çok geç kalmaktan bıkmıştı. Kendi babasının sebep olduğu suçluluk duygusu onu boğarken kalıntılarını gömmekten.

Ama Leucious sonunda ona tam bir gece dinlenmesi için izin vermişti. Hemen Æthla'nın yanına gelmişti. Niyeti onunla evlenmekti, böylece onu kendi dünyalarının dehşet ve tehlikelerinden uzak ve güvende tutabilecekti.

Babasına çoktan sormuş ve onu istemesi için izin almıştı. Yarın ilk iş olarak, onun için aldığı hediyelerle onu şımartmayı planlıyordu. Samit, mücevherler ve o gün daha önce gördüğü ve dikkatini çeken fildişi saç tarakları.

Uykunun eşiğindeyken kapının açıldığını zar zor duymuştu. Savaşın harap ettiği sinirleriyle, savaşmaya hazır bir şekilde yuvarlandı. Ancak bir meleğin görüntüsünü görünce rahatladı.

Sadece soluk yeşil bir eteklik giymiş olan Æthla, uzun sarı saçlarını kıvrımlı vücudunun etrafında dalgalanacak şekilde bırakmıştı. Sakin bir ifadeyle ona yavaşça yaklaştı.

Anında ateşlenip ağrıyınca hançerini yatağın yanındaki sehpaya geri koymuş ve kürkleri tekrar çevirerek onu davet etmişti. "Baş ağrın geçti mi aşkım?"

"Hayır, şimdi çok daha kötü."

"O zaman dinlenmelisin." Onun için yastığını dolgunlaştırdı. "Gel, uyurken seni koruyacağım."

Tereddüt etti. Ateş ışığı yüzünde oynaşıyor, onu daha da melek gibi ve tatlı gösteriyordu. Değerli. Tüm dünyada bildiği tek teselli oydu. "Az önce babamla konuştum."

Babasının planladığı sürprizi bozmuş olmasından duyduğu korkuyla midesi sıkışmıştı. "Sen mi bozdun?"

"Evet. Bana senin gelinin olacağımı söyledi."

Cadegan piçin zamanlamasına lanet etti. Ama bundan da öte, onun bu üzgün çekincesini değil, neşesini bekliyordu. "Seni zorlamak gibi bir niyetim yok, aşkım. Beni bir koca olarak istediğini sanıyordum."

"Neden böyle düşündün ki?"

Ses tonundaki ıstırap onu bir iblisin pençelerinden daha fazla yaraladı. Kafası karışmış bir halde vücudunun ona ne söylediğini anlamaya çalıştı. "Bana kızlığını verdin. Seni ne zaman ziyaret etsem beni hep güler yüz ve sıcaklıkla karşıladın. Bunu beni sevdiğin için yaptığını düşündüm."

"Seni sevmek mi?" diye alay etti. "Senin gibi bir canavarı kim sevebilir ki?"

Bu sözler onu sert bir şekilde tokatlamıştı. "Canavar mı? Seni ve seninkini kurtarmak için her şeyi riske attım. Sana karşı ne zaman şefkatten başka bir şey yaptım ki?"

Kardeşinin ordusuna katıldıktan sonra Leucious ona herhangi bir insan savaşında yer almasını yasaklamıştı. Çok daha yüce bir amaç için savaşıyorlardı ve küçük insan politikaları için kendilerini riske atmamalıydılar.

Bu tür bir yemin ihlali katı bir cezayla karşılanırdı. Leucious'un itaatsizliğe tahammülü yoktu.

herhangi biri. Kardeşi olarak Cadegan daha da yüksek bir standarda tabi tutulur ve Leucious'un kanunlarını ihlal ettiğinde çok daha sert bir şekilde cezalandırılırdı.

Yine de kendi halkı Mercian salonlarını yakıp yıkarken onu ve ailesini bir hendekte saklanırken bulduğunda, ettiği her yemini ihlal etmişti.

Onun için.

Æthla'nın korkusu, sahip olduğunu bile bilmediği bir kalbe dokunmuştu. Orada, o tarlada, onu susturmuş ve kimsenin onları bulamayacağından emin olacağına dair ona söz vermişti. Onu her türlü zarardan koruyacağına dair.

İnsan düşmanlarının kızı için kendi halkıyla savaşmıştı. Kendisini yok etmek için elinden geleni yapan bir ırkın kızı için. Manastırını acımasızca yakıp yıkan ve kendilerini savunacak hiçbir yolu olmayan manastır rahiplerini katleden bir ırk.

Onun için güvenli hale getirdikten sonra, ailesine sığınağa kadar eşlik etmişti. Kalacak yerlerini ve yiyeceklerini yetersiz parasıyla ödemiş ve kuzeydeki soylu akrabalarına güvenle dönmelerini sağlamıştı.

"Babam, bize yardım etmeye devam etmen için kendimi sana teslim etmemi istedi. Ama senin dokunuşunu hiçbir zaman hazmedemedim. Tenimi ürpertiyorsun."

Bu sözler onu savaş mızrakları gibi delip geçmişti.

"Şimdi bana sana bir mal gibi satılmam gerektiği ya da babamın beni fahişelik yapmam için dışarı atacağı söylendi. Ona içimde bir gece daha acı çekmektense bir cüzamlı kolonisi için fahişelik yapmayı tercih edeceğimi söyledim. Eğer bunu yapmazsam beni öldüreceğini söyledi." Ona dik dik bakarken gözlerinde saf ve katıksız bir nefret yanıyordu. "Senden nefret ediyorum!" Kendini ona doğru fırlattı.

Ancak hançerin boynunu kestiğini hissettiğinde, kadının silahı kirtlesinin kıvrımlarına gizlediğini fark etti.

Köpekleri öfkeyle kıpırdandığında çığlık atarak onu defalarca bıçaklamıştı.

O zaman bile Cadegan sadece onun darbelerinden ve tazılarının ısırıklarından kurtulmaya çalışmıştı. Kapısı kırılarak açılıp üç erkek kardeşini gösterdiğinde onu geri püskürtmüştü.

"Bana tecavüz etti!" diye hıçkırarak ağladı ve kardeşlerine üzerindeki kanın ona ait olduğunu gösterdi. "Yardım edin bana! Bu gece beni öldüreceğini söyledi!"

Kendini dışarı çıkarmak için güçlerini kullanmalıydı. Ama Leucious ona yeteneklerini büyülerinden korkan midlinglere asla açıklamayacağına dair yemin ettirmişti. Dahası, o bir korkak değildi ve yapmadığı bir şeyle suçlanmaya dayanamazdı. Özellikle de bu kadar iğrenç bir şeyle.

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

"Yalancı!" Önce en büyük ağabeyi saldırdı.

Onlar çıplak bedenini döverken ve keserken, hastalıklı bir memnuniyet parıltısıyla onu izleyen Æthla'ya bakmak gibi bir hata yapmıştı.

"Yaptıkları için onun kalbini istiyorum!" diye bağırdı. "Şeytani bir piçle evlenmeyeceğim!"

Onun sert kınaması ve kalbini azarlamasıyla, içinde bir şey ikiye bölünmüştü. Manastırın kalıntılarını gördüğü günden beri tatmadığı türden bir öfke içini parçaladı ve dizginlemek için elinden geleni yaptığı şeytanı uyandırdı.

Kardeşine verdiği yemine sadık kalarak güçlerini kullanmadı. Kullanmak zorunda da değildi. Yüzlerce savaş alanında geliştirdiği yetenekleriyle, ölü bedenlerinin üzerinde durana kadar kardeşleriyle savaşmıştı.

Æthla onu gördüğünde bir ölüm perisi gibi çığlık atmıştı. "Canavar! Felaketin oğlu! Sen insanlık dışısın! İğrençsin! Beni iğrendiriyorsun!"

Aklı başına gelip ne yaptığını anladığında hakaretleri birbirine karışmıştı. Yaptıklarının dehşeti üzerine çökmüş ve onu kalbi kırık bir halde bırakmıştı.

Ben bir canavarım.

Hayatları sona erdirmekten başka bir amaç için doğmadılar.

Paramparça olmuş ve uyuşmuş olan Cadegan, babası nihayet gelip askerlerine onu tutuklamalarını söylediğinde giyinmişti. Ama onu assalar bile ölmeyeceğini biliyordu ve midlinglere baş etmeye hazır olmadıkları bir gerçeği ifşa edecekti.

Salondan kaçmış ve kardeşinin kampına dönmüştü.

Cadegan ona olayları anlatmak için çadırına girdiği ve Leucious onu gördüğü anda kardeşinin beti benzi attı. Canlı gözleri maviden yeşile, oradan da derin, şeytani bir kırmızıya dönüşmüştü. "Ne yaptın sen?"

Leucious'un yetiştiricilerinden Misery, onun yanında cisimlenirken, "İnsanları öldürdü," diye fısıldamıştı. "Kendisi için gözünü diktiği kız kardeşlerini korumaya çalışan Midlingleri."

Gözleri kınamayla dolu olan Leucious ona ters ters baktı. "Bu doğru mu?"

"Evet, ama-"

Leucious onu terslemişti. "Aması yok! Bir daha asla midling kanı akıtmayacağına yemin etmiştin. Kutsal yeminini böyle mi tutuyorsun?"

Cadegan öfkesini bastırdı. "Önce onlar bana saldırdı."

"Sen Paimon'un oğlusun! Hiçbir midling sana gerçekten zarar veremez. Bunu biliyorsun! Kanlı bir burun ya da morarmış bir gözle hayatta kalacaksın."

Tartışmak istedi ama Leucious haklıydı. Güçlerini kullanıp gitmeliydi. Asla savaşmamalıydı.

Geri. "Affet beni kardeşim. Bir hataydı."

Leucious başını salladı. "Hayır, senin doğuştan sahip olduğun akılsız canavardan daha fazlası olduğunu bir an için bile olsa düşünmek benim hatamdı. Beni iğrendiriyorsun! Sana inandığıma ve güvendiğime inanamıyorum."

Bu sözler kalbini paramparça etti. "Lütfen, Leucious-" Kardeşi boğazını tutup nefesini keserek sözlerini kesti.

Cadegan acı içinde kıvranırken boğuldu. Leucious'un eli Æthla'nın ona açtığı yaraya gömülmüştü.

"Rabbimize karşı işlediğin suçlar ve emanete ihanet ettiğin için seni annenin gölgeli topraklarına mahkûm ediyorum. Artık bu dünyada yaşayan bir varlık olarak yürüyemeyeceksin. Sonsuzluğu yaptıklarını hatırlayarak ve yaptıklarından pişmanlık duyarak geçireceksin. Artık bizden biri değilsin. Bunun için mahkûm edildin ve insan dünyasından sürgün edildin. Sonsuza kadar."

Cadegan onun elinden kurtulmaya çalıştı. Onu gölge diyarlara göndermemesi için yalvarmaya. Leucious'a onu neden orada lanetleyemeyeceğini söylemek için. Bu en büyük hata olurdu. Babasının eline düşmekten bile daha kötü. Morgen onun sırrını öğrenirse, insanlığın dünyası yok olurdu.

Ama işe yaramadı.

Leucious onu yatağının yanında tuttuğu küçük aynaya doğru fırlattı.

İçine düşmek yerine, içinden geçti... Terre Derrière le Voile'in cehennem diyarına düştü.

Cadegan serbest kalmak için yalvarırcasına cama vuruyordu.

Leucious soğuk bir şekilde arkasını döndü ve Cadegan'ın yüzüne bir daha bakmak zorunda kalmamak için geçidi kapattı.

İhanete uğrayan ve kanlar içinde kalan Cadegan, miğferini yerden kaldırmış ve cesurca içine atıldığı bu yeni çukurla yüzleşmeye gitmişti.

Morgen'in fey ordusu onu alt etmeden ve zincire vurarak Camelot'taki sarayına sürüklemeden önce fazla uzağa gitmemişti.

Gösterişli sarışın cadı onu cazibesi ve vücuduyla baştan çıkarmaya çalışmıştı. Ama cadının dilinden çıkan tek bir kelimeye bile inanmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Brigid'in oğlu. Annenin, büyükbabanın kalkanını nereye sakladığını söyle bize."

Ona istediğini vermeyi reddettiğinde, doğrudan işkenceye geçmişti.

Cadegan ölüm için yalvarmıştı. Milyonlarca kez dilemişti. Ama rahatlama yoktu. Çeyrek yok. Onun gibiler için değil.

Ta ki onu hücresine götürürken muhafızlarının dikkatini dağıtan bir saldırı gerçekleşene kadar. Aklına gelen tek sığınak için Camelot'tan kaçmıştı.

Tehlikeli topraklardan geçerek ve Morgen'in tazılarından, casuslarından ve askerlerinden kaçarak Avalon Adası'na ulaşmıştı.

Morgen'in kötülüğüne karşı savaşmaya devam ederken Merlin ve Arthur'un hayatta kalan şövalyelerinin yaşadığı ışıltılı kaleyi gördüğünde bir anlığına rahat bir nefes almıştı.

Ta ki şövalye Ademar ve diğer üç kişi ortaya çıkıp yolunu kesene kadar. Kılıçlarını çekerek Cadegan'ı geri çekilmeye zorladılar.

"Burada ne arıyorsun, iblis?"

"Penmerlin'i görmem gerek."

Ademar kılıcının ucunu Cadegan'ın boğazına öyle bir saplamıştı ki kan akmıştı. "Morgen'in köpeklerine burada izin vermiyoruz."

İşkenceden bitkin düşmüş ve hâlâ kan kaybetmekte olan Cadegan kendini onların merhametine bırakmıştı. "Ben bir Waremerlin'im. Dagda'nın Kalkanı ile görevlendirildim... Morgen'in işkencesine yenik düşmeden önce onu Penmerlin'e götürmeliyim." Sonra hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yaptı.

Yalvardı.

"Lütfen, bana merhamet edin! Barınağa ihtiyacım var. En azından tek bir gece için, başımı huzur içinde koymama izin verin ki biraz olsun iyileşebileyim."

Ademar onu geri tekmelemişti. "Yalancı! Hiçbir bekçi Arthur'a ait bir nesneyi bir iblisin ellerine emanet etmez! Beni ne tür bir aptal yerine koyuyorsun?"

Cadegan karşı çıkmaya çalıştı ama daha fazla şövalye çağırdılar ve onu gri gölge topraklarına geri yolladılar. Ve orada, babası ve Morgen'in canavarları için onu ele geçirmek üzere gönderilen iblislerden kaçmaya çalışarak bin yıl geçirdi. Çoğu zaman başarılıydı.

Olmadığında, kaçmanın bir yolunu bulana kadar işkencelerine katlandı. Ve tüm bu süre boyunca, rızası olmadan kendisine zorla ettirilen bir yemini sessizce tuttu. Onu doğurduktan bir saat sonra bir kenara atan annesine ettiği yemini.

Ve bunların hepsi, kral ona savaş emri verdiğinde ona Dagda'nın Kalkanı'nı veren Kardeş Eurig içindi.

"Bu annene aitti. Buradan ayrılmak zorunda kalırsan bunu sana vermemi söyledi. Ne yaparsan yap evlat, bunu asla şeytana bırakma. Bana yemin et!"

Cadegan'ın tüm anıları kafasında canlanırken Jo nefes alamıyordu. Gerçek dehşetinin tüm ağırlığı onu ezerken.

"Josette?"

Onu kollarına çekti. "Çok özür dilerim." "Ne yaptın

sen?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Yaptıklarım için değil. Sana yapılanlar için." Ellerini onun saçlarına gömdü ve

onu kendine yakın tuttu. "Seni bu cehennemden çıkaracağım, Cadegan. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yemin ederim yapacağım."

"Sana bu konuda şans diliyorum, genç kız. Doğrusu, tüm bunlardan biraz bıktım."

Bir kez olsun hayal etmesine gerek yoktu. Onun ne kadar yorgun olduğunu çok iyi biliyordu. Ruhen ne kadar yenilmiş ve mağlup olduğunu. Yine de kimsenin bilmesine izin vermiyordu. Asla. İçindeki yaraları da vücudunu yaralayan yaralarla aynı asalet ve zarafetle taşıyordu.

Gerçekten de her gördüğünde ona içindeki yaraları hatırlatan dış yaralar.

Hiç önemi yok, kıçımın kenarı.

Artık gerçeği, dehşet verici bir berraklıkla biliyordu. "Her zaman benim güçlü, vahşi savaşçım," diye fısıldadı onun dudaklarına.

O cevap veremeden etraflarındaki duvarlar parıldadı.

Cadegan savaşmak için geri çekildi, sonra bedeninde olmadığını ve güçlerinin olmadığını hatırlayınca lanet okudu.

Alfred'in kıllı taşakları!

Gwyn, Cadegan'ın babasına hizmet ettiğini bildiği iblislerden biriyle birlikte odada belirdi.

"Nedir bu?"

Gwyn onu görmezden geldi. "Artık onun anılarına ve kanına sahip olacak. Ama savaşamayacak ya da onun güçlerini kullanamayacak.

sana karşı." İblisin sırtını sıvazladı. "İyi yemekler."

"Seni lanet olası piç!" Cadegan hırladı. Kendini fey kralına doğru fırlattı ama ona ulaşamadan oda değişti ve şiddetli bir şekilde dışarı çekildi.

10

"Tanrı'ya şükür, iyisin!"

Tuhaf bir kadın üzerine atılıp ona sıkıca sarılınca Cadegan kaşlarını çattı. Kadına, o güne kadar duyduğu en tuhaf aksanlarla ona sorular ve yorumlarla saldıran diğer kadınlardan oluşan bir sürü de katıldı. Bazıları o kadar kalındı ki, kelimeleri ona tamamen anlamsız geliyordu.

Tamamen şaşırmış ve kafası karışmıştı, ne yapacağını bilmiyordu.

Ta ki büyük bir aynanın yanında duran uzun boylu sarışın adama odaklanana kadar.

Kanı damarlarında kaynarken öfke gözlerini kararttı.

"Seni lanet olası kuzu sikici piç!" O'nu unutarak hâlâ Josette'in bedenindeydi, kendini Leucious'a doğru fırlattı.

Leucious onu demir gibi kavradı ve sinir bozucu olduğu kadar çileden çıkarıcı bir rahatlıkla tuttu. Lanet olsun onun gücüne!

"Hey, hey, hey!" Leucious dedi ki. "Seni kurtardım ve sen bunun için bana mı saldırıyorsun? Sana ne yaptılar kadın?"

"Kurtardığın Josette değil, Leucious! Seni aptal otuzbirci orospu!" Bir dizi küfür savurdu.

Leucious boğazını tuttu ve onu cama yaslayarak hareketsiz bıraktı. "Cadegan?"

"Ne konuştuklarını bilen var mı?" diye sordu siyah saçlı bir kadın.

"Evet, eski Galce. Ama aksanları çok kalın, gerçekten takip edemiyorum. Ayrıca, Jo'nun tiz ses tonuna bakılırsa, standart bir sözlükte bulunmayan kelimeler kullandığına dair bir his var içimde."

Cadegan, bin yıldır görmediği kardeşine öfkeyle hırlarken onları görmezden geldi. Bağırsaklarını deşmek istediği kardeşine. "Beni geri göndermek zorundasın. Şimdi!"

Leucious yüzünde cehennem azabını andıran bir ifadeyle Cadegan'ı savurmadan önce elini neredeyse öldürücü bir seviyeye kadar sıktı. "Jo'ya ne yaptın? Eğer ona zarar verdiysen, yemin ederim bunun için seni ölü göreceğim!"

Cadegan öfkeyle ona baktı ve boğazını parçalayacak güçlere sahip olmayı diledi. "Ah, evet, ona bir şey yapmış olmalıyım. Tanrı biliyor ya, benim gibi bir iblis asla onu korumaya çalışamazdı, hepsi bu, değil mi? Senin için ben buyum kardeşim. Nefret edilecek ve hor görülecek bir şeyim çünkü sen bende kendini görüyorsun ve buna dayanamıyorsun!"

Leucious ona öyle sert bir godbolt ile vurdu ki, onu ayaklarından kaldırdı ve yere savurdu.

Leucious öne doğru bir adım attığında, başka bir adam aralarına girdi ve Leucious'u geri çekti.

"Yeter!" diye kükredi. Kısa siyah saçları ve bir tür maskenin ardına gizlenmiş gözleriyle Cadegan'a doğru döndü. Elini salladı ve üçü hariç tüm kadınlar donakaldı, onlar da ne olduğunu ve nedenini anlamaya çalışırken geride durup müdahale etmediler. "Ben Acheron," dedi adam Cadegan'a.

Cadegan ona ihtiyatla baktı. Bir iblis olarak, Acheron'un kısmi iblis kanı taşıdığını biliyordu. Ama onunkinden farklı bir türdü. Ve bu yaratıkta normalde bir iblisin sahip olduğundan çok daha fazla güç vardı. Bir insanı dondurma gücü bir tanrı seviyesindeydi. Bu yüzden neyle karşı karşıya olduğunu öğrenmek için kendini kontrol altında tuttu. "Nesin sen?"

"Jo için endişeleniyorum. Nerede o?" En azından Acheron onu yargılamıyordu. Aksine, sadece meselenin aslını öğrenmeye çalışıyordu.

"Düşmanlarım büyükbabamın kalkanını almak için ona işkence edebilmek amacıyla bedenlerimizi değiştirdiler. Beni buraya getirdiğinde onlarla savaşmaya çalışıyordum. Onlar ona zarar vermeden önce ona geri dönmeliyim. Beni oraya geri gönder, hemen!" Leucious, Cadegan'ın Josette'in güzel yüzünün kendisine baktığını gördüğü aynalara doğru işaret etti. "Şuna bak.

kendin, adamım! Onlarla bu şekilde nasıl savaşmayı planlıyorsun? Onlar senin güçlerine sahip ve sen onun bedenindesin. Gerçekten tek başına durabileceğini mi sanıyorsun? Ne yapacaksın? Üzerlerine hapşırıp bir ay içinde sinüs enfeksiyonundan ölmelerini mi umacaksın?"

"Senden nefret ediyorum!" Ama Leucious haklıydı. Bu haliyle hiçbir işe yaramazdı. Gözleri yaşlarla doldu. "Serbest bırakılmak için dua ettiğim onca zaman... Bu bedel karşılığında özgürlüğümü hiç istemedim."

Acheron onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Nefes al, küçük kardeşim. Onu geri alacağız. Sana yemin ederim."

Evet, ama nasıl?

Ve ne durumda?

Onun için dehşete düşen Cadegan, kendisini parçalayan anıları kovmak için ellerinin topuklarını gözlerine gömdü. "Ya ona çoktan işkence etmeye başlamışlarsa? Beni hemen geri gönderin. Belki onlara bir şey sunabilirim, onu koruyacak herhangi bir şey."

"Ben giderim." Acheron aynaya doğru gitmeye başladı ama Leucious onu durdurdu.

"Yapamazsın Ash. Eğer o aleme girersen, güçlerini senden alır. Hem de hemen. Onları asla geri alamazsın."

"Ne?"

Leucious başını salladı. "Türünüzün kanunlarını biliyorsunuz. A..." Kadınlara şöyle bir baktı ve gözünden kaçan bir şeyi yakalamış gibiydi.

yapmak üzereydi. "Senin gibi bir varlık başka bir panteonun nether topraklarına korkunç sonuçlar doğurmadan öylece giremez.... Tüm bu yerin güçlü yaratıkların güçlerini ve büyülerini kontrol altına almak ve kısıtlamak için kurulduğundan bahsetmiyorum bile." Cadegan'a baktı. "Ben giderim. Sen bir ordu topla, ben de onlar gelene kadar onları uzak tutmak için elimden geleni yapacağım."

Cadegan, Leucious'un aptallığı karşısında dehşete düşmüştü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Leucious, Cadegan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Her zaman." Tekrar Acheron'a döndü. "Fang'i ara ve bizim tarafımızdan Cael, Amaranda, Zeke, Ravenna ve Tristan'ı toplamasını söyle. Kılıç ve Karanlık Çağ taktikleri konusunda yetenekli savaşçılara ihtiyacınız olacak. İblis, Daimon ve fey güçleri iyidir. İçinde bir damla tanrı kanı olan hiç kimse içeri giremez."

Acheron başını salladı. "Oraya varmamız için bize bir saat verin."

Leucious elini Cadegan'a uzattı. "Bana güveniyor musun, kardeşim?"

"Sadece beni sırtımdan bıçaklamak için." Onları endişeli kaşlarla izleyen üç kadına baktı. Aralarında kimin kim olduğunu bilmiyordu ama Josette'in büyük bir sıcaklık ve sevgiyle bahsettiği ailenin bir parçası olduklarına şüphe yoktu. "Josette'i eve götüreceğinize dair onlara yemin edin."

"Merak etmeyin. Yapacağımı biliyorlar. Karma akşam yemeğinde taşaklarımı yer."

"Karma mı?" Cadegan sordu.

Kadınların en kısası, "Korkunç sürtük burada," dedi. "Jo benim için bir kız kardeş gibidir. Ona zarar verecek herkesi öldürürüm."

"Bir dakika içinde onu sana geri getireceğim. Yemin ederim."

Geçitten geçmeye başladıklarında Acheron onları durdurdu. "Sim? İnsan formu."

Kısa kollu gömleğinden görünen ejderha dövmesi derisinden yukarı doğru yükseldi. Gölge, siyah kanatları ve jet saçları olan sıska bir iblise dönüştü. Esneyerek küçük bir çocuk gibi gözlerini kaşıdı.

"Akri!" diye mırıldandı esnerken, "Simi tam da rüyanın güzel kısmına geliyordu. Acı sosa batırılmış Nutter Butters tarafından takip ediliyordum. Yum! Nefis! Şimdi gittin ve beni kızarttın." Tekrar esnedi. "Simi bunun önemli olduğunu umuyor! Aksi takdirde bebeğiniz akri'sine çok kızacak!"

"Thorn'la birlikte gidip onu korumanı istiyorum," dedi Acheron konuşmadan önce Cadegan'a yüzünü buruşturarak, "ve... yanındaki kadını."

Cadegan'a göz kırptı, sonra kaşlarını çattı. "Ama o bir kadın değil, Akri. Orada dondu kaldı ve bundan da pek memnun değil."

"Biliyoruz, Sim. Onları koru."

"Tamam, akri." Onlara doğru zıpladı. "Nereye gidiyoruz, Dikenli adam?"

"Öğle yemeği için bir sürü iblisin olduğu bir yer."

Bir aşağı bir yukarı zıplayarak ellerini neşeyle birbirine vurdu. "Goodie!" Tabut şeklindeki çantasından bir önlük çıkardı ve gülümsedi. "Eh, az kaldı! Simi açlıktan ölüyor! Beklemek istemezler."

Thorn başka bir şey söylemeden geçidi açtı ve içinden geçti.

Hâlâ kardeşine güvenip güvenemeyeceğinden emin olmayan Cadegan onu takip etti ve iblis arkalarından çekildi.

Glastonbury'ye geri döndükleri anda iblisin yüzünde tam bir tiksinti ifadesi belirdi. "Ew! Simi gitti ve yok oldu. Şey, kaka! Ne kadar itici bir ten rengi. Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü? Talkie'den kaçmış bir mülteci gibi görünüyorum!" Dudaklarını bükerek Cadegan'a baktı. "Ama sende gerçekten iyi görünüyor." Bir kahkaha patlattı. "Hayır, yakışmıyor. Simi yalan söylüyor, iki iblis adamın birdenbire çirkinleştikleri için kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamaya çalışıyor."

Cadegan kaşlarını çatarak ona baktı. "Kafası biraz karışık mı?" diye sordu Leucious'a.

Leucious homurdanarak başını salladı. "Hayır. Simi bir Charonte iblisi. Onlar hiç savaşmak zorunda kalmadığımız için şanslı olduğumuz eski, vahşi bir ırk ve gerçekte kaç yaşında olduğu ile karşılaştırıldığında beni bir bebek gibi gösteriyor. Ama yine de Acheron'un o n a aşırı düşkünlüğü sayesinde

aşırı derecede şımartılmış ve şımartılmış genç bir yetişkinin insan eşdeğeri."

"Şşşt," diye fısıldadı Simi Leucious'a. "Artık 'yeni yetişkin' deniyor. Simi senin yaşlı olduğunu biliyor, Akri-Thorny, ama değişen zamana ayak uydurmalısın."

Gülümseyerek ellerini Cadegan'ın pazularına doladı. "Ve Thorny iblis-adam haklı. Akri gitti ve Simi'yi Demonia çizmelerinin ucuna kadar çürüttü. Ama bir dövüşte Simi evi temizler ve ateş geğirmeleriyle yakıp yıkar." Ona dişlerini göstererek sırıttı.

Onun hakkında ne düşünmesi gerektiğinden hâlâ tam olarak emin olmayan Cadegan, Leucious'a baktı. "Gwyn ap Nudd'un kalesine gitmemiz gerek. Bunu bize yapan o."

Leucious kaşlarını çattı. "Sharoc kralı mı?"

Cadegan gözlerini piç kurusuna dikti. "Bu diyar hakkında çok şey biliyor gibisin."

Leucious gözlerini kaçırdı. "Bu bakış ne anlama geliyor?"

Simi yüksek sesle fısıldamak için eğildi. "Buna suçluluk deniyor. Simi bunu pek çok insanın yüzünde gördü. Diğer bazı türlerde de, ama çok fazla değil." Geri çekildi. "İkinizin öpüşüp barışması gerekiyor."

Cadegan onun önerisi karşısında homurdandı. "Onu öpmeyeceğim ve diğerini de onunla yapmayacağımdan eminim! İsterse cehennemde çürüsün, umurumda değil."

"Hayır! Sevişmek yok. Bu iğrenç! Simi onu affetmeni istiyor. Ne de olsa o senin ailen. Eğer Akri-Styxx Akri'yi affedebiliyor ve sevebiliyorsa, sen de aileni affedebilirsin. Seni sadece bin yıllığına kilitledi. Akri-Styxx on bir bin yıldan fazladır o iğrenç yerdeydi! On bir bin... bu sonsuzluk demek ve Simi biliyor çünkü ben daha da uzun yaşadım. Gördüğünüz gibi, nefret etmeniz için bir neden yok. Birilerinin durumu her zaman daha kötüdür. Şimdi Simi'ye onun senin ailen olduğunu itiraf et."

"Keşke hiç tanışmasaydım dediğim ailem."

Leucious onu itti. "Benimle bu tonda konuşma, sanki her şeyi berbat eden benmişim gibi. Sen insanları öldürdün! Yeminimizi ihlal ettin."

"O zaman ödeştik."

"Nasıl yani?"

Cadegan Leucious'un gömleğini tuttu ve onu sarsarak durdurdu. "Bana elini uzattın ve dua ettiğim aile olacağına söz verdin. Beni asla bir kenara atıp gitmeyeceğine. Hiçbir şey için. Aile birbirini destekler, bana sattığın yalan buydu ve bir aptal gibi ben de buna inandım."

"Bana başka seçenek bırakmadın."

Cadegan acı acı güldü. "Seçeneklerin vardı, Leucious. Beni buraya hiçbir şey olmadan kilitlemektense öldürmeni tercih ederdim." Cadegan onu itti ve kaleye doğru yola koyuldu.

"Benim için de kolay olmadı, biliyorsun!"

Cadegan acı acı güldü. "Git kendini becer, Leucious. Ve senin kendini beğenmiş öfken."

Thorn, Cadegan'ın sesindeki nefret karşısında irkildi. Cadegan haklıydı. Kendini açıklamasına bile izin vermemişti. Düşüncesizce davranmış ve çocuğu dinlemeden mahkûm etmişti.

Herkes ve her şey tarafından ihanete uğramaya fazlasıyla alışmış olan Thorn, korkuyla öfkelenmişti. Ne kadar güçlü olursa olsun, Cadegan'ın kendisini öldürebilecek ve ölümsüzler hiyerarşisinde onun yerini alabilecek birkaç yaratıktan biri olduğunu biliyordu. Bu yüzden Cadegan'ın kendisinin ve büyükbabasının yaşadığı Cehennem Diyarı'na girmesine asla izin vermemişti.

İnsan bir annesi olan Thorn'un aksine, Cadegan bir tanrıçanın oğluydu.

Bir saniye... Thorn bu sözler aklından geçerken dondu kaldı. Çocuk bir yarı tanrıydı. "Cadegan!" diye seslendi, onlara yetişmek için koşuyordu.

Cadegan biraz bile yavaşlamadı.

"Bekle!" Cadegan'ı durması için çekti. "Sen bir yarı tanrısın, değil mi?"

Kolunu Thorn'un kavrayışından kurtararak ona dudak büktü. "Evet."

"Yine de güçlerin burada çalışıyor mu? Nasıl?"

Cadegan dudağını büktü. "Beni buraya diğerleriyle savaşamayacak kadar güçsüz olduğumu düşünerek mi gönderdiğini söylüyorsun?"

"Güçsüz değilim. Sadece yeteneklerinin tanrı kısmı yok."

Nefesinin altından küfretti. "Sen tehlikeli bir bok yığınısın, değil mi?" Tekrar ilerlemeye başladı.

Thorn boğazından hırladı. "Soruma cevap vermedin."

"Sana cevap borcum yok. Sert bir kıç tekmeleme ve birkaç diş kırma belki."

Thorn hiç kimseyi bu kadar dövmek istememişti. Ama sonra, Cadegan'ı çok incitmişti ve bunu biliyordu. Bir şeyleri değiştirebilmeyi dileyerek çocuğa tekrar yetişti ve geçmişin onu bu kadar yakmasına izin vermemeye çalıştı.

Cadegan onunla alay etti. "Bu bilgiyi hak ettiğinden değil ama... annem Tuatha Dé Danann'dan doğdu, buradakilerin güçleri için saygı gösterdikleri tanrılardan. Bu yüzden, kendi güçlerini almadan benim tanrı güçlerimi alamazlar. Burası benim ailemin diyarı."

Onunla hiçbir şey yapmak istemeyen bir aile.

Çocuk için üzülen Thorn, bu yeni bilgiyle birlikte aklına yeni bir düşünce gelince gözlerini kıstı. "Simi? Bunu Acheron'a iletebilir misin? Talon'u getirmesini söyler misin?"

"Tamam, elbette, Akri-Thorn."

Onları içeri sokmak için kullandığı anahtarı ona uzattı. "Buna ihtiyacın olacak."

Onu aldı ve geçide doğru uçtu.

Thorn tekrar Cadegan'a döndü. "Anlamıyorum. Eğer senin güçlerini boşaltamıyorlarsa, annen buraya geldiğinde ona ne oldu? Ben hep onun bir midling olduğunu düşünmüştüm."

Cadegan gözlerini devirdi. "Morgen onu taşa çevirdi. Hâlâ yaşıyor... Morgen'in onu kızdıran insanlardan oluşan bahçesinde kalıcı bir sakin olarak."

"Ne?"

Tedirgin bakışlarını Thorn'a çevirdi. "Kalkanımı geri almaya ve beni burada hepsine karşı savunmasız bırakmaya geldi. Ama onu benden alamazdı, çünkü onu doğduğumda Kardeş Eurig'e vermişti ve o da ben savaşa zorlandığımda bana vermişti. Sadece gerçek sahibi onu devredebilir. Verilmelidir, asla çalınmamalı ya da alınmamalıdır."

"Seni serbest bırakmak için geldi. Bana o kadarını söyledi."

"Hayır. Sadece bir pazarlık meselesi olarak. Önce kalkan için geldi ve bana da öyle söyledi. Kalkanı onlara vermeyeceğime dair verdiğim sözü tutacağıma güvenmedi." Kısa, acı bir kahkaha attı. "Bu konuda onu iyi eğittim, değil mi? Bana bu teklifi yapan ilk kişi o değildi. Sonuncusu da değildi. Ve hala kalkanım var. Bana verilen ve uğruna kan dökmediğim tek şey."

"Anlamıyorum. Neden almaya geldiğinde ona vermedin? Özgür olabilirdin."

"Özgür mü?" Thorn'un vücuduna alaycı bir bakış fırlattı ve başını salladı. "Beni her zaman koruyan şey buydu. Neden gitmesine izin vereyim ve elimde hiçbir şey kalmasın?"

Thorn bunu düşünmek istemiyordu. "Kalkan nerede şimdi?"

"Sanki sana söyleyecekmişim gibi? Onunla mezara gideceğim. O zaman geri kalanınız bunun için savaşabilir, umurumda değil."

Cadegan Jo'ya ulaşmak için neredeyse koşar adım ilerlerken Thorn iç çekti. Onları ışınlamak için güçlerini kullanabilirdi ama kaleyi bilmediği için onlara yarardan çok zarar verebilirdi. Bu riski almaya değmezdi.

Ve onlar acele ederken, aklının bir köşesinde, çocuğu Cadegan'ın ilk tanıştıkları günkü hali gibi gördü.

Henüz bir insan bile olmayan Cadegan, Thorn'un peşinde olduğu bir grup iblis tarafından yakalanmıştı. Sonunda onları yakalamış ve ellerinde tuttukları kişinin sadece bir ölümlü olduğunu düşünmüştü.

Kamplarına girdiğinde, Cadegan'ı zincirlenmiş ve iblislerin büyükbabasının kalkanı hakkında bilgi almak için ona işkence etmeye çalıştıkları yerden kanlar içinde buldu. O günlerde gerçek doğumundan habersiz olduğu için, Cadegan'ın içindeki güçler hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendisi ve Dagda'nın Kalkanı için gönderilen iblislerle nasıl savaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cadegan, Thorn'u bugün bile şaşırtan bir cesaretle, meydan okurcasına özgür kalmaya çalışıyordu. Ve o nefret dolu, öfkeli mavi gözler onunkilere baktığında, çocukta Cadegan'ın babasını görmüştü.

Cadegan'ın bir gün sahip olacağı kullanılmamış güçleri hissetmişti.

İyilik ya da kötülük için. Yalnızca Cadegan'ın seçimi.

Thorn iblisleri kolaylıkla öldürmüş ve delikanlıyı serbest bırakmıştı, her ne kadar sağduyusu ona Cadegan'ın doğuştan gelen hakkının gerçeğini öğrenip bunu insanlığa karşı kullanmadan önce boğazını kesmesini söylemiş olsa da. Cadegan'ın annesine, çocuk manastırdan kaçarsa bunu yapacağına dair söz vermişti.

Cadegan insan hayatı aldığına göre bu yapılması gereken bir şeydi.

Yine de ne kadar uğraşırsa uğraşsın, delikanlıyı orada öldürmenin en iyisi olacağını ne kadar bilirse bilsin, onun yerine Cadegan'ı işe almaya karar vermişti.

Bileklerini ovuşturan Cadegan ona şüpheyle baktı.

"Kimsin sen?"

"Bana Brakadyalı Leucious derler."

"Halkını tanımıyorum."

"Onları tanımalısın."

"Neden?"

"Çünkü ben senin ağabeyinim."

Cadegan ayağa kalktı ve uzaklaştı. "Yalan söylüyorsun. Benim ailem yok."

"Evet, öyle. Annelerimiz farklı ama babalarımız aynı."

Cadegan alay ederek kılıcını ve hançerini iblislerden arta kalanlardan geri aldı. "Benim babam yok. Ben piç doğmuşum."

"Herkesin bir babası vardır, yoksa siz var olmazdınız."

Cadegan atını eyerlemek için harekete geçmişti. "Yardımınız için minnettarım, ancak beni bir kaçak olarak işaretlemeden önce lordumu bulup rapor vermem gerekiyor."

"Ya sana savaşman için başka bir ordu verseydim? Çok daha asil bir amaç?"

Cadegan onun teklifini tamamen göz ardı etmişti. "Mercian cythral'ını iyi Cymru topraklarından sürmekten daha asil bir şey düşünemiyorum."

"Halkınız için Mercialılar ve Saksonlardan çok daha karanlık bir tehdit var. Bu dünyayı yerle bir edene ve tüm insanlığı esareti altına alana kadar durmayacak bir tehdit."

Cadegan eyerine doğru sallanmadan önce başını salladı. "Eminim savaşmak için başkalarını da bulabilirsin."

Thorn, Cadegan'ın gitmesini engellemek için atın dizginini tutmuştu. "Hayır, delikanlı. Bu düşman çok özel yeteneklere ve terbiyeye sahip savaşçılar gerektiriyor. Biz azız ve onlar da

lejyon. Ve ben her zaman orduma katılacak iyi ve değerli adamlar arıyorum."

"Peki sen kiminle savaşıyorsun?"

"Babamız ve onun ve onun gibilerin emirlerini yerine getirmeleri için gönderdikleri kişiler."

Cadegan kaşlarını çatmıştı. "Anlamıyorum."

Thorn gözlerinin doğal iblis kırmızısına dönmesine izin vermişti.

Cadegan küfrederek haç çıkarmış ve atını mahmuzlamaya çalışmıştı.

Ama Thorn onu tutmuştu. "Ben senin düşmanın değilim kardeşim. Senin gibi ben de babamız tarafından insan dünyasına savaş açmak için yaratıldım. Yoluma çıkan herkesi fethetmek için. Bu yüzden savaşta yenilmezsin. Neden savaş için kutsal olmayan bir yeteneğe sahip olduğunu hiç merak etmedin mi?"

Cadegan'ın gözlerinin kısılması ona haklı olduğunu göstermişti.

"Bir süre babamıza düşüncesizce hizmet ettim. Ta ki artık bunu yapamayana kadar. İnsanların bizim korumamıza ihtiyacı var, sahiplenmemize değil. Bizim gibi tüm çocuklar için savaşıyoruz. Sadece barış içinde yaşamak ve aile sahibi olmak isteyenler için."

Cadegan onunla acı acı alay etmişti. "Aile hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bana katılın ve ben bunu değiştireyim. Dua ettiğiniz aile ben olacağım. Ve arkanızda duracağım ve asla başarısız

olmayacağım.

onu korumak için." Elini Cadegan'a doğru uzattı. "Aile birbirini korur. Her konuda."

Kararsızlık alnını karartmıştı. "Herkes beni terk etti. Neden sana güveneyim ki?"

"Çünkü seni bir kenara atmayacağım, küçük kardeşim. Hiçbir şey için. Her zaman senin için burada olacağım. Benimle gel, Cadegan. Sana güçlerinde nasıl ustalaşacağını ve onları iyilik için nasıl kullanacağını göstereceğim. Aldığın her nefeste ruhun için yalvaran karanlığı nasıl bastıracağını. Yaratıldığımız canavarlar olmak zorunda değiliz. Geleceğimizi bizden başka kimse belirleyemez."

Yine de Cadegan tereddüt etmişti. Sonunda konuştu. "Kolayca ya da kolayca güvenmediğimi bil. Ama sana güveniyorum, Leucious. Buna ihanet etme, çünkü edersen affetmeyeceğim."

"Ve ben de benimkini senin içine koyuyorum. Bil ki bana ihanet edersen, üzerine öyle bir cehennem gazabı yağdırırım ki, ölmek için bana yalvarırsın."

Thorn, Cadegan'ın kendisinden nefret etmekte ne kadar haklı olduğunu anlayınca yüzünü buruşturdu. Yanlış sözü yerine getirmişti. Cadegan'ın gerçek kalbini görmek yerine, korku ve önyargının onu kör etmesine izin vermişti.

Acı sonda, diğerlerinden daha iyi olmamıştı. Cadegan haklıydı. Onu bu kasvetli, umutsuz deliğe hapsetmek yerine öldürmeliydi. Ama bir gün Cadegan'ı affedebileceğini ummuştu.

Ve böylece yıllar, Cadegan'ı tekrar yanında görmeyi özlemesiyle geçti. Geçmişi geride bırakıp ilerlemek için gereken gücü bulacağını umuyordu.

Yine de Cadegan'ı dışarı çıkarmaya her başladığında, çocuğun üç insanı soğukkanlılıkla öldürdüğünü hatırlıyordu. Cadegan bunun için cezalandırılmalıydı. Sadece kendi ruhunun iyiliği için değil, Thorn'un komuta ettiği diğerlerinin de ona ettikleri yemini bozmaya cesaret edemeyeceklerinden emin olmak için. Cadegan kimsenin cezadan muaf olamayacağına dair gerekli bir örnek teşkil etmişti. Mazeretleri ne olursa olsun.

Şimdi tekrar delikanlıyla birlikteyken, birlikte savaşırken neden her zaman Cadegan'ın arkadaşlığını aradığını hatırladı. O gittiğinde en çok neyi özlediğini.

Cadegan'ın sahip olduğu ve bulaşıcı olan sessiz bir rahatlık vardı. İçinden gelen kabullenici bir dinginlik onu şikâyet etmekten ya da başkalarını suçlamaktan alıkoyuyordu. Bunun yerine, dikkatini yapılması gerekenlere ve yapmakta olduğu şeye odaklıyordu.

O sadece ihanetlere tutunurdu. Ve sadece ihanet edene bir daha güvenmemek için.

Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, benden utan.

Cadegan kale arazisine ulaştıklarında koşmaya başladı ve Thorn'u geride bıraktı.

Kapıya yaklaştığında dört sharoc karşısına çıktı. "Çekilin yolumdan!" Cadegan hırladı.

Hareket etmeyi reddettiler.

"Gwyn!" diye bağırdı korkuluklara doğru. "Bu kapıyı açsan iyi olur, yoksa bana yardım edersin..."

Kral tam önünde belirdi. Thorn'dan Cadegan'a kendini beğenmiş bir bakış attı. "Çok geç kaldın iblis."

"Ne demek istiyorsun?"

"O gitti."

Thorn, bu sözleri sindirmeye çalışan Cadegan'ın yüzündeki dehşet ifadesini izledi. "Açıkla kendini."

Gwyn ona sinsi bir gülümseme verdi. "Morgen seni asla kıramazdı. Ama bağlı olduğun bir kadın olduğunu öğrendiğimde, sen buradayken seni onunla değiştirmek kolay bir şeydi. Bununla birlikte, onu Morgen'e götürmenin daha zor olacağını düşünmüştüm ama sen ortadan kaybolunca... yeterince kolay oldu."

"Morgen'le birlikte mi?" "Öyle."

11

Cadegan öfkeli bir hırıltıyla Leucious'a döndü. "Seni tokatlayamayacak kadar hanımefendi olduğum için memnun olsan iyi olur, seni keçi siki."

Piç herif gülmeye cüret etti.

Onu yolundan iten Cadegan gitmeye başladı, sonra geri döndü. "Adar Llwch Gwin'inizden iki tane istiyorum," diye kraldan talepte bulundu.

Gwyn de ona güldü. "Benden herhangi bir talepte bulunacak durumda değilsin. Artık takas edecek ya da tehdit edecek hiçbir şeyin yok."

Cadegan küstah biti yumruklayamadan Leucious öne çıktı. "Bu tamamen gerçek dışı."

"Nasıl yani?"

Leucious kolunu uzattı ve güçlerini kullanarak Gwyn'i devasa pençesinin içine aldı. "Sürekli kızgın bir ağabeyi var ve senin özleyeceğin vücut parçalarını koparmakta hiçbir sakınca görmüyor... hem de sık sık. Şimdi ona

Yoksa hayatının geri kalanını mahvederim. Hatta üç dakikaya bile indirebilirim. Belki daha az."

Cadegan homurdandı. "İnan bana, hayatları mahvetmekte ve bunun için hiç gözyaşı dökmemekte iyidir. Hem de hiç."

Leucious omzunun üzerinden ona kaşlarını çattı. "Evet, öylesin. Sadece sana katılıyorum."

Leucious sharoc'u uzaklaştırdı. "Onun için blah-blah-blue-bluch her neyse getirin."

"Adar Llwch Gwin," diye tekrarladı Cadegan. Thorn gözlerini devirdi. "Senin için söylemesi kolay."

"Konuştuğun ve kimsenin bilmediği o saçmalıklar yüzünden Cymraeg öğrenmek konusundaki isteksizliğini hiç anlamadım."

"Doğru değil. Acheron, Simi ve Savitar bu dili konuşuyor. Büyükbabamız da öyle."

"Onunla çok konuşuyorsun, değil mi?"

"Sızıntı yapan kasık çiçeği gibi bundan kaçının." Leucious, Gwyn'in elini kalesinin taş duvarına vuruşunu izlerken kaşlarını daha da çattı. Anında, kaslı gryphonlardan ikisi korkuluklardaki tüneklerinden ayrıldı ve bedensel bir şekil aldı.

"Mutlu musun?" Gwyn Leucious'a sordu.

"Delirmiş. Bu duyguyu genellikle etrafımdaki paranormal rahatsızlıkların bağırsaklarını sote ederek kutlarım."

Leucious Gwyn'e anlamlı bir bakış fırlattı ama Cadegan'la konuştu.

"Ve işte küçük kardeşim, tanrılar bana akşam yemeği hediye etti."

Cadegan kralın daha önce hiç bu kadar aceleyle geri çekildiğini görmemişti.

Cadegan eğlenmemeye ya da etkilenmemeye çalışarak Adar Llwch Gwin'e yaklaştı ve hayvanın kokusunu alabilmesi için elini uzattı. "Binmek için eyerlere ihtiyacımız olacak."

Seçtiği Adar Llwch Gwin, eyer anında sırtında belirirken yüzünde müstehcen bir gülümseme belirdi. "Merhaba güzelim. O uzun, seksi bacaklarını bana dola ve seni istediğin yere, istediğin zaman götüreyim."

Cadegan kendisini tiksindiren bu çifte anlam karşısında yüzünü buruşturdu. "Ben diğerini kullanacağım." Leucious'un koluna bir tokat attı. "Bu tamamen senin. Devam et kardeşim, uzun, seksi bacaklarını onun beline dola ve bütün gece ona bin."

Leucious iğrenerek yüzünü buruşturdu.

Cadegan'ın reddettiği Adar Llwch Gwin onun peşinden gitti. "Bekle! O şımarık yürüyüşünü buraya geri getir. Ben ikimizden daha güçlüyüm. Seni çok daha iyi koruyabilirim, bebeğim. Hadi, böyle yapma. Seni kollarımda, sırtımda taşıyabilirim. Beni nasıl istersen öyle al, seksi şey. Tamamen seninim."

"Kapa çeneni Talfryn," diye homurdandı diğer Adar Llwch Gwin. "Sana ihtiyacı olmadığını göremiyor musun?" O

eğildi. "Ben Ioan, leydim."

Leucious bir kahkaha patlattı.

Cadegan uzun yaşamı boyunca cinayet işlemeyi hiç bu kadar çok istememişti. "Yemin ederim, Leucious, bedenimi geri aldığımda, botlarım kanınla yağlanana kadar kıçını tekmeleyeceğim."

Ve piç herif hâlâ gülüyordu.

Ioan kaşlarını çattı. "Bu da ne?"

Cadegan kanatlı hayvana binmeden önce dizginleri eline aldı. "Ben aslında dişi değilim. Bu benim leydimin bedeni. Onu kurtarmaya gidiyoruz." Talfryn'e ters ters baktı. "Ve konuştuğun kişi ben olduğum için şükür duası etmelisin. Ona karşı bu tonda konuşsaydın, yeni bir Adar Llwch Gwin için sharoc kralını kanayan cesedinin üzerinde boğuyor olurdum."

Talfryn anında ayıldı.

Leucious eyeri alana kadar, sonra ölüyormuş gibi davrandı. "Och! Sen neyden yapıldın, taş? Sana tek kelime, dostum... diyet. Göğüs eti ve bira içmeyi bırak. E-postayı kaçırdın mı? Steroidler ekipmanların için gerçekten kötü."

Ioan derin bir iç çekti. "Bağışlayın onu. Geceleri Lifetime Network ve WWE izleyerek çok fazla zaman geçiriyor. Garip bir kombinasyon, biliyorum ama bu onu meşgul ve yarı sessiz tutuyor."

Leucious sinirli bir gülümsemeyle Cadegan'a baktı. "Seyahat seçiminizi takdir ediyorum. Bir havayolu rezervasyon acentesi olarak çalışmalısın."

Cadegan boğazının altından homurdandı. "Bu Josette'le konuşmaya çalışmaktan daha kötü. Onunla sadece iki kelimeden birini anlayabiliyorum. Üçünüzle ise dokuzda bir ya da daha fazla." "O değil olsun dışarı çok," Leucious dedi için binekleri. Sonra konuyu değiştirdi. "P e k â l â , kardeşim. Nereye gidiyoruz?"

"Camelot'a."

"Hayır." Talfryn donakaldı. "Oh, kesinlikle hayır. Uh-uh. Asla olmayacak!"

Cadegan onun itirazları karşısında kaşlarını çattı. "Tüm Adar Llwch Gwin'lerin binicilerine itaat etmek zorunda olduğunu sanıyordum?"

Talfryn homurdanarak ağır bir inkârda bulundu. "Bunu sizin anlayabileceğiniz kelimelerle ifade edeyim.... Bizim hakkımızda o saçmalıkları söyleyenler moronlardır lordum. Morgen'in bir daha huzurunu kendileriyle karartmaları halinde testislerini koparmakla tehdit etmediği moronlar."

Ioan homurdandı. "Belli ki Talfryn son karşılaşmalarında onu kazanmış ve büyüleyici kişiliğiyle oldukça iyi bir izlenim bırakmış. Eminim ona karşı duyduğu kuduz öfkeyi anlayabiliyorsunuzdur."

"Gerçekten."

Leucious uzandı ve Talfryn'i abartılı bir şekilde okşadı. "Şimdi anlayabileceğin kelimelerle açıklamama izin ver. Şimdi kardeşime itaat edeceksin, yoksa Morgen'in taşaklarını koparıp kızartmasını ve sana elleriyle yedirmesini dileyeceksin. Güven bana. Yalan söylemeye devam edersen sana yapacaklarımdan çok daha nazik davranacağım."

"Kuzeyde, öyle." Talfryn hemen uçmaya başladı.

Ioan onu takip ederken Cadegan nefesini tuttu ve Josette'in hâlâ güvende ve zarar görmemiş olması için dua etti. Morgen'in yüzyıllar boyunca onu yenmek ya da ondan bilgi sızdırmak için yaptığı her şeyi tekrar tekrar zihninde canlandırdı. Josette'in bu tür tehlikelere maruz kaldığını düşündükçe kalbi kanıyordu.

Zihni bunu tekrarlarken aklına bir düşünce geldi. "Ioan? Sharoc'a ne zamandır hizmet ediyorsun?"

"Hatırlamak istediğimden çok daha uzun bir süre. Yüzyıllar, lordum. Neden?" "Sanırım aynı büyüyü kullanarak beni ve
Josette'i Dönüşenlerde kullandıkları gibi. Siz ne düşünüyorsunuz?" "Büyük olasılıkla. Josette için en kolay ve en hızlı şey bu olurdu.
kralın başarması için."

Bu büyüyü yetişkinler üzerinde pek sık kullanmasalar da, geçmişte ailesi artık onlara bakmak istemeyen yaşlı bir periyi değiştirmek için yaptıkları biliniyordu. "Bunu nasıl yaptıklarını biliyor musun? Büyüyü nasıl yerleştirdiklerini?"

"Genellikle değiştirmeyi düşündükleri çocuğa bir hediye verilir ve sonra büyüyü uygulamak için onu kullanırlar."

Cadegan bunu düşündü. "Hediye mi? Bilezik gibi

mi?" "Olabilir."

Cadegan aptallığı için kendine lanet etti. Gwyn'in Josette'e bir şey vermesine asla izin vermemeliydi.

Bunun önemini neden daha önce fark etmemişti?

Biraz dikkatin dağılmış.

Hala...

"Beni yere indir." Ioan aşağı

yöneldi.

Leucious da peşlerinden gitti. "Neler oluyor?"

"Sanırım Josette'i nasıl kurtaracağımı biliyorum. Bir salkım mor yüksükotu ve bir kuzgunun üç yumurta kabuğuna ihtiyacım var. Onları ne kadar çabuk toplayabilirsen."

"Sihirli olabilirler mi?"

"Gerçek oldukları ve başka bir şeyden yapılmadıkları sürece.

Sanırım öyle."

Leucious hızla onları çağırdı ve hepsini Cadegan'a verdi. "Bunlarla ne yapacağız?"

"Ateşte kaynayan bir tencere suya ihtiyacım var."

Anında ortaya çıktı. "Bunu açıklamayı düşünüyor musun?"

Cadegan kardeşini görmezden gelerek yumurtaları hızla kırdı, aklarını ve sarılarını attı, böylece elinde sadece kabukları kalmıştı. Onları elinde ezdikten sonra

sonra yüksükotunu ekleyip koyu bir şurup haline gelene kadar kaynattı. "Karışımı soğutun lütfen."

Leucious itaat etti. "Cadegan-"

"Ona yapılanları geri alıyorum. Bunu tamamladığımda, eğer işe yararsa, onu derhal buradan çıkarmanız gerekecek. Eğer ekinoksta hâlâ Terre Derrière le Voile'de olursa, sonsuza dek burada sıkışıp kalır. Anladınız mı?"

"Evet. Anladım."

"Bana yemin et, Leucious. Onu buradan mutlaka götüreceksin."

"Tamam, sakin ol. Yemin ederim."

"Oyalanmayacaksın. Beni aramasına izin vermeyeceksin. Yapabildiğiniz kadar çabuk onu buradan götüreceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Yüz bin kez. Evet."

Başını eğen Cadegan solüsyonu tüm vücuduna sürmeye başladı. Tamamen kaplandıktan sonra yere uzandı ve kalanını içmeden önce gözlerini kapattı. Yavaşça nefes alıp vererek kendini meditatif bir duruma zorladı.

Ve düşünceleri dolaşırken, zihninde Josette'in bir görüntüsünü canlandırdı. Onunla sevişirken alaycı gözlerini gördü ve kulağında tatlı sesini hayal etti. Hayatında onu sıcak ve mutlu görmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

Sonsuza kadar.

Tam rahatlamaya başlamıştı ki, öfkeli ve tehditkâr bir hırıltı duydu.

Ne yazık ki Josette değildi. Talfryn ve Ioan yine saçma sapan şeyler yüzünden kavga ediyordu. Ve bu onu başladığı yere geri götürdü.

Gözlerini açarak onlara ters ters baktı.

"Siz Jo musunuz yoksa Cadegan mı?"

Leucious sordu. "Sizden en çok nefret

eden benim."

Leucious içini çekti. "Tekrar hoş geldin, küçük kardeşim."

Ama sorun şu ki, Leucious'un yanına dönmek istemiyordu. Arzulandığı yerde olmak istiyordu.

Josette ile.

En önemlisi de kendisine ihtiyaç duyulan yerde

olmalıydı. Sevdiği tek kadını korumalıydı.

Onun başına gelebilecek her türlü kötülüğü hayal ederken gözyaşlarına boğuldu. Morgen'in dili keskin olsa da, fiziksel acımasızlığıyla kıyaslanamazdı. Cadegan'ın alışık olduğu bir şeydi bu.

Josette cesareti ve zarafetiyle Morgen ve canavarlarına karşı en az onun kadar güçlü durabilecekken, onun acı çekmesini istemiyordu. Herhangi bir sebepten ötürü değil.

Ve özellikle de onun gibiler için değil.

Artık onun anılarını taşıdığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu da tam olarak nerede olduğunu bildiği anlamına geliyordu.

kalkan saklıydı. Yanlış ellerde dünyanın sonunu getirebilecek bir şey.

12

Tırnağını ısıran Jo, Illarion'un evim dediği dev mağarayı adımladı.

Ejderha formunda, birkaç metre ötede çömelmiş, kapüşonlu gözlerle onu izliyordu. Her şey yoluna girecek, Jo.

Buna inanabilmeyi ne kadar isterdi. Ama tek kelime etmeden geçen her saniye, endişesi deliliğini besliyordu. Bu hiçbir şey bilmeme duvarına dayanamıyordu. "Cadegan'ın nerede olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyoruz.... Kimin elinde?"

Neyi vardı?

Biliyorum, çocuğum. Onu tekrar aramak ister misin?

"Lütfen." Ejderhaya gülümsedi. "Ve teşekkür ederim, Illarion. Her şey için."

Hâlâ devasa ejderha formundayken, sırtına tırmanabilmesi için kendini yeterince alçaltmadan önce ona başıyla hafifçe selam verdi. Kendisi için yaptığı küçük eyeri alırken onun irkildiğini hissetti.

"Sen iyi misin? Senin için çok mu ağırım?"

Kafasının içinde acı acı güldü. Hayır, genç kız. Şu anda Cadegan'ın bedeninde sıkışıp kaldığını bilsem de, gerçekte bir erkek olmadığının acı bir şekilde farkındayım. Ve bir zamanlar senin şu anda oturduğun eyerde savaşa giden değerli Edilyn'imi hatırlıyordum. Bana binmesine izin verdiğim son ve tek kadındı.

"Ne?" diye sordu. Adamın sesindeki yaralı şefkate bakılırsa, Edilyn'in ona sadece ulaşım için bindiğini kastetmediğine dair kötü bir his vardı içinde.

Illarion ona üzgün bir şekilde başını salladı. Ejderhalara kurban edilen bakirelerin efsaneleri buradan geliyor. Onlar aslında bizim kurbanlarımız değildi. Daha ziyade, bize umut dolu eşler olarak sunuldular.

Yüzyıllar önce, benim türüm savaşta silah olarak kullanıldı. İnsanlar bizi kendileri için savaşmaya ikna etmek için oğullarını ve kızlarını bize sunarlardı, böylece insan ordularında ve onların davaları için savaşmaya ilgi duyduğumuzdan emin olurlardı. Türümün birçoğu sizin halkınızın en güçlüleriyle çiftleşir ve savaşta tek bir birim olarak birlikte savaşırdık.

"Edilyn senin karın mıydı?"

Basit bir ifadeyle, evet, ama o benim için bundan çok daha fazlasıydı. O benim en iyi arkadaşım ve soluduğum havanın ta kendisiydi.

"Ne oldu?"

Onu koruyamadım.

İhanet ettiği acıyla kalbi burkuldu. "Özür dilerim Illarion."

Teşekkür ederim, genç kız... Normalde sizi çürümeye terk edecekken, ikinize de yardım etmek istememin tek nedeni bu. Eşim olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir acı. Cesaretin ve direncin bana Edilyn'imi hatırlatıyor. Ve seni Cadegan'ınla tekrar görmek istiyorum.

Öne doğru eğildi ve ona sarıldı. Onu yatıştıracak sözcükleri olmasını ne kadar isterdi. Ama acısı o kadar derindi ki, elle tutulur gibiydi. "Öldüğünde orada mıydın?"

Başını salladı. Bu hem bir lanet hem de bir lütuftu. Ne bu hayatta ne de öbür dünyada onu asla terk etmeyeceğime dair ona söz vermiştim. Her zaman birlikte olacaktık ve başka hiç kimse kalbimi onun gibi ele geçiremeyecekti.

Benim türüm bağlandığında, sevdiklerimizle birlikte ölmemiz gerekir. Ama onun halkının, tüm savaş ekibini kaybetmemek için bizimkini bozacak büyüyü bulan bir büyücüsü vardı. Sonuçta bedenim yaşamaya devam etti ama kalbim ve ruhum Edilyn ile birlikte sonsuzluğa gitti. Ondan sonra halkından nefret ettim.

Ona ettiğim yeminin tutabildiğim tek kısmı, ölüm onu aldığında orada olup elini tutmamdı. Ondan başka kimseyi sevmedim.

Ve asla yapmayacağım.

Başını onun boynuna yaslayarak pullarını okşadı. "İnanılmaz derecede üzgünüm."

Teşekkür ederim.

Jo dizginleri eline aldı, onun için işleri daha iyi hale getirmek için yapabileceği bir şey olmasını diledi. Ne yazık ki onunki gibi bir kederin geri dönüşü kolay değildi. Bunu hisseden kişiyi yok edebilirdi. Tiyana öldüğünde ailesine ne yaptığını ilk elden görmüştü. Şimdi bile bu kayıp yüzünden kalbi kırıktı. Tiyana'yı en az bir düzine kez düşünmediği bir gün bile olmamıştı.

Neredeyse on yıl sonra, hala onun yasını

tutuyorlardı. Her zaman da tutacaklardı.

Tıpkı Illarion'un kıymetli Edilyn'inin yasını tuttuğu gibi. Zavallı ejderha. Hayat adil değildi ve bunu o da herkes kadar iyi biliyordu. Ama Illarion'un ortada hiçbir neden yokken neden onun için bu kadar çok savaştığı şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Neden önce onu almaya gelen iblislerden, sonra da Morgen'in acımasız mandrakları ve gargoylelerinden kurtarmaya kararlıydı. Hepsi de onun yakalanıp efendilerine götürüldüğünü görmeye kararlıydı. Ve tüm bu süre boyunca Gwyn geride durmuş, iki grubun birbirlerine ve Illarion'a saldırmasına izin vermişti. Lord İsviçre'nin bir gün cezasını bulmasını umuyordu.

Illarion'a güvende olduğuna dair işaret verdiğinde, mağarayı terk etti ve uçtu.

Jo, Cadegan'ından herhangi bir iz var mı ve nereye götürülmüş olabilir diye pis gri manzarayı tararken dudağını endişelendirmeye devam etti. Uzanıp Illarion'un pullarını okşadı. Ona Cadegan'ı çok hatırlatıyordu. İkisinin birbirini daha önce bulamamış olması çok yazıktı. Birbirlerini kollayan harika arkadaşlar olabilirlerdi.

Ya da cinayet işlemiş.

Belki de birbirlerine çok benziyorlardı. İkisi de Amanda ve Tabitha gibi birbirlerinin sinirlerini bozabilirdi. İkiz kardeşler birbirlerine hiç benzemediklerine yemin ediyorlardı ama yine de birbirlerine o kadar benziyorlardı ki aynı yumurtadan çıktıkları çok belliydi.

Uçarlarken düşündüklerine gülen Jo, Illarion'un Cadegan'ın kaleden çıkarılmasından birkaç dakika sonra geri döndüğüne hâlâ inanamıyordu. Psişik güçleri onu bir şeylerin ters gittiği konusunda uyarmıştı ve onları kontrol etmek için yanıp tutuşuyordu.

Ejderhanın dönüşü olmasaydı, ona ne olacağını kimse bilemezdi.

Illarion yavaşladı ve bir şahin gibi yükselip çok aşağıdaki zeminin üzerinde süzüldü. Bir terslik var.

Jo tüm gücüyle ona tutunarak kırları taradı. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

Bunu hisseden gözlerim değil. Hissediyorum. Havada bir değişiklik var. Morgen ordusunu tekrar harekete geçiriyor. Gargoyleler ve mandraklar uçuyor. Bu tarafa doğru geliyorlar.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Tehlikeli. Tek kelimeyle. Neden böyle bir şey yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

Ama bu hiçbirimiz için iyiye işaret değil.

Jo uzakta bir şey gördüğünde kaşlarını çattı. "Bu onun ordusunun bir parçası mı?"

Illarion dönüp baktı. Emin değilim. Bu yaratıklar bir zamanlar Kral Arthur'un hizmetkârlarıydı, ama onun ölümünden beri başkaları tarafından köleleştirildiler.

"Diğerleri, mesela...?"

Arkadaşımız Gwyn.

"Onlara saldırıp bedenimi geri almama yardım edip edemeyeceklerini görelim mi?"

Savaşmaya hazır mısın?

"Ben Cadegan'ım, değil mi? Onun güçlerine sahibim. Onları nasıl kullanacağıma dair hiçbir fikrim yok ama eğer siz de isterseniz denemeye hazırım."

Homurdandı. Sıkı tutun ve dua edin.

Illarion doğruca onlara yöneldi.

Uçarlarken Jo onun boynuna sıkıca asıldı ve alçakta kaldı. Adamın midesinde bir şeylerin guruldadığını hissetti. "Aç mısın, tatlım?"

Gerekirse ateş püskürtmeye hazırlanıyorum.

"Yani midenizden mi geliyor?"

Hayır. Bende anatomi var, sende yok. Bu konuyu kapatalım.

Tamam o zaman. Bir ejderha biyolojisi dersi istediğinden emin değildi.

Devasa, kaslı gryphon kuşlarına yaklaştıklarında Jo onların sırtındaki iki biniciyi gördü. Bu iyi bir şey olamazdı.

Saldırıya hazırlanan Illarion onlara doğru dalışa geçti.

Ama yaklaştıkça, sürücülerden birinin son derece tanıdık olduğunu fark etti.

"Bekle! Bu Cadegan!"

Illarion çekti. Emin misin?

"Oldukça fazla. Sanırım vücudumu nerede olsa tanırım."

Kafasının içinde gülerek, düşüncelerini atlılara yansıttı.

Bunu yaptığı anda, bedenindeki kişi onlara doğru yöneldi.

"Josette?" Cadegan seslendi.

"Biziz, Cade!"

Illarion aşağıdaki çayıra giden yolu açtı. Devasa gryphon kuşları çok uzak olmayan bir yere konarken, Jo Illarion'dan aşağı atladı ve sonra onları karşılamak için koştu.

Kollarına girene kadar bir parçası onun Cadegan olduğuna gerçekten inanmamıştı. Yüzünü onun boynuna gömdü ve tüm gücüyle ona sarıldı. "Sonsuza dek gittiğini sanmıştım."

Gerçekten de rahatlamak için titriyordu. "Morgen seni yakaladı sanıyordum. Camelot'a saldırmaya gidiyorduk."

Jo onun iki kişilik devasa ordusuna bakarken güldü. "Nasıl saldırı, tatlım? Vücudun ve güçlerin olmadan hiçbir şansın olmazdı."

Ona göz kırptı. "Kafamdaki plana tam olarak hakim değildim. Geldiğimde biraz ilham almayı umuyordum."

"Sen delisin." Onu öptü.

Ta ki bakışları yanındaki adama düşene ve onu Cadegan'ın anılarından tanıyana kadar.

Acı öfke sağduyusunu ele geçirdiğinde tüm mizah kaçtı.

"Merhaba." Elini ona doğru uzattı. "Ben-"

Adam daha tek kelime edemeden, kadın adamın çenesine olabildiğince sert bir yumruk attı. Sonra da elindeki acının şiddetli bir darbeye dönüşmesiyle lanet okudu. Vay canına, filmlerde çok daha kolay ve daha az acı verici görünüyordu.

"Aman Tanrım, sanırım elimi kırdım." Elini göğsüne bastırdı.

Cadegan kaşlarını kaldırarak onu incelemek için harekete geçti. "Kırık değil canım, ama hatırlat bana, sana birine nasıl vurulacağını öğretmem gerek."

Thorn morarmış çenesini ovuştururken ona ters ters baktı. "Bu da neydi böyle?"

"Seni piç kurusu!" diye hırladı ona, onu dövmek için güç istiyordu. "Cadegan'a yaptıkların için. Bunu nasıl yaparsın!"

"Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır, Leucious. Ne olduğunu bilmeyen sensin! Cade'in anıları bende. Seni değersiz orospu çocuğu!"

Bakışları kadının kollarındaki yara izlerine kayarken konuşmadı. Kaşlarını çatarak sırtına doğru ilerledi.

Jo, Cadegan'ın vücudunda oluşan hasarın tamamını görebilmek için tişörtü çıkardı. Ve bunların çoğu onun yüzünden olmuştu ya da olmuştu. "Kendinle gurur duyuyor musun?"

Yüzü solgun, Cadegan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Sana ne yaptılar?"

Cadegan gömleği tekrar üzerine geçirdi. "Bunun hiçbir

önemi yok." Jo Leucious'u tokatlamak için uzandı ama

Cadegan onu durdurdu. "Bırak gitsin, genç kız."

Bırak onu, sol ayağı! Böyle bir pisliğe karşı nasıl bu kadar bağışlayıcı olabiliyordu? "Neden onunla birliktesin?"

"Kuzenlerinin bir arkadaşı. Seni eve götürmek için burada."

Cadegan'ın yanından geçerek işaret parmağıyla Leucious'un göğsünü dürttü. "Hayır. Bizi eve götürüyorsun. Cadegan olmadan buradan ayrılmayacağım."

"Lass..."

"Ciddiyim, Cade. Senin değersiz ailenin aksine, ben asla seni terk edemem. Özellikle de bu cehennemde yalnız değilken."

Cadegan onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. Ona inanabilmeyi ne kadar isterdi. Ama hayatın herkesi yalancı çıkarma ve her türlü niyeti mahvetme gibi kötü bir eğilimi olduğunu biliyordu. Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu sonra düşünürüz. Önce kendimizi değiştirmeliyiz."

Leucious yüzünü buruşturdu. "Bu rahatsız edici, değil mi? Sözlerinin onun bedeninden çıktığını duymak? Evet. Sanırım migrenim tuttu."

"Tümör olabilir," dedi kuşlardan biri. "Ya da anevrizma. Az önce bir program izliyordum-"

"Çeneni kapatır mısın Talfryn!" diye tersledi diğer kuş ona. "Odayı okumayı hiç öğrenemeyecek misin?"

"Burada yer yok." Talfryn etrafına bakındı. "Aptal mısın sen?"

Jo, Cadegan'a dönmeden önce kaşlarını çatarak onlara baktı. "Sormalı mıyım?"

"Nay, lass." Cadegan hızlıca herkesi tanıştırdı.

İşleri bittiğinde Jo kolundaki bileziğe dokundu. "Sence bunun yaşadığımız Vücut Hırsızlarının İstilası olayıyla bir ilgisi var mı?"

"Evet, ben de diyorum ki kaleye geri dönelim ve bunu düzeltene kadar Gwyn'in ağzını burnunu kıralım."

Leucious homurdandı. "İşte hatırladığım Cadegan bu. Her şey başarısız olduğunda, onları bir sopayla dövün."

Benim için çalışıyor.

Cadegan başını Illarion'a doğru eğdi. "Seninle iyi arkadaş olacağımıza dair şüphelerim var."

Leucious kardeşine homurdandı. "Neden bileziği çıkarıp ne olacağını görmüyoruz? Ne dersin?"

Ioan onu durdurmak için ilerledi. "Bu akıllıca olmayabilir. Bunu ona kim ve neden taktı?"

"Gwyn, fey akşam duasına kadar Galar'a döndüğümüzden emin olmak için." Cadegan iç çekti. "Ioan'a katılıyorum. Ona zarar vermesi mümkün. Gwyn'e sana güvendiğimden bile daha az güveniyorum."

Leucious ona ters ters baktı. "Sanki boğazımı kesmeyecekmişsin gibi."

"Evet, yapardım. Eğer doğru ve uygun bir şans verilirse." Cadegan Jo'nun elini tuttu.

Tam Ioan'a doğru ilerlerken, üstlerindeki gökyüzü karardı.

Jo yukarı baktı ve nefesi kesildi. Morgen'in ejderhaları ve gargoylları gökyüzünü doldurmuştu.

Ve doğruca onlara doğru gidiyorlardı.

13

Cadegan iki kez düşünmeden Josette'in kalçasından kılıcını kaptı ve gücünün sonuna kadar onlarla savaşmaya hazırlandı. Josette onun bedeninde olmasına rağmen, ejderhalar ve gargoyleler onlara saldırmak için inerken onu arkasına çekti.

Bunu yaptığı anda, yerden garip bir kırmızı pus yükseldi ve küçük gruplarının üzerinde bir kubbe oluşturdu. Morgen'in askerlerinin çarpıp geri çekildiği bir kubbe. Bunun onlar için daha da büyük bir tehdit olabileceği gerçeği olmasaydı, bu komik olurdu.

Kaşlarını çatan Cadegan kardeşine baktı. "Kalkanlı olan sen misin?"

Leucious başını salladı. "Kesinlikle ben değilim." Adar Llwch Gwin'e baktı. "Frick? Frack? Açıklayabilir misin?"

Ağızları açık, hep bir ağızdan başlarını salladılar.

Illarion Josette ve Cadegan'a kalkan olmak için geri çekildi. Fey gibi hissettiriyor ama Morgen'in büyüsü kadar karanlık değil.

Bu düşünceyi kafalarına sokar sokmaz ayaklarının altındaki toprak yarıldı ve onları yuttu.

Cadegan lanet okuyarak Josette'in etrafına sarıldı ve derin, karanlık bir mağaraya yuvarlanırken düşüşünü hafifletti. Bir an için dipsiz olmasından korktu.

Ta ki sert, siyah bir zemine çarpana kadar. Karanlık olmasına rağmen etraflarındaki duvarlar parlayan sarmaşıklarla ışıldıyordu.

Josette onun üstüne düştü.

Sert bir inilti çıkardı. "Kilo vermesi gereken benim, hanımefendi. Oof! Bir ton ağırlığındayım. Üstündeki ağırlığıma nasıl dayanıyorsun?"

Kulağına konuşmak için yer değiştirmeden önce yüzü kızardı. "Üzerimdeki ağırlığını seviyorum. Ama bu şekilde değil."

Kendilerini bekleyen yeni tehlikeleri görmek için gitmesine izin vermeden önce onu nazikçe öptü.

Josette onun vücudundan kaydı. Diğerleri de onu takip ederken o kendini ayağa kaldırdı.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?" diye sordu bir kadın karanlığın içinden.

Kılıcını geri alarak Josette'in elini tuttu ve onu yanında tuttu.

"Neden topraklarıma izinsiz girdiniz?" Kadının sinirli ses tonunda tiz bir nota vardı.

"Saygısızlık etmek istemedik." İlk olarak Leucious konuştu.

"Eylemler benim için niyet belirten sözlerden çok daha önemlidir, çünkü bu eylemler çoğu zaman gerçek kalbinize ihanet eder. Örnek olarak..." Cadegan ve Josette'in önünde kırmızı bir sis belirdi. "Siz ikiniz tek bir kelime etmeden birbirinizi koruyorsunuz. Bu birbirinize değer vermediğiniz anlamına mı geliyor?"

Josette konuşmaya başladığında, Cadegan onu konuşmaması konusunda uyarmak için elini sıktı. En azından neyle karşı karşıya oldukları hakkında daha fazla şey öğrenene kadar.

Sis Leucious'a gitti. "Kimi koruyorsun?" "Seni ilgilendirmez."

Sis katılaşarak güzel bir kadın bedenine dönüştü. Uzun siyah saçları, oval bir yüzü ve iri, koyu renk gözleri vardı. "Sözlerini seviyorsun, değil mi?"

"Bana iyi hizmet ettikleri biliniyor."

Cadegan ve Jo'nun yanına gelmeden önce Leucious'la alay etti. Bakışlarını Cadegan'ın yakışıklı vücudunda gezdirirken dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Ta ki başını eğip kilitli ellerini inceleyene kadar. "Şimdi siz, leydinizin sizi bu kadar arzulaması ve koruması için önemli bir değere sahip olmalısınız."

İkisi de konuşamadan Jo, Cadegan'dan koparıldı. Cadegan, hâlâ onun bedeninde, ona doğru koştu.

Jo ona ulaşmaya çalışırken, bükülmüş altın bir kafes yerden çıkarak onu çevreledi ve küçük bir odada tuttu.

Illarion, Ioan, Talfryn ve Leucious'u hapsetmek için de benzer kafesler kuruldu.

Kadın, Jo'nun bedeninde olan Cadegan'la yüzleşmek için harekete geçti. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Kraliçe Cordelia."

Başını onaylarcasına eğdi. "Demek beni tanıyorsun?"

"Glastonbury'deki herkes Gwyn'in hikâyesini bilir ve onun Karısı, Creiddylad."

Parmağını adamın yüzüne doğru salladı. "Hayır, Cadılar Bayramı arifesine kadar olmaz. Şimdilik, geçen Mayıs Günü beni tekrar kazanan Gwythyr ap Greidawl'a aitim." Ağır ağır iç çekerek bakışlarını tekrar Cadegan'ın kafese kapatılmış bedenine çevirdi. "Ve bir ödül olarak yerimi almaktan yoruldum. Bir zamanlar Gwythyr için ruhumu bile feda edebilirdim. Ama o günler çoktan geçti ve şimdi elimde tutacak başka birini arıyorum. Unvana layık, elimi her zaman diğerlerinden üstün tutacak bir adam."

Kraliçenin spekülatif bakışları Josette'in bedenine dönmeden önce Cadegan'ın bedenine yöneldi. "Erkeğiniz için dövüşelim ve en iyi leydi onu alsın, ne dersiniz?"

Cadegan tereddüt etti. Birbirlerinin bedenlerinde olduklarını bilmiyor muydu?

Bu bir çeşit numara mıydı?

Emin olamayınca kaşlarını çattı. "Nasıl savaşacaksın?"

"Bir mızrak dövüşü. Sen benim şampiyonuma karşı. Eğer aşkın ve kalbin doğruysa, erkeğini geri kazanacaksın. Ama dikkatli ol... eğer duyguların hakkında yalan söylediysen, herkes yalan söylediğini anlayacak ve kesinlikle kaybedeceksin."

Kendi bedeninde, gücü ve becerisiyle Cadegan herhangi bir rakibini alt etmeye fazlasıyla hazırdı. Ama fey kraliçesine yalan söylemek aptalca bir ihtimal gibi görünüyordu. Ve Josette'in hayatına kumar oynamayacak kadar değer veriyordu.

"Majesteleri, benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

Ona sinsi bir gülümseme verdi. "Öyle mi?"

Yeterince adil. Dürüst olmak gerekirse, çoğu gün kendini zar zor tanıyordu. Ve bugün özellikle kafa karıştırıcı bir gündü. Ama şüphe duymadığı tek şey Josette'e olan hisleriydi. "Kalbimi tanıyorum."

"O zaman bir mızrak dövüşü olacak."

"Hayır!" Josette kendisini tutan altın çubuklara karşı mücadele ederken inkar ederek bağırdı. "Onu almayacağım! Ya yaralanırsan?"

Cadegan onun elini kendi elinin içine aldı ve yanağına doğru çekti. "İyileşeceğim." Kraliçeye geri döndü. "Ama bunun için istediğim bir şey var."

Cordelia kaşlarını kaldırdı. "Ve bu?"

"Kazansın, kaybetsin ya da berabere kalsın, Josette gerçek evine sapasağlam dönecek. Bedeni ve ruhuyla."

Teklifi düşünmek için bir an bekledi. "Ancak kaybedersen Cadegan'ın sonsuza dek benim olacağını kabul edersen. Bedenen ve ruhen."

Çok yüksek bir bedeldi ama o buna razıydı. "Tamamdır."

"Hayır!" Josette çığlık attı. "Hayır! Bunu kabul etmeyeceğim. Reddediyorum!"

Cordelia homurdandı. "Senin yapacağın bir pazarlık değil. Anlaşma tamamlandı." Geri çekildi ve ellerini çırptı.

Bir kasırga mağaranın içinden geçerek hepsini savurdu. Kıyafetlerini vücutlarına yapıştırdı ve odayı şiddetli bir soğuğa zorladı. Birdenbire altın rengi bir aygır belirdi. Kırmızı gözleri ve parıldayan yelesiyle yere vuruyor ve Cadegan'a kinle bakıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar vücudunu altın bir zırh kapladı; miğferi, kırmızı tüyleri ve savaş mızrağıyla tamamlandı.

Cordelia'nın istediği rakiple dövüşmek için eyerini çeken Cadegan'a at ters ters baktı.

Fey büyüsüyle taşınan mızrak yerden yükselerek, o mızrağı kavrayana kadar yanında asılı kaldı. Mızrağı kavradığı anda rakibi parlayan listenin karşı tarafında belirdi. Mavi tüylü gümüş bir zırha bürünmüş ve gümüş bir ata binmiş olan binici, miğferinin üzerinden kırmızı, şeytani gözlerle Cadegan'a bakıyordu.

Cordelia devasa, dikenli bir taht ortaya çıkarırken, aynı anda alanın yakınında kanatlı bir peri belirdi ve elinde bir

bayrak.

Cadegan perinin sancağı bırakmasını bekledi. Bıraktığı anda atını ileri doğru sürdü. Mızrağını adil bir vuruş için hazır tuttu ve kendini darbeye hazırladı.

Tam vurması gerektiği anda rakibi ortadan kayboldu. Atı dörtnala geçti ve bunu yaparken Cadegan artık sahada değildi.

Josette'in bedeninde de değildi.

Uzak geçmişteydi. Kralın askerleri arasında korkmuş bir çocuk.

Cadegan, kendisi için hiçbir anlamı olmayan bu sözleri söylediklerini duyunca donup kaldı. Sanki ayakkabılarını pisletmek üzere olan melez bir köpekmiş gibi ona doğru küçümseyici bakışlar fırlattılar.

Şövalyelerden biri ona paslanmış zincir zırhlardan oluşan bir sepet ve Thames Nehri'nin dibinden kazınmış gibi görünen bir kılıç fırlattı...

Ve bir çocuğun öğrenme projesi olarak tekrar eritildi.

Kafası karışmış bir halde, kendisine anlamadığı kelimelerle alay eden adama baktı ama ses tonundan Cadegan gibilerin bunu hak ettiği anlaşılıyordu.

Diğerleri, kendi zırhı olmadığı için kralın onun için bulmalarını söylediği yeni zırhına gülmüşlerdi.

Yine de ona güldüler.

Yalnız ve evini özleyen Cadegan sepeti karıştırmış, ancak diğer şövalyelerin tüm içindekileri idrarlarıyla ıslattıklarını fark etmişti. Ve onun tiksintiyle dudağını büküşünü izlerken daha da çok güldüler.

Daha da kötüsü, onu giyen, daha doğrusu yan tarafındaki deliğin büyüklüğüne bakılırsa, içinde ölen son şövalyenin kanını taşıyordu.

Diğerlerinin sözlerinin ve hareketlerinin onu ne kadar yaraladığını bilmelerini istemeyen Cadegan, zırhı elinden geldiğince yıkamış ve ayakkabılarının üstünden kestiği deri kayışlarla yamamıştı.

Savaşın ilk gününde zırhını giymiş, alaylarını ve küçümsemelerini görmezden gelmişti ve gerçek sözlerini değil, sadece ısıran ses tonlarını tespit edebildiği için minnettardı. Biri yeterince kötüydü. Diğerine kesinlikle ihtiyacı yoktu.

Atı olmadığı için, onu sadece hasarlı kılıcı ve kalkanı olmadan yaya olarak savaşmak zorunda bırakmışlardı.

Hiçbiri onun ordu grubunun bir parçası olmasına izin vermemişti. Teker teker onu itip kakmışlar ve tek başına savaşması için kendi güçlerinin yanına göndermişlerdi. Yanında kimse yoktu.

Arkasında kimse yok.

Hayatının en kötü anıydı. Tüm askerler onu eğitmeyi reddettiği için, ne yapacağına dair hiçbir şey bilmiyordu.

Savaş. Kılıcını nasıl düzgün tutacağını bile bilmiyordu. Ama Mercialılar saldırdığı ve sahada ayaklarının dibinde kan gövdeyi götürdüğü anda, Cadegan sahip olduğu her şeyle kendini savunmuştu. Tek kararlılığı o gün ölmemekti.

Ancak, rakipleri acımasızca kafasını koparmaya ve onu yere düşürmeye çalışmışlardı.

Onlara arzularını vermeyi reddetmişti. Aşağı inmeye hiç niyeti yoktu. Ne bu gün ne de başka bir gün.

Savaşırken, atlı Powys şövalyelerinden birinin bineğinden düştüğünü görmüştü. Mercialılar aç kurt sürüsü gibi üzerine çullanmıştı. Vahşice. Acımasızca. Miğferini düşürene kadar saldırmışlardı.

Cadegan'a kirli zırhı fırlatan ve bunu yaparken gülen aynı adamdı.

Cadegan bir an için adamın akıbetini görmenin sevincini yaşamıştı.

Ta ki aklı, ellerini kullanarak ona sevgiyle ve sabırla terbiye ve merhameti öğreten Kardeş Eurig'e gidene kadar. "Onur, insanı hayvandan ayıran şeydir. Bu dünyada onurlu yaşamanın en büyük yolu, gerçekten de olduğumuz gibi görünmektir. Bırak başkaları kendilerinden aşağı gördükleri bizlere gülsün ve onlarla alay etsin, ama unutma, iyi Cadegan, onur kalplerimizde yatar ve bize merhamet edenlere karşı merhamet ve şefkatle davranmamızı sağlayan da budur.

bize en çok haksızlık eden. Çakal gururunuzu yaralasa bile, onurunuzu ona teslim ederek böyle bir hainliği ödüllendirmeyin. Ancak o zaman gerçekten her şeyini kaybetmiş olursun. Kimsenin ruhunuzu almasına izin vermeyin, çünkü onlar sizin sonsuzluğunuza ya da kalbinize değmez."

Cadegan, şövalyeyi yaşadığı gibi acımasızca ölüme terk edip gitmek yerine, ileri atılmış ve cesurca onu düşmanlarından korumaya çalışmıştı.

Şövalye o karşılaşmadan sağ kurtulmuş ve Cadegan - kendisi de yaralıydı- onu tedavi edilmesi için hekimlere taşımış olsa da, şövalyenin yaraları ertesi gün ölmesine neden olacak kadar ağırdı. Ama ölümünden bir saat önce Cadegan'ı yatağına çağırmıştı.

Bakışları sıcaktı, Cadegan'a elini uzatmış, ona kendi kılıcını, zırhını ve miğferini vermiş ve yanındaki askerlere atının da Cadegan'ın olmasını istediğini söylemişti.

Cadegan'ın bugüne kadar taşıdığı o şövalyenin kılıcıydı. Dünyadaki en zalim ve en kötü görünenlerin bile asla kurtuluştan üstün olmadığını kendisine hatırlatan bir şey. Doğru eylemlerle herkesin kalbinin değiştirilebileceğini. Ve Cadegan'a tüm insanların en üst düzeyde saygıyı hak ettiğini hatırlatmak için. Kendisine, başka bir canlının acısına acı katan kişi olmayı asla istemediğini hatırlatmak için.

Kardeş Eurig'in sık sık söylediği gibi... "Hiç kimse büyük acıların üstesinden gelemez. Sadece ruhu daha güçlü, daha iyi bir insan haline getirir."

Kardeş Eurig'e ya da onun öğretilerine asla leke sürmezdi. "Aşkınız için onurunuzu verir misiniz?"

Cadegan kraliçenin bedensiz sesi karşısında dondu kaldı. "Pardon?"

"En çok neye değer verirsiniz?" diye sordu ona. "Bana hanımefendi. Her zaman."

"O zaman kanıtla. Elbiselerini çıkar."

Cadegan başını salladı. "Ben onun bedenindeyim ve onun şerefini lekelemeyeceğim. Onurumu feda edip etmeyeceğimi sordun ve ben de feda ettim. Ama şimdi benden istediğin şey onunkini feda etmem ve ben bunu yapmayacağım."

"Hayatını kurtarmak için bile mi?"

"Hayır. Hayatımın benim için hiçbir değeri yok. Leydimin şerefini asla lekelemeyeceğim."

Cordelia onu boğazından yakaladı ve duvara çarptı. "Kalbini sökeceğim!"

"Josette'e zarar vermeyeceğine dair bana söz vermiştin. Kazan, kaybet ya da berabere kal, hanımım evine canlı ve sağlam dönecek. Bana söz verdin." Vücudunda garip bir çatlak oluştu.

Kraliçe bakışlarını kinle ona dikti. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi ne olacak?"

"Bedeninizi geri aldınız Lord Cadegan. Leydiniz için bana onurunuzu verecek misiniz?"

Cadegan onun haklı olduğunu görmek için yere baktı. O yine kendisiydi. "Onun özgürlüğü için her şeyimi veririm."

Başını ona doğru eğdi. "Şampiyonuma üç kez saldıracaksın. Attan düşersen, kendini Morgen'e teslim edeceksin. Soru sormak yok. Kaçmak yok. Kaybedersen, kölem olarak bana ait olacaksın. Sonsuza kadar."

Cadegan onu öldürmelerini tercih ederdi. Ama kazanacağından hiç şüphesi yoktu. Bir mızrak dövüşünde hiç kaybetmemişti. "Tamamdır. Ama bu sefer maçı gerçekten tamamlayacak mıyız?"

Ellerini çırptı.

Cadegan yine atının üzerindeydi. Mızrakları karşı karşıya gelmeden hemen önce, rakibi ortadan kaybolmuştu. Bu kez rakibinin mızrağı omzuna çarptı ve tüm vücuduna delici bir acı yaydı.

Atın üzerinde geriye düştü ve neredeyse eyerden kurtuluyordu. Onu yerinde tutan şey iradesinin gücüydü.

Ama çok acımıştı. O tek darbenin acısı yakıcıydı ve şampiyonunun mızrağı ikiye bölünmüşken, Cadegan'ınki tamamen sağlam kalmıştı.

Ağlama dürtüsü onu ele geçirdi. Yine de bu sözleri söylemekten daha iyisini biliyordu.

Cordelia'nın umurunda olmazdı. Bu adaletle ilgili değildi. Kazanmakla ilgiliydi.

Onun ve hizmet ettiği karanlık güçlerin aksine, uğruna hile yapacak kadar çok istediği bir zafer yoktu. Destrierini listeye doğru geri çevirirken omzunu yuvarladı ve acısını görmezden gelmeye çalıştı.

Peri bayrağıyla birlikte tekrar ortaya çıktı.

Önce adamın yaslandığı deve, sonra da ona baktı. Kraliçeye hızlıca başını sallayarak sancağını indirdi.

Cadegan bineğini ileri doğru mahmuzladı. Bu kez devin kalbine nişan aldı ve yine darbeye doğru eğildi. Rakibine tam isabetle vurdu. Dev geriye savruldu ama attan düşmeden önce kendini yakaladı.

Leucious ve Josette, Cadegan'ın açık zaferi karşısında mutluluk içinde haykırdılar.

Cordelia'nın gözleri karardı, onlarla işinin bitmediğini ve kaybetmeyi hafife almayacağını söylüyordu.

Cadegan kırık mızrağının kalıntılarını yere fırlattı.

Jo, Cadegan'ın havadan bir büyülü mızrak daha alıp son geçişlerine hazırlanmasını izlerken dudağını ısırdı. İnanılmaz biriydi. Bu yeteneklerle savaşta onunla karşılaşmanın ne kadar korkunç olacağını hayal edebiliyordu.

Gülümsemek ve ona göz kırpmak için miğferinin vizörünü kaldırdı.

Ellerini altın külçelerin etrafına sararak, bu son raundu kazanması ve böylece buradan çıkabilmeleri için dua etti. Ama bir sonraki maça doğru ilerlerken, içinden kötü bir his geçti.

Bu çok kolay oldu.

Dev, Cadegan'ı öldürmek için son geçiş sırasında ayağa kalktığında bunun çok doğru olduğu kanıtlandı. Bunu yaptığında, daha da korkutucu bir şey gördü.

Cadegan'ın zırhı her yöne uçtu. Kozadan çıkan şeytani bir kelebek gibi içinden çıktı. Gözleri sarı sarı parlıyordu, artık uzun sarı saçları ve pençeleri vardı. Kocaman dişleri. Derisi sarı ve turuncunun uğursuz bir karışımına dönüştü. Sırtından büyük, siyah kanatlar fırladı.

Leucious, Cadegan'ın ani ve aşırı dönüşümünü görünce lanet okudu.

"Ne oldu?" diye sordu nefes nefese.

"Başımız büyük belada. Addanc'ı daha yeni uyandırdılar."

"Ne?"

Adam parmaklıkların ardından kızın bakışlarıyla karşılaştı ve yüz hatlarının s o l g u n l u ğ u n d a n gerçek paniğini anladı. "Cadegan'ı bu yüzden buraya kapattım." Çenesini canavara doğru salladı. "Bunun serbest kalmasını engellemek içindi. Her ibliskyn kalbinde kendi gerçek formunu taşır. Ruhsuz, kana susamış

Neredeyse yenilmez bir canavar. Durdurulamaz bir canavar." Yakışıklı yüzünü derin bir hüzün kaplarken yüzünü buruşturarak tekrar küfretti. "Addanc onu bütünüyle yuttu ve menüde sırada biz varız."

14

Jo'nun kızarmasına neden olan bir dizi küfürle Leucious hücresinin parmaklıklarından geri adım attı. "Jo? Bana baksana. Gerçekten aptalca bir şey yapmak üzereyim. Bunu yaptığımda, benim için üç kelime hatırlamanı istiyorum. Omni rosae spina."

Ona kaşlarını çattı. "Her gülün bir dikeni mi var?"

"Güzel, Latince anlıyorsun. Evet, anlıyorum. Kontrolü kaybetmem durumunda bu kelimeleri hafızana kaydet. Tamam mı?"

Bu ses hoşuna gitmedi. Hiçbir şekilde. "Neyin kontrolünü kaybetmek?" Bunun sadece mesanesi olduğunu umuyordu.

Ta ki gözleri kırmızıya çalan canlı bir yeşile dönene kadar. Sonra, onun gerçek şeytani formunun yüzüne bakarken neredeyse kontrolünü kaybediyordu.

"Bu." Leucious bir an insandı, sonra o da bir iblis oldu. Kanatları ve ona bir Roma generalininkini hatırlatan altın zırhı vardı.

Talfryn kafesinde çılgına döndü. "Bize yardım edin! Biri yardım etsin! Rambo!

Buradan çıkmamız lazım!"

"Neden?" Jo sordu.

O cevap veremeden Leucious güçlerini yönlendirdi ve onları kafeslerinden fırlattı. Leucious ve Cadegan birbirlerini öldürmeye çalışırken Illarion onu korumak için yanına koştu.

Cordelia gülerek, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Jo'nun grubuna döndü. "Ne Morgen'in ne de Merlin'in durduramadığı tek silaha sahip olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. O artık benim!"

Bir an mağaradaydılar ve sonra, Leucious da dahil olmak üzere hepsi - hala bir iblis olan - aynalı kapının diğer tarafında, eve geri döndüler.

Daha önce hiç tanımadığı küçük bir grup insanla birlikte dört kuzeninin de orada olduğunu görünce çok şaşırdı.

Hâlâ iblis bedeninde olan Leucious hepsine döndü ve şiddetli bir uluma çıkardı. Onlara saldırmak için harekete geçti.

Kelimeleri söyle! Illarion onu uyardı.

"Omni rosae spina!"

Bunları söylediği anda Leucious başını geriye attı ve acı çekiyormuş gibi haykırdı. Sanki kendisiyle Cadegan'la savaştığından daha sert bir şekilde savaşıyormuş gibi dondu kaldı.

Şeytani bedeni yavaşça eriyerek insan bedenine dönüştü. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken gözle görülür bir şekilde titredi ve

nefes nefese kaldı.

Onlara tek kelime etmeden elinin tersiyle yüzünü sildi ve yan kapıdan çıktı.

Karma onu takip etti.

Selena Jo'yu sert bir şekilde kucakladı. "Bu sen misin? Değil mi?"

"Evet. Neden?"

"Burada senin bedeninde olan o çılgın adamdan sonra, sadece emin olmak istedim."

"Cadegan," dedi Jo, Selena'nın ondan bahsetme şekline sinirlenerek. Illarion'a baktı ve orada duran kudretli weredragon'u görünce duraksadı. O buradaydı, bu diyardaydı. İnsan formunda. Bir şekilde fey kraliçesi sonunda onu Glastonbury'den kurtarmıştı. Ancak bu durumdan kraliçenin düşündüğü kadar mutlu değildi. Aksine, kafası çok karışık ve yönünü şaşırmış görünüyordu.

Sarışın yabancılardan birine hayalet görmüş gibi baktı. Aynı şekilde sarışın da ona bakakaldı.

"Illarion? Gerçekten sen misin, küçük kardeşim?"

Illarion'un gözlerinde yaşlar birikti, sonra başını salladı ve diğer adamı sıkıca kucakladı.

Birbirlerine bakışlarından, zihinleriyle konuştuklarını ve diğerlerinin bu konuşmaya davet edilmediğini anladı.

Ta ki Illarion kardeşinin yanından geçip Jo'nun meraklı bakışlarıyla karşılaşana kadar.

Josette, bu benim kardeşim Maxis.

Başını ona doğru eğdi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ve sen. Kardeşime yardım ettiğin için teşekkür ederim." Illarion'a bakakaldı. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Diğerleriyle birlikte öldüğünü sanmıştım."

Onlar konuşmak için kenara çekilirken, Jo Selena'ya döndü. "Cadegan için geri dönmem gerekiyor."

Aynaya doğru ilerlemeye başladığında, üç Leuciouse yolunu kesmek için belirdi. "Onu şimdi serbest bırakamazsın."

Jo, kötü Cajun tarafıyla tanışmak üzere olan varlığa ters ters baktı. Güneyli kadınlarla ilgili bir şey vardı, serttiler. Kimse hayır diyemez ve bundan kurtulamazdı. Özellikle de söz konusu sevdikleri biri olduğunda. "Onu orada bırakmayacağım. Tek başına. Tek başıma dönmek zorunda kalırsam, dönerim."

Leucious, yolunu kesen üç görüntü ortadan kaybolurken Karma'yla birlikte odaya döndü. Bakışlarını orada toplanan insanların üzerinde gezdirdi. "Tanrı aşkına, lütfen biri Kraliçe Sert Kafa'nın aklını başına getirebilir mi?" Jo'ya ters ters baktı. "Terre Derrière le Voile'e girip sürgün edilmiş bir iblisi insanların dünyasına salamazsın."

Öfke içini parçaladı. Daha iyi düşünemeden Jo, Thorn'un üzerine atıldı ve onu geri itti. "Onu asla oraya sürmemeliydin! Bunların hepsi senin suçun!"

"Başka seçeneğim yoktu," diye hırladı Leucious ona. "Her geçen gün bizden uzaklaşıyor, yavaş yavaş daha acı ve öfkeli bir hale geliyordu. Bunu gözlerinde görüyordum. Onu topraklanmış ve demir atmış halde tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve sonra o gece bana ne yaptığını söylemek için geldiğinde, daha önce gördüğünüz addanc'a dönüşmek üzere olduğunu gördüm."

Jo ona söylediklerine inanamıyordu. Nasıl bu kadar soğuk bir şey yapabilirdi? "Yani onu terk mi ettin?"

Onun bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce yüzünü buruşturdu. "Gerçekten gerçeği mi istiyorsun, Jo?"

Evet, o yaptı.

Leucious elini ona doğru uzattı. "Al da sana tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu göstereyim."

O anda içinden kötü bir his geçerken tereddüt etti. Leucious'a gerçekten güvenmiyordu ve tüm bunlarda çok tuhaf bir şey vardı. Bilmek istediğinden emin olmadığı bir şey. Uzanarak Cadegan'ın ona verdiği madalyonu parmakladı.

Korunmak için.

Cadegan şeytani bir yaratık değildi. Bunu biliyordu. Onun kadar derinden seven hiç kimse Leucious'un iddia ettiği gibi biri olamazdı. Buradaki kötü adam Leucious'tu, Cadegan değil.

Onun tarafından korkutulmak istemediği için elini tuttu.

Bunu yaptığı anda başı döndü. Artık evde değil, eski bir ortaçağ taş manastırındaydı.

Kardeş Eurig olarak tanıdığı bir keşiş ve bir başrahip, Cadegan'ın anılarından annesi olduğunu bildiği bir kadının yeni doğum yaptığı mütevazı yatağın yanında duruyordu. Koyu renk saçları ve badem bıyıkları olan din adamlarının ikisi de sade siyah cüppeler giymişti.

Cadegan'ın annesi ruhani ve güzeldi. Uzun siyah saçları doğum sırasında terden sırılsıklam olmuştu ama bu onun görünüşünü hiçbir şekilde bozmuyordu. Son bir ıkınma ve çığlıkla oğlu dünyaya geldi ve bekleyen ebenin ellerine kaydı.

"Kutsal Meryem Ana!" Kardeş Eurig istavroz çıkardı.

Ebe yeni doğmuş bebekten ürktü ve geri çekildi. Onu yatağa, annesinin bacaklarının arasına bıraktı. "Bu şey de ne?"

"Öldürün onu!" diye hırladı başrahip.

"Hayır!" Çocuğa ulaşmak için çabalayan Brigid, bebeğini kucağına aldı ve göğsüne bastırdı. Yün şalını sanki onu korumak istercesine bebeğin etrafına sardı.

Bu, kalkanını ondan almak için Cadegan'a giden aynı duygusuz anne değildi. İstediği şey için onun özgürlüğünü takas etmeye çalışan kişi.

Bebek hava almak için çığlık attı.

Yaklaşan Jo, Cadegan'ın insanlık dışı yüz hatlarını görünce nefesi kesildi. Kanatlı olmasına rağmen turuncu, pullu derisi ve parlak sarı gözleriyle insansı bir yapıya sahipti. Garip bir şekilde sevimliydi,

Kertenkeleye benzeyen küçük yaratık rahatlamak için ağladı. Brigid onu göğsüne çekti ve emzirdi. Çocuk anında sakinleşti.

Başrahip dudağını büktü. "Bu şeytanın oğlu! Büyümeden önce onu öldürmeliyiz."

Başını iki yana salladı. "O Tuath Dé'nin oğlu. Dagda'nın torunu. Kendi başına bir tanrı. Onu öldürmek bildiğimiz evreni çözer ve bu dünyanın üzerine kimsenin savaşamayacağı bir iblis yığını salar. Kıyameti başlatmak istiyor musun?"

Başrahip başını salladı. "Burada buna izin veremeyiz."

Neredeyse burun buruna gelene kadar başrahibin cüppesini çekiştirdi. "Başka seçeneğin yok. Anlıyor musunuz? Eğer kötülükten uzak tutulursa, kötülük nedir bilmez. İyilik için bir güç olacaktır. Kalbi saf ve bozulmamış olduğu sürece, babası onu asla döndüremeyecek ve bize karşı kullanamayacak."

"Ya kötüye dönerse?"

Endişeden kaşları çatılmış bir halde aşağıya baktı ve bebek onu emerken yanağını okşadı. Ve annesinden su içtikçe, yavaş yavaş insan görünümüne büründü.

"O bu dünyayı ve burada yaşayan herkesi yok edecek. Onu öldürebilecek tek kişi iblis Malachai olabilir."

Kardeş Eurig dehşet içinde haç çıkarırken nefesini sertçe içine çekti. Bir süre sonra bebeğe spekülatif bir bakış attı. "Malachai'yi yok edebilir mi leydim?"

Birkaç dakika boyunca bunu düşündü. "Bir yetişkin olarak bu güçlere sahip olabilir, evet."

Keşiş başrahibiyle bakışlarını kilitledi. "Malachai bizi tehdit ederse kullanabilmemiz için böyle bir silahla ilgilenmek mantıklı olmaz mı?"

"Bu çok tehlikeli."

Eurig yine de ısrarcıydı. "Tüm silahlar yanlış ellerde ölümcüldür, baba. Ama iyi biri tarafından kullanıldığında..."

Başrahip alay etti. "Siz delisiniz! İkiniz de."

"Hayır. Bunlar kötü zamanlar." Kardeş Eurig, Cadegan'ın yatağının yanında tuttuğu tespihle oynadı. "Sephiroth bizim için kayıp. Ama bu savaşta bizim tarafımıza yardım edecek bir başkasına sahip olabilirsek, gidişatı değiştirebiliriz. Bu savaşı kazanabiliriz. Bir kez ve herkes için."

Yine de başrahip onun isteğini reddetti. "Bir köpek her zaman kusmuğuna geri döner."

"Ve Tanrı gizemli yollarla çalışır." Eurig çenesini Brigid'e doğru salladı. "Annesi azize gibi. Babasının kanının onunkinden ya da onun babasınınkinden daha güçlü olacağını düşünmek için hiçbir neden yok, ikisinin birleşimini bir kenara bırakın."

"Hayatlarımız üzerine bahse girmeye hazır mısın?"

Eurig başını salladı. "Çocuğu elime alacağım ve ona rehberlik edeceğim. Bocalamasına asla izin vermeyeceğim."

"O ve o," diye düzeltti Brigid. "O benim oğlum, o değil."

Eurig başrahibin sert bakışlarıyla karşılaştı. "Onu kötülükten uzak tutabiliriz. Buna inanıyorum."

"Gelecek nesillerin bu günkü rolümüzden dolayı bizi lanetleyeceğine dair içimde kötü bir his olsa da rıza gösteriyorum." Başrahip bakışlarını Eurig'e dikti. "O senin sorumluluğunda olacak ve karanlık güçlere meylettiğinde senin için ağır cezalar olacak."

"Ona doğru kalması için güç vereceğim. Günaha girmekten nasıl kaçınacağını öğreteceğim. Bunu yapmak için yaratıldığımıza gerçekten inanıyorum."

Leucious manastırda Jo'nun yanında belirdi ve onun dikkatini sahneden başka yöne çekti. "Sessizlik yemini etmelerinin ve manastıra kapanmalarının tek nedeni Cadegan'dı. Ellerinden geldiğince tüm kötülükleri ondan uzak tutmak istediler. Terre Derrière le Voile'e gönderilmeden önce manastır onun babasının ayartmalarından korunduğu bir sığınaktı."

Yapmaya çalıştıkları şeyi takdir etse de, kesinlikle daha iyisini bilmeleri gerekiyordu. "Bunu yapamazsın, Leucious. Kötülük her zaman bir yolunu bulur."

"Biliyorum." Elini tuttu ve onu Æthla'nın Cadegan'a sırt çevirip hayatına son vermeye çalıştığı o meşum geceye götürdü. "Bana geldiğinde gördüğüm şey buydu."

İçindeki şeytanı neden serbest bırakmaması gerektiğini kendine hatırlatmak için daha çok Thorn olarak anılan Leucious, portatif masasında oturmuş Malachai ve ordusuyla ilgili raporları gözden geçiriyordu. Thorn'un binlerce yıldır savaştığı bir ordu. Tüm dünyayı tehdit eden karanlık, onun bastırabileceğinden daha hızlı büyüyordu.

Sadece son bir hafta içinde on beş Cehennem Savaşçısını Malachai'nin kuvvetlerine kaptırmıştı. İkisi, Jared'in onlarla birlikte savaşabilmesi için Sephiroth'u serbest bırakmaları için aptalca yalvarmaya gittiklerinde katledilmişti.

"Ne yapacağım ben?" diye nefes aldı.

Thorn bir gece önce babasının Cehennem Avcısı kanıyla hem kendisine hem de Cadegan'a karşı bir tehdit yazdığı aynaya baktı.

Her geçen gün onları yenilgiye biraz daha yaklaştırıyordu. Ve her gün daha fazla toprak kaybettiler.

Malphas bile şu anda kendi taraflarında kayıptı. En azılı düşmanlarının ellerinde. Eğer Thorn şanslı olsaydı, bu onu bekleyen en merhametli kader olurdu.

Diğer ...

Babasının kalbine tekrar girmesine izin verirse neler olacağını düşünmeye bile cesaret edemiyordu.

Thorn kolunun bir hareketiyle parşömeni yere düşürdü. "Kazanamayacaksın baba! O yüzden bana yardım et. Vazgeçmeyeceğim

Bu dünya size ve hizmet ettiklerinize."

Cadegan çadırına girdiğinde kadehini alıp içindekilerin sonuncusunu da henüz bitirmişti. Onu görünce Thorn'un midesi bulandı. Gözleri doğal şeytani rengindeydi. Mum ışığında parlak kırmızımsı sarı renkte parlıyorlardı. Thorn'un onları daha önce hiç görmediği bir şeydi bu.

İnsan kanı zırhını lekeledi. Cadegan'ın elleri sanki Paimon'un zalimliği tarafından lekelenmemiş bir parçasını zar zor tutuyormuş gibi titriyordu.

Derisi şeytani bir etle dalgalanıyordu.

Thorn, Cadegan'ın içindeki karanlığı gördükçe kendi güçlerinin savaşmak için arttığını hissetti. Gözlerinin önünde bile büyüyordu. Onu durdurmaya çalıştı ama kendi gözleri de değişmeye başladı. "Ne yaptın sen?"

Thorn'un hizmetkârı Misery yanında belirdiğinde Cadegan utanarak gözlerini kaçırdı. Boğucu şeytana hiç güvenmese de, onun kendisine asla yalan söylemediğini biliyordu.

O sadece gerçeği sakladı.

"İnsanları öldürdü," diye fısıldadı Thorn'un kulağına. "Kendisi için gözünü diktiği kız kardeşlerini korumaya çalışan Midlingleri."

Hayır! Thorn, Paimon'un Thorn'un tüm çabalarına rağmen Cadegan'ı da kendisinden uzaklaştırdığı korkusuyla irkildi.

İhanet ve acı onu derinden yaralamıştı. Tüm dünyada sahip olduğu tek şey Cadegan'dı.

Hala yaşayan tüm sevdiklerini.

Cadegan'ın dönmediğini umarak, bunun bir yalan olması için dua eden Thorn, değerli ailesine ters ters baktı. "Bu doğru mu?"

"Evet, ama-"

Kendi şeytani kanı alevlendikçe öfkelenerek Cadegan'a elinin tersiyle vurdu. Bunu nasıl yapabildi? Cadegan onların yasalarını ve bu yasalara neden sahip olduklarını biliyordu. Onlarınki Arelim ve Seraphim ile yapılan zayıf bir ateşkesti. Tek bir yanlış adımda hepsi, onlara el uzatmak için her şeyi yapabilecek düşmanlarla doldurdukları cehennem diyarlarına sürülürdü. Düşmanlar onları parçalayacak ve daha da güçleneceklerdi. O kadar güçlü olacaklardı ki, diğerleri onları asla durduramayacaktı.

Thorn kendisine ne yaptıklarını kişisel olarak umursamıyordu. Lanetlenmeyi fazlasıyla hak etmişti ve bunu uzun zaman önce kabullenmişti ama ona sadakatle hizmet eden diğerleri ...

Kazandıkları kurtuluşları hak etmişlerdi.

"Aması yok! Bir daha asla midling kanı akıtmayacağına yemin etmiştin. Kutsal yeminini böyle mi tutuyorsun?"

Cadegan'ın gözleri tamamen insandan iblise dönmüştü. "Önce onlar bana saldırdı."

Thorn, kardeşinin karanlığa doğru daha da yöneldiğini hissedince irkildi. Zulmü meşrulaştırmak, yokuşların en kaypağıydı. Bir kez başladı mı, geri dönüşü yoktu. Kötülük bu tür suçsuz davranışlardan beslenir ve aracının kalbinde onunla birlikte büyürdü.

"Sen Paimon'un kanısın! Hiçbir midling sana gerçekten zarar veremez. Bunu biliyorsun! Kanlı bir burun ya da morarmış bir göz, hayatta kalacaksın."

Cadegan başını eğdi. "Affet beni kardeşim. Bir hataydı."

Thorn ona inanmak istedi. Gerçekten inanmak istiyordu. Ama birçok kez kandırılmıştı.

Babasınınkine benzeyen bir çift göze bakarken gözyaşlarına boğuldu ve Cadegan'ın onun çöküşü olduğunu fark etti. Bu çocuğun kalbine çok yaklaşmasına izin vermişti. Kötülük böyle işlerdi. Asla geldiğini gördüğünüz düşmanlardan gelmez. Sadece size en yakın olanlar sizi yok edebilirdi. Yanlışlıkla güvendikleriniz.

Sizi yanıltmasına izin verdikleriniz çünkü onlarsız yaşamanın acısı yalana tahammül etmenin acısından daha büyüktü.

Cadegan kan yemininden vazgeçerek en karanlık güçlere doğru ilk ölümcül adımı atmıştı. Bir adım daha atarsa o kadar güçlü olacaktı ki hiçbiri ona karşı duramayacaktı.

Hiçbiri.

Thorn'un bakışları, Malachai'nin adının ne kadar güçlü bir canavar olduğunu hatırlatmak için tahtaya kazındığı masasına gitti.

Addanc'ın Malachai ile birleşmesi durumunda ...

Her şey sonsuza dek kaybolacaktı. Bu dünya onların olacaktı ve Thorn'un yapabileceği tek şey geride durup birleşik emirleriyle yanmasını izlemek olacaktı.

Thorn Cadegan'ı ne kadar severse sevsin, bunun olmasına izin veremezdi. Tanık olduğu onca dehşetten sonra olmazdı.

Özellikle de verdiği sözden sonra.

Thorn başını iki yana salladı. "Hayır, senin doğuştan sahip olduğun akılsız canavardan daha fazlası olduğunu bir an için bile olsa düşünmek benim hatamdı."

İçindeki iblis daha da ateşlendiğinde Cadegan'ın tüm yüzü değişti. Gözlerinde merhametten eser kalmamıştı.

Thorn dudağını büktü. "Beni iğrendiriyorsun! Sana güvendiğime ve inandığıma inanamıyorum."

Cadegan'ın yüzü insan görünümüne geri döndü, tıpkı diğerleri gibi. Neredeyse her zaman işe yarayan ve onları seven aptalı zayıflatan bir merhamet numarası. "Lütfen, Leucious-"

Thorn bu sözler onun fikrini değiştirmeden ve Cadegan'ın ne kadar tehlikeli olduğunu unutmasına izin vermeden önce durdurmak için boğazını tuttu.

Sevdiği masum çocuk değil.

O masum çocuğun bu gece aptalca serbest bıraktığı canavar. Kendisiyle savaşamayacak kadar zayıf olanlardan geri çekilemeyen bir canavar.

Cadegan onların kanıyla yıkandı. İçindeki şeytanı tam gaz serbest bırakmıştı. Tüm yaratıklar arasında, Thorn bu coşkuyu istediğinden çok daha iyi biliyordu. Cadegan'ın Thorn'un olduğu şeye dönüşmesine izin veremezdi.

O zaman kimse Cadegan'a ulaşamazdı.

Bir insan, hatta bu sevgili çocuk bile, asla tüm dünyanın refahından daha önemli olamaz.

Thorn elini sıktı ve bunun doğru karar olması için dua etti. Brigid'in yüzyıllar önce yapması gereken şeyi sonunda yapması için.

Oğlunu, onu izleyebileceği ve babasının pençesinden uzak tutabileceği krallığına hoş geldin.

"Rabbimize karşı işlediğin suçlar ve güvenimi boşa çıkardığın için seni annenin gölgeli topraklarına mahkûm ediyorum. Artık bu dünyada yaşayan bir varlık olarak yürüyemeyeceksin. Sonsuzluğu yaptıklarını hatırlayarak ve yaptıklarından pişmanlık duyarak geçireceksin. Artık bizden biri değilsin. Çünkü

mahkûm edildiniz ve insan dünyasından sürüldünüz. Sonsuza kadar."

Cadegan Thorn'un elinden kurtulmaya çalıştı. Bir an için Thorn neredeyse yumuşadı.

Ta ki Cadegan'ın eli bir pençeye dönüşene kadar. Addanc'ı dünyanın üzerine salmaktan korkan Thorn, onu Paimon'un bir gece önce Cadegan'ın kanıyla dünyayı yutmaya söz verdiği küçük aynanın karşısına fırlattı.

Cadegan anında annesinin dünyasına girdi. Cama vuruyor, serbest bırakılması için yalvarıyordu.

Thorn duygularını göstermemek için kendini zorladı. Yaptığı şey yüzünden ondan nefret eden aşka karşı güçlü durmak için.

Yapılması gerekiyordu. Bu konuda başka seçenek yoktu.

Yaptıklarına dayanamayan Thorn arkasını döndü ve Cadegan'ın yüzünün kararlılığını zayıflatmaması için geçidi kapattı.

Seni seviyorum çocuğum.

Bunun acısına dayanamayan Thorn başını geriye attı ve acıyla kükredi....

Jo tam bir dakika boyunca nefes alamadı ve Thorn'un gözlerinin içine baktı. Cadegan'ı gerçekten seven bir iblis.

Olaylar onun bakış açısından çok farklı görünüyordu. Korkuları, geçmişi ve görevleri görüşünü renklendirmiş ve bulanıklaştırmıştı.

onun kararı.

Tıpkı Cadegan'ın yaptığı gibi.

"Sana asla sırtını dönmezdi, Thorn." "Benim yerimde olsaydın bu riski alır mıydın?"

Dürüstçe mi? Bilmiyordu. Herkes hata yapar. Herkes bir noktada yanlış kişiye güvenmiştir.

Æthla Cadegan'ın kör noktasıydı. Ve Cadegan kesinlikle onun kör noktasıydı.

"Seni yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim."

"Bu konuda hepimiz suçluyuz, Jo. Ama şimdi onu neden olduğu yerde bırakmamız gerektiğini biliyorsun."

Onun çözümünü reddederek başını salladı. O kadar basit değildi ve bunu biliyordu. "Yapamayız. Onun içindeki Addanc'ı uyandırdık. O bir zamanlar serbest bırakmaktan korktuğun silahın ta kendisi. Ya düşmanlarınız onu şimdi bulursa? Bugün onu o gün olduğundan daha fazla öldürebilir misin?"

Thorn başka tarafa baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Tüm bunlar başlamadan önce, Cadegan mağarasında uykudaydı. Yalnız ve güvende. Sen ve ben onun iblis tarafını uyandırdık ve bin yıl önce yapman gereken şeyi yapmak bize kaldı."

"Onu öldürmek mi?"

"Hayır, Thorn. Kurtar onu."

15

"Mevcut Malachai ile yaşadıklarımız göz önüne alındığında, Jo'ya katılıyorum. Bence yapabileceğimiz en sorumsuzca şey Cadegan'ı Terre Derrière le Voile'de gözetimsiz ve korumasız bırakmak. İçindeki şeytanı uyandırdık. Onu gözetmek ve korumak bizim görevimiz."

Bu sözler onun muhteşem dudaklarından dökülürken odadaki her kafa Acheron'a baktı. Bazıları bu durumdan memnundu.

Bazıları o kadar da değil.

Jo, isteklerini desteklediği için onu öpmek istedi. Thorn'un yüzündeki ifadeden onu boğmak istediği anlaşılıyordu. Cadegan'ı daha da kasvetli bir diyara sürgün etmek için lobi yapan Karma çok öfkeliydi.

Thorn için Cehennem Avcısı olarak çalışan yakışıklı, siyah saçlı kurt adam Fang, sarışın yaban ayısı eşi Aimee'yle şaşkınlık dolu bir bakış alışverişinde bulundu. Grupları şu anda Ursulines, Sanctuary'de iki şekil değiştirenin sahibi olduğu bar ve ızgaranın arka odasında buluşuyordu.

Aimee'nin şekil değiştiren ayılardan oluşan Were-Hunter ailesiyle birlikte.

Bulundukları oda Karma, Selena, Tabitha ve ikiz kardeşi Amanda'nın yanı sıra Tabitha'nın bir zamanlar Romalı bir general olan kocası Valerius ve Amanda'nın kocası, Valerius'un büyükbabası tarafından öldürülen eski bir Yunan generali olan Kyrian ile biraz sıkışıktı. Bir de Talon vardı, bir zamanlar Valerius ve Kyrian'la birlikte çalışmış olan eski bir Kelt, onların arasında oturuyordu.

Ne olur ne olmaz.

Kyrian ve Valerius ikiz eşleri ve beş çocuklarının iyiliği için geçmişi geçmişte bırakmayı öğrenmiş olsalar da, yine de zaman zaman zayıf bir ilişkileri vardı. Jo'nun bugüne kadar köklerini asla anlayamadığı bir ilişki.

Ne kadar ironik, gerçekten. Her gün içinde yürüdüğü dünyayla yan yana var olan paranormal bir dünyanın varlığını ısrarla inkâr etmişti. Şimdi, hayvanlardan oluşan bir klanın sahibi olduğu ve işlettiği bu müessesede pek çok yemek yediğini bilmek aklını başından alıyordu. Bilmeden binlerce yıllık adamlarla sayısız saatler geçirmişti. Kuzenlerinin sırlarını bu kadar iyi saklamış olmaları etkileyiciydi ve Karma'nın oğlunun babasının gerçekte kim olduğunu ciddi ciddi merak etmesine neden oldu.

Karma ve Thorn arasında yakaladığı bazı gizli bakışlar ona kesinlikle onlardan çok daha fazlası olduğunu söylüyordu

sadece arkadaşlıktan öte.

Thorn, E.T.'nin babası olabilir mi? Bu mümkün müydü?

Onlar Cadegan'ın geleceğini tartışırken, Simi Acheron'un yanında oturmuş, barbekü tavukla dolu bir tabak yerken, Acheron'un ikiz kardeşi Styxx de ne zaman bitse yemeğine patates kızartması ve lahana salatası ekliyordu.

Styxx ve Acheron gerçekten de tuhaf bir çiftti. Saç rengi ve stili dışında kesinlikle her yönden birbirlerinin aynısıydılar. Acheron'un siyah kıvırcık saçları kulaklarının hemen altında kesilmişti ve yüzünün etrafına dökülüyordu. Styxx sarışındı ve kısa buklelerini gözlerinden uzakta geriye doğru tarıyordu. Acheron'un kıyafetleri siyah üzerine siyahtı ve bir 45 Grave izleyicisi kadar gotikti... üzerinde kafatasları ve çapraz kemikler bulunan siyah titanyum alyansı da buna dahildi. Diğer tarafta, Styxx'in koyu mavi bir gömlek ve kot pantolon giydiği tiki bir tarzı vardı. Sarı altın alyansının üzerinde Mısır hiyeroglifleri olduğu görülüyordu.

Yine siyahlar içindeki Thorn, Jo'nun yanında otururken Illarion ve Max, Ioan ve Talfryn'in yanındaki duvara yaslanmıştı. Onlar Cadegan hakkında ne yapacaklarını tartışırken Zeke birkaç dakika önce bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıkmıştı.

Thorn derin bir iç çekti. "Onu görmedin Ash. O Addanc. Tamamen dönüşmüş. Onu durduramayabileceğimiz bu dünyaya salmaya gerçekten razı mısın?"

Ash kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "İnsanları davranışlarından dolayı yargılamamayı öğrendim, özellikle de aileleri tarafından haksızlığa uğramışlarsa." Tekrar Jo'ya döndü. "Gerçekten ne düşünüyorsun? Aramızda onunla en çok zaman geçiren sensin. Ve unutma, eğer kötü bir tahminde bulunursan, muhtemelen bildiğimiz dünyanın sonunu getireceksin."

Acheron'un sözleri üzerine homurdandı. "Baskı yok, değil mi dostum? Vay be Ash. Neden kendi kişisel gelişim programın olmadığını biliyorum... Hastalıklı ve Dehşet Verici Yaşam Tarzları. Bizi izlemeye devam edin, millet. Bu hafta on dakika içinde dünyanın sonunu nasıl getireceğimizi ve şu sinir bozucu köpek piresi sorunlarından nasıl kurtulacağımızı öğreneceğiz."

Talon ve Styxx kahkahalara boğuldu.

"Hey!" Simi dedi ki. "Akri'ye sataşmak yok! Bizi bu işe bulaştıran o değil... bir kez olsun."

Kırılan Acheron homurdandı. "Teşekkürler, Sim."

"Ne zaman istersen, Akri. Simi bunun için burada. O koca kafalardan birini almadığınızdan emin olun."

Araya girmelerine aldırmadan Illarion öne çıktı. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama yeterince iyi birine benziyordu. Bir iblis için. Ve yüzyıllar boyunca pek çoğunu tanıdım. Bence Jo'ya güvenebiliriz. Gördüğüm kadarıyla onun dayanağı o. Onun için yapmayacağı şey yok. Onun emriyle benim hayatımı bile bağışladı. O yaşadığı sürece, bence güvende.

Ash elini Simi'nin omzuna koydu. "İblislerin tek gerçeği budur. Hepsi kalplerinin kölesidir. Taş ya da buz değil de et olarak kaldığı sürece onları kontrol edebiliriz."

Karma inkâr edercesine başını salladı. "Ama bin yıldır kilit altında tutulan birinden bahsediyorsunuz. Modern dünyaya nasıl uyum sağlayacak? Onu öylece serbest bırakıp, hey dostum, Elektronik Çağ'a hoş geldin diyemezsin. Parmağınızı prize sokmadığınızdan emin olun."

Styxx elini ona doğru sallayarak ses tonunu biraz alçaltmasını söyledi. "Ses tonundaki tiksintiyi biraz azalt. On bir bin yıl boyunca hücre hapsinde tutulmuş biri olarak söyleyebilirim ki hayır, kolay olmayacak. Bu çağda siz insanlar kafayı yemişsiniz. Değişken bir labirentteki kör bir fare kadar mantıklısınız. Ama yol gösterici bir elle, biz psikopat değiliz. Sanırım Julian, Seth ve ben bunu kanıtladık. Henüz sokaklarda çıplak çığlıklar atarak koşmadık... her ne kadar zaman zaman cazip gelse de."

Selena sırıttı. "Grace ile seanslarınız iyi gidiyor olmalı."

Styxx başını salladı. "Çok yardımcı oldu ve Cadegan'a da aynı danışmanlığı verebiliriz. Artı..." Kardeşine doğru bir bakış attı. "Onu yaşaması için tapınaklarımızdan birine yerleştirebiliriz. Tepede hâlâ boş duran bir sürü tapınak var."

Ash, Styxx'in önerisi karşısında kaşlarını kaldırdı. "Karına ve yürümeye başlayan çocuğuna bu kadar yakın olmasını mı istiyorsun?"

Styxx'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bethany'nin bunun üstesinden gelebileceğine eminim. Onlar için korkum yok. En azından bundan." Jo'ya doğru bir bakış attı. "Eğer onu kurtarabilirsek, bence denemeliyiz. Bu konuda Acheron ve Jo'ya katılıyorum. Onu biz serbest bıraktık. Onu biz kontrol ediyoruz."

Talon başıyla onayladı. "Eğer gerçekten Mórrígan ve Dagda'nın torunuysa, bu onu karımın birinci dereceden kuzeni yapar. Aile ailedir. Biz bunu her zaman koruruz."

Karma iç çekti. "Normalde hepinize katılırdım. Ama onu dünyanın geri kalanı pahasına mı koruyacağız? Güçlerini bağlamanın bir yolu yok mu?"

"Koli bandı mı?"

Hepsi Fang'e alaycı bir bakış fırlattı.

"Bana öyle bakmayın. Sanki hiçbiriniz bir cadının bağlama büyüsünde neden bunu kullanmadığını merak etmemişsiniz gibi. Hiçbir şey derisinin yarısını ve saçının tamamını kaybetmeden koli bandından kurtulamaz."

Thorn homurdandı. "Senin sapıkça seks hayatını gerçekten bilmek istemiyorum Wolf. Karın benim yemeğimle uğraşıyor ve şimdi iğreniyorum."

Gülüştüler.

Acheron tekrar Talon'a döndü. "Peki Celt, kampında Cordelia'yı şahsen tanıyan biri var mı?"

"Kayınvalidem muhtemelen biliyordur. Kendisi Tuath Dé'nin bir üyesi. Teknik olarak ben ve karım da öyle. Ama Starla gençliğinde onların arasında yaşadı. Hala onların panteonunda yaşayan herkesi tanıyor."

"Tuath Dé..." Acheron bakışlarını Jo'ya dikerken nefesinin altında bunu tekrarladı.

"Bu bir şey çağrıştırıyor mu?" Kyrian sordu.

Acheron cep telefonunu çıkardı ve bir numara çevirdi. "Evet, öyle, ama bilinen nedenlerden dolayı değil." Aradığı kişinin telefonu açtığını bildirmek için elini kaldırdı. "Selam bebeğim, kızım nasıl?" Gülmeden önce dinlemek için durakladı. "İkisine de büyükbabandan kocaman bir öpücük ver ve onları yatırmak için daha sonra geleceğimi söyle." İnsanlık dışı, dönen gümüş gözleriyle Jo'ya onu gerçekten rahatsız edecek şekilde baktı. "Evet, aslında seni bir dakikalığına kullanabilirim. Birkaç dakikalığına uğrayabilir misin?" Başını salladı. "Sığınak'tayım. Arka odada. Buraya geldiğinde Dev'e sorabilirsin, sana içeriyi gösterir. Teşekkürler, kıymetlim. Seni seviyorum." Telefonu kapattı.

"Kat?" Styxx sordu.

Acheron tekrar başını salladı. "O olacak..." Kapı açıldığında Acheron'dan bile daha yaşlı görünen, delicesine uzun, muhteşem sarışın bir kadın belirdi. "Şu anda kapıdan içeri giriyor."

İçerideki insan sayısı karşısında gözleri fal taşı gibi açılan Kat, bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Merhaba baba." Öpmek için hamle yaptı

Simi ve Styxx'e sarılmadan önce Acheron'u yanağından öptü. Simi'nin patates kızartmalarından birini çalmaya gittiğinde iblis dehşet içinde nefesini tuttu.

"Kızartmaları hanım evladınla paylaşmayacak mısın?" Kat iblise sordu.

Simi ona alaycı bir öfkeyle baktı. "Bebeğimi sevmem iyi bir şey hanım evladı. Ama... Akri Baba, Akra-Kat senin Simi'nin patates kızartmalarını çalıyor! Durdur onu!"

Acheron gülerek başını salladı. "İkinizi ayrı köşelere koymak zorunda bırakmayın beni. İyi oynayın."

"Evet, efendim." Kat kenara çekildi.

Simi gülerek barbeküsüne dönmeden önce Kat'e bir kızartma daha uzattı.

Acheron çenesini Jo'ya doğru salladı. "Sana birini mi hatırlatıyor?"

Kat yüzünü buruşturarak parmaklarındaki ketçabı yaladı. Birdenbire yeşil gözleri aydınlandı ve nefesi kesildi. "Brit'i mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Kat başını salladı. "Ona çok benziyor. Ama onu yüzyıllardır görmedim. Bu yüzden fark etmem biraz zaman aldı."

Jo tartışmaları karşısında kaşlarını çattı. "Brit kim?"

"Britomartis," diye yanıtladı Acheron. "Tanrıça Artemis'in kuzeniydi. Olimpos'ta kızken birlikte oynarlardı."

Kat başını salladı. "Anneme kimsenin kaçamadığı o meşhur ağları veren oydu. Annem de ona teşekkür olarak bir zamanlar Apollo'ya ait olan büyülü bir ayna verdi. Ayna geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki olayları gösterebiliyordu. Ama en önemlisi, Britomartis'e etrafındakilerin gerçek kalbini gösteriyordu."

Acheron başını salladı. "Bir gün aynı aynaya bakarken, başka bir şövalyeye karşı mızrak dövüşü yaparken yüzünü gördüğü Arthegall ap Tyr adında Galli bir prense ve yarı tanrıya aşık oldu."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Biz tanışmadan önce aynada Cadegan'ı gördüm. Bu şekilde aynanın içinden Glastonbury Tor'a düştüm."

Thorn yavaşça ayağa kalktı. "Ne büyük bir tesadüf, değil mi?"

Acheron başını salladı. "Ve ben onlara inanmıyorum."

Kat Jo'ya yaklaştı. "Brit'in bir oğlu ve kızı vardı ve hem o hem de Arthegall çocuklarıyla birlikte huzur içinde yaşayabilmek için tanrılıklarından vazgeçtiler."

Karma kollarını göğsünde kavuşturarak çenesini kuzenine doğru salladı. "Jo her zaman aynalarda bir şeyler görürdü. Bizi bunu aklına sokmakla suçlardı ama o doğuştan bir cambazdır."

"Benim güçlerim yok."

"Kanınızı test etmemize izin verir misiniz?" Kat sordu.

Jo tereddüt etti. "Nasıl test
edeceksiniz, Draculina?" "Küçük bir
iğne mi?"

Talfryn homurdandı. "Başını belaya sokan da o küçük hıyar." Ioan onu itti. "Kapa çeneni."

"Bu doğru. Sadece söylüyorum."

Kat onları görmezden geldi. "Yapabilir miyiz?"

Jo elini kadına doğru uzattı. "Elbette."

Kat küçük bir bıçak çıkardı ve Jo'nun parmağının kenarına hafifçe batırdı. Kanı bıçağın ağzında biriktirdikten sonra bıçağı babasına götürüp uzattı.

Acheron parmağını kana batırdı, sonra da tadına baktı.

Jo mutlak bir tiksintiyle yüzünü buruşturdu. İğrenç!

Bir saniye sonra başını salladı. "Artemis ile aynı soydan geliyor."

"Emin misin?" Thorn sordu.

Thorn'a alaycı bir bakış attı. "Evet. Oldukça eminim. Daha önce tatmıştım. Jo Zeus'un soyundan geliyor."

Jo hepsine kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

Kat ona göz kırptı. "Biz çok uzaktan kuzeniz."

"Bir başka açıdan," diye devam etti Acheron, "burada çok daha büyük bir şey var. Atanız, bir Galler prensi ve yarı tanrı olan müstakbel kocasıyla tanışmak üzere bir ayna tarafından Terre Derrière le Voile'e çekildi."

Tıpkı onun gibi. Jo'nun omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Bunların herhangi biri mümkün müydü?

Umut etmeye cesaret edebilir miydi?

"İkisinin reenkarne olduğunu mu düşünüyorsun?" Selena sordu.

Talon, Acheron'a bilmiş bir bakış attı. "Bu olur ve olduğunda yoluna çıkmak istemezsin. İki aşık inkar edilemez."

"O zaman onu nasıl çıkaracağız?" Jo sordu.

Talon ayağa kalktı. "Ben Tuath Dé'nin bir parçasıyım, bu yüzden bize liderlik edeceğim."

Styxx başıyla onayladı. "Başka bir panteonun diyarına izinsiz girdiğimiz için bence grubu küçük tutmalıyız. Jo gitmeli çünkü Cadegan'la başa çıkmak için ona ihtiyacımız olacak. Thorn'un Frick ve Frack'i, nasıl olsa bizi takip edecekler." Talfryn'in takma adları üzerine onaylamayan homurtusuna sırıttı. "Thorn ve ben."

Simi yemeğinden başını kaldırdı. "Simi yok mu?"

Styxx onu alnından öptü. "Bu sefer olmaz. Seni riske atmak istemiyorum ve babanın da benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum. Küçük oğullarımızı ve Kat'in oğluyla kızını korumak için sana burada ihtiyacımız var."

Bu onu yatıştırdı. "Tamam. Ama Ari bebeğe boynuz takmama izin vermelisin."

"Elbette, ayrılabilir oldukları sürece."

Ona bir ahududu üfledi.

Ben de geleceğim.

Max kardeşinin teklifi karşısında gerildi. "O zaman ben giderim."

Illarion ona ters ters baktı.

"Çok uzun zamandır yalnızsın. Bunu bir eküri olmadan yapmana izin vermeyeceğim."

Styxx başını salladı. "Bu gerçekten işe yarıyor. Her birimiz için bir binek bırakıyor."

Endişeli ve nefessiz kalan Jo bir adım öne çıktı. "O zaman peşinden mi gidiyoruz?"

Thorn başını ona doğru eğdi. "Tanrılar hepimize merhamet etsin. İhtiyacımız olan son şey daha da güçlü bir yaratıkla karşılaşmak."

16

Cadegan, dünyası haline gelen cehennemden bir tür sığınak ararken kararmış dalgaların altına daldı. Nefret ve kana susamışlık hiç dinmeden içine işliyordu. Ona yaklaşacak kadar aptal olan her yaratığın bağırsaklarının tadına bakmak istiyordu. Daha önce hiç dost canlısı olmamıştı ama bu tamamen farklıydı.

Herhangi biri ya da herhangi bir şey için hissetme yeteneğini kaybetmişti.

Gözlerini açarak suyu ve hâlâ üzerine sinmiş olan kan kokusunu içine çekti. Dev onun ilk kurbanıydı.

Ne yazık ki Cordelia, devin işini bitirip onu da menüsüne eklemeye fırsat bulamadan çığlık atarak kaçmıştı. O zamandan beri daha fazla yiyecek bulmak için kırlarda uçup duruyordu. Kulaklarında yankılanan çığlıkların müzikal ritmini ne kadar da seviyordu.

Gerçekten, daha iyi bir ses yoktu.

Yarattığı paniğin sarhoşluğuyla suyun derinliklerine daldı. İhtiyacı olan şey buydu. Suyun okşaması. Kalp atışlarının sesi kulaklarında yankılanıyordu.

İçgüdüleri yaklaşan yaratıkların sesini algılayınca kaslarını dondurdu.

Merakla bacaklarını sıkıştırdı ve yüzeye çıktı. Suyun dışında sadece gözleriyle Morgen'in adamlarını görene kadar kıyıyı taradı. Fey Adoni zırhları gri ışığın altında parlıyordu. Arbaletleri ve mızraklarıyla onu tepeye çıkarmak için yemler gönderiyorlardı.

Onu ruhsuz olduğu kadar akılsız da mı
sanıyorlardı? Hah! Onun türünün gerçeğini
öğrenmek üzereydiler.

"Cadegan?" Morgen seslendi. "Seni serbest bırakmak için buradayız." Elbisesi kasvetli manzaradaki tek renkti. Parlak kan kırmızısı, vücudunun şehvetli kıvrımlarına yapışmıştı. Şehvetini harekete geçirirken içinde yeni bir açlık uyandıran bir şey.

"Bize gel, aşkım. Seninle hayal bile edemeyeceğin şekillerde ilgileneceğiz."

Cazibeye kapılarak bakışlarını Morgen'in sol tarafındaki MOD'a çevirdi.

Bracken. Bir zamanlar Morgen'in emriyle ona işkence eden amcası. O piçi kayıp kalbinden mızraklamak istiyordu. Ama onlara yerini söylemeyi reddetti.

Özellikle de ordusunun yarısı onu yakalamak için orada olduğunu bildiği ağları taşırken.

"Cadegan? Gel çocuğum. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Annesinin sesine benzeyen bir ses duyunca kıpırdamadan durdu. Bir an için yeniden çocuk oldu, kulenin penceresinin kenarında oturmuş çan sesine doğru geri sayıyordu. Uçsuz bucaksız topraklara bakıyor ve annesinin orada bir yerlerde olup olmadığını merak ediyordu.

Geride bıraktığı çocuğu hiç düşündüyse.

Öfkeyle ilerlemeye başladı, daha fazla kan istiyordu.

Ama o hareket ettikçe, su şeytani tenini bir sevgilinin eli gibi okşadı.

Onu okşadı.

Hatırlamak için çabaladı. Bu hissi hatırlaması önemliydi.

Bu bir şey değil. Yutun onları!

Geri çekildi. Elini yanağına koyduğunda belli belirsiz bir kahkaha sesi duydu.

Nazik bir alay.

Mısır tarlasındaki bir vombat gibi.

"Josette," diye nefes aldı, yakıcı nefretten, ölüm ve kan için duyduğu yakıcı açlıktan başka bir şey hissettiğini hatırlarken.

Seni asla terk etmeyeceğim.

Ama onu terk etmişti. Tıpkı diğer herkes gibi.

Öfkesi daha da arttı. Bu doğruydu. Ona ihanet etmişti. Eve dönmek için eline geçen ilk fırsatta onu terk etmişti.

Ve burada kaldı. Hiç kimse ve hiçbir şey olmadan.

Morgen seni istiyor.

Hayır, yapmadı. Okadar kolay kandırılabilecek kadar aptal değildi. Onu kullanmak istiyordu. Diğer herkes gibi.

Kimse onu tutmak istemedi. Gerçekte değil.

"Cade?"

İlk başta rüya gördüğünü sandı. Kendisi için sonsuza dek kaybolmuş bir sesin sesini hayal ediyordu.

"Tatlım? Neredesin?"

Josette'ti. Nefret ettiği bir umut tüm benliğini doldururken kalbi küt küt atıyordu.

Bu Kraliçe Kaltak'ın kendisinden bir kaçamak. Bir başka yalancı numara....

Sağ tarafındaki hafif bir hareket dikkatini çekti. Çalıların arasına çömelmiş ona bakıyordu ve görmeyi umduğu son kişiydi.

Josette.

Elini ona doğru uzattı. "Seni eve götürmek için buradayım. Gelin lordum. Kimsenin size zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Cadegan içgüdüsel olarak ilerlemeye başladı. Ta ki kadının yalnız olmadığını görene kadar. Yanında üç adam vardı. Piç kardeşi ve onunla akraba olduğunu bildiği biri ve Acheron'u tercih eden bir diğeri, ama bu iblis değildi.

Küçük gruplarına kaşlarını çatarak baktı. Birinin kendisiyle akraba olduğunu nereden bildiğinden emin değildi ama Tuath Dé'nin herhangi bir üyesinin yanına yaklaştığını her zaman hissedebilmişti.

Morgen'in kuvvetleri onları gördü ve aniden saldırmak için harekete geçti, iki ejderha ve iki Adar Llwch Gwin Morgen ve ordusuna saldırmak için gökyüzünden aşağı indi.

Harekete geçen Morgen'in kuvvetleri yeni gelenlerin üzerine uçtu. İki grup çarpışırken bağırışlar ve küfürler çınladı. Kan kokusu burun deliklerini doldurdu ve savaş çağrısı dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Hiç düşünmeden hepsine saldırdı.

Jo, Cadegan'ın Morgen'in mandraklarını ve gargoyllarını tereddüt etmeden ve acımadan parçalamasını izlerken yutkundu. Ondan bu kadar korkmalarına şaşmamalıydı. Şeytani haliyle o bir ölüm makinesiydi.

O anda, onu kendi dünyasına getirmenin akıl sağlığından ciddi şekilde şüphe etti. Thorn'un onun yetenekleri hakkında söylediği her şey kulaklarında çınlıyordu. Bunu kim ya da ne durdurabilirdi?

Yine de izlerken, onu zarardan koruyan sessiz adamı hatırladı. Onunla dalga geçen ve sevişen şefkatli adamı. Onun kalbini dışarıdan, içeriden görmüştü.

Şiddet hepimizin içinde var. Bunu biliyordu. Ayrıca Cadegan'ın ne kadar itidalli olduğunu da biliyordu.

Ama emin olmanın tek bir yolu vardı.

Sen aklını mı kaçırdın? Sakın buna cüret etme!

O buna değer, dedi kendi kendine. Ona zarar vermez. Bu haliyle bile. Bunu biliyordu.

Bunu herkese kanıtlamanın

zamanı gelmişti. Kendisine bile.

Morgen ve ordusu Cadegan'ın gazabından kaçarken ve Cadegan tüm vahşetini Adar Llwch Gwin'e yöneltirken, nefes nefese ve tüm cesaretini toplayarak Cadegan'a doğru koştu.

"Cadegan!" diye bağırdı Ioan ya da Talfryn'e zarar vermeden önce. "Kesin şunu! Onlar senin düşmanın değil."

Vahşi, şeytani bir tıslamayla ona doğru döndü ve o kalp atışında ateş püskürtme gücüne sahip olmadığına gerçekten memnun olmasını sağladı. Yoksa Jo Toast olacaktı.

Gözlerindeki bakış, onu menüsüne koymak üzere olduğunu söylüyordu ve onun istediği şekilde değil.

Styxx, Thorn, Max, Illarion ve Talon onu korumak için harekete geçti.

Onlara doğru ilerledi.

"Sakıncası var mı? Hiçbirinize güvenmiyor."

Hâlâ korkunç addanc formunda olan Cadegan onun önüne indi ve Jo Tartar'a saldıran bir aslan gibi yerde daireler çizdi. "Sana neden güveneyim, küçük lokma?" diye şeytani sesiyle alçak sesle homurdandı.

Jo gözlerini kırpmadan onun bakışlarına karşılık verdi. "Çünkü seni seviyorum ve bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorsun. Seni almalarına izin vermeyeceğime söz verdim ve bunda ciddiydim. Benimle eve gel, Cade. Sana hak ettiğin sevgiyi vermeme izin ver."

Cadegan bu sözler ve içinde yarattığı garip akor karşısında kısa bir süre durdu. Onun sıcaklığını hatırlayınca gözlerini iki kez kırpıştırdı.

Dokunuşundaki nezaket.

Hayır! Sana yalan söylüyor. Bu sana yapılan en kötü hile, delikanlı. Embesil olma.

Ama onun gözlerinde hiç hile görmedi. Sesinde titreme duymadı.

Buna inanmaya cesaret edebilir miydi?

Kendini durduramadan ona yaklaştı. Onun neye benzediğini gördüğünde çığlık atmasını bekliyordu. Boynuzlu, kanatlı ve iğrenç. Kendisi bile göz ucuyla bakmış ve bunun doğru olamayacağını düşünmüştü.

Yine de öyleydi. Dış görünüşü artık kanının gerçekliğine ihanet ediyordu. Dünyaya tam olarak nasıl bir canavar olduğunu telgrafla bildiriyordu.

o doğmuştu.

Tıpkı bir savaşçı gibi Josette de onun yaklaşımı karşısında irkilmedi. Onun kara gözlerinde hiçbir kınama görmedi. Sadece kollarından başka hiçbir yerde görmediği nazik bir kabulleniş gördü.

Tekrar ona uzandı. "Senin için buradayım bebeğim. Seni sevmekten korkmuyorum."

Geri çekildi. "Bana bakma. İğrencim." "Sende

itici bulduğum hiçbir şey yok."

Onun elini teninde hissettiği an, ruhunun derinliklerinde onu rahatlatan o sessiz dinginliğe doğru sakinleşti. Kan isteyen şiddet yok olmuştu. Cesareti ve sevgisiyle onu tamamen evcilleştirdi.

Artık öldürmek istemiyordu. Sadece Josette'i istiyordu.

Minik elini onun yanlış renkli, pençeli elinin etrafına sardı. "Her zaman benim kahramanım oldun. Beni Morgen'in ordusundan koruduğun için teşekkür ederim."

Cadegan onların birbirine kenetlenmiş parmaklarına baktı. Teni her zamanki gibi mükemmel bir porselen karışımıydı. Hayal edilemeyecek kadar yumuşaktı. "Benden korkmuyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Senden asla korkmayacağım. Seni gerçekte olduğun gibi görüyorum Cadegan, elinde olmayan bu dış görünüşünle değil. Dış görünüşün benim için önemli değil. Ben senin kalbini ve ruhunu seviyorum. Gerçek seni sadece ben bilirim."

O daha ne demek istediğini anlamadan, kız onun yaralı dudaklarını öptü.

Jo, onu öperken elini kaldırıp yüzünü okşarken adamın onu parçalara ayırabileceği gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Vücudu hazır olduğundan daha hızlı bir şekilde soğuktan sıcağa dönüştü. Dahası, adam onu inanılmaz bir tutkuyla öpüyordu.

Adam geri çekildiğinde, yine sürüngen gözlerine bakmayı bekledi.

Yine onun canlı mavisiydiler. Bakışlarını onun mükemmel erkek vücudunda gezdirirken ona gülümsedi. Tıpkı daha önce olduğu gibi görünüyordu. Her yönüyle insan.

Yavaşça, bakışları onunkilere kilitlendi. Yorgun bir kedi gibi başını onun omzuna koydu ve elini yanağına bastırdı.

"Benim değerli Josette'im."

Elini onun saçlarının arasından geçirdi. "Benim güzel Cadegan'ım."

Cadegan ona sarılırken nefes almakta zorlandı ve istediği şeyin asla olamayacağını fark etti. İki uyumsuz dünyadan doğmuşlardı. Kadın ışık ve renkti, adam ise koyu gri bir cehenneme sürgün edilmişti. "Hâlâ burayı terk edemiyorum leydim. Burada sonsuza dek lanetlendim."

"Hayır, tatlım. Seni almaya geldim. Seni portaldan geçirebilirim, daha önce Illarion'u götürdüğümüz gibi."

Başını kaldırarak onun bakışlarıyla buluştu. "Bana yemin ediyor musun?" "Her lanet gün." Gülümseyerek elini ona uzattı. "Benimle eve gel, Cadegan. Işığa geri dön. Aitsin."

Onları endişeli bir ifadeyle izleyen kardeşine baktı. "Bizi durdurmak için mi buradasınız?"

Leucious başını salladı. "Yardım etmek için buradayım."

Cadegan buna tamamen inanabilmeyi diledi. Ama Leucious'la yaşadığı deneyimler, kardeşinin söylediği her şeye inanmaması gerektiğini gösteriyordu.

"Peki ya sen?" Cadegan, Acheron'u tercih eden kardeşinin yanındaki sarışın adama sordu.

"Ben Styxx. Beni yanlarında getirdiler çünkü benim de Pislik Kardeş sorunlarım var. Ve sizinkiyle tamamen bağdaştırabilirim. Örneğin benimki ve onun tanrıça kız arkadaşı beni on bir bin yıl boyunca bir deliğe kilitledi. Tekrar güvenmenin ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyorum. Ve buradan kurtulmak için duyduğun açlığı da biliyorum. Sonsuza kadar. Bizimle gel ve seni bir daha asla yalnız kalmayacağın bir yere götürelim."

"Orada olacak mısın?" Cadegan Josette'e sordu.

Başını salladı. "Seni asla terk etmeyeceğime ve yeminimi asla bozmayacağıma söz veriyorum."

Yine de çok kolay görünüyordu. Ve hayatında hiçbir şey bu şekilde olmamıştı.

Cadegan yanlarındaki diğer sarışına baktı. Onunla bir şekilde akraba olana. Bu erkek yaratık vücudunda Mórrígan'ın işaretlerini taşıyordu.

"Ben Morrigantes'li Talon. Karım Mórrígan ve Dagda'nın torunudur. Biz kuzeniz ve iyi Kelt kanımın her zerresi üzerine yemin ederim ki bu bir hile değil kardeşim. Bize güvenebilirsin."

Elleri titreyen Cadegan, Josette'in avucunu yanağına dayamış, ona ve diğerlerine inanıp inanmamayı tartışıyordu. Umutsuzca inanmak istiyordu. Ama onun bozduğu bir yemin onu mahvedebilirdi.

Sonunda tek bir gerçeğe geri döndü.

Josette olmadan bir bütün değildi. Josette onun içindeki acıyı yok etmiş ve kalbini hayal bile edilemeyecek bir sıcaklık ve mutlulukla doldurmuştu. Tüm akla ve mantığa rağmen ona ihtiyacı vardı.

"Beni evine götür, Josette. Olmak istediğim tek yer orası."

Thorn, artık insan formunda olan Cadegan'ın Jo'nun avucunu öpmesini izlerken bir adım geri çekildi. Bu şimdiye kadar gördüğü en lanet şeydi.

Bir dakika önce Cadegan tam teşekküllü, kan delisi bir iblis olmuştu.

Ertesi gün, yine tamamen sakindi. Hatta dingin. Acheron haklıydı. Jo'ya sahip oldukları sürece, bir tasmaları vardı.

Cadegan için. Onun insanlığa olan bağıydı. Belki de her şeye rağmen işe yarayacaktı.

Ama Thorn geçidi açıp geçmelerine izin verdiğinde, bunun o kadar kolay olmadığını biliyordu.

Kötü bir şey olacaktı. Her zaman olurdu.

17

Diğerleri önce geçerken Cadegan geçitte tereddüt etti. Styxx onunla ve Josette'le birlikte geride kaldı.

Diğer tarafta Leucious onlara doğru döndü. İfadesi yeterince samimi görünüyordu. Ama Cadegan ona güvenmeye alışık değildi.

Hiçbir şey için değil.

"Senin için buradayım, küçük kardeşim."

Bu sadece Cadegan'ı daha da endişelendirdi. Leucious onun gibi yaratıkları öldürür ya da sürgün ederdi. Onların insan dünyasında yaşamasına izin vermedi ve kesinlikle oraya ulaşmalarına yardım etmedi.

Emin olamayan Cadegan, Josette'in karanlık bakışlarıyla karşılaştı ve onun narin elini sıkıca kavradı.

"Ona güveniyorum, Cade. Sana ihanet etmeyecektir. Ve eğer ederse, anatomisinin kesinlikle özleyeceği bir parçasını servis edeceğime söz veriyorum."

Bunun üzerine gülümsedi.

"Ben senin için buradayım, tatlım. Her zaman."

Bu sözler onun daha önce hiç karşılaşmadığı bir parçasına dokundu ve onu boğdu. O anda, içindeki şeytanı korkudan titreten bir çılgınlıkla onu arzuladı. Yanağını kavrayarak onu öptü ve dokunması için yalvaran içindeki diğer sızıyı dindirebilmek için yalnız olmayı diledi.

Cesaretini toplamak için bir nefes alıp elini onun eline koyarak adımını attı ve duvarın yüzüne kapanmasını bekledi. Onu ait olduğu yerde sürgünde tutan katı bir kütleye doğru yürümesi için.

Cehennemde.

Ama olmadı.

Nefesini tutarak gözlerini açtı ve kendini korkunç derecede aydınlık bir odada buldu. Gerçek gün ışığına alışık olmadığı için irkildi ve şaşı gözlerini korumak için elini kaldırdı. Yine de bunun acısından zevk alıyordu.

Güneş ışığı. Gerçek ve doğru. Teninde sıcaklığını bile hissedebiliyordu.

Şaşkınlıkla elini uzattı ve ışınların etinin üzerinde dans etmesine izin verdi.

"Lanet olsun, Karma! Perdelerini kapat. Çabuk!"

Josette'e benzeyen bir kadın itaat etmek için koştu.

Jo, Cadegan'ın yakışıklı yüzündeki şaşkınlık ve hayret ifadesini izlerken dudağını ısırdı. Bir bebek gibiydi

ilk kez ayaklarını keşfediyor.

Siyah keşiş cübbesi, zincir zırhı ve mahmuzlarıyla buraya çok yabancı görünüyordu.

Karma onu küçümseyen bir bakış fırlattı ama adam ona hiç aldırış etmedi. Küçük bir daire çizip parlak boyalı odaya ve süslü kitap raflarına bakarken yüzüne inanılmaz bir neşe yayıldı.

Jo'nun bakışlarıyla karşılaştı.

"Neredeyim ben?" "Karma'nın

evinde."

Cadegan etrafına bakmaya devam ederken bu haberi yavaşça sindirdi. Kaşlarını çatarak durdu ve tanıdık bir yabancıyı görünce başını eğdi.

Uzak köşede, Styxx'in saçlarının siyah ve gözlerinin Styxx'in koyu mavisi yerine gümüş rengi olması dışında Styxx'in tıpatıp aynısı olan Acheron duruyordu. Acheron bu kez, daha önce gözlerini kapatan tuhaf maskeyi takmamıştı.

Styxx, Cadegan'ın kulağına "Ciddi Pislik Kardeş sorunları var," diye tekrarladı. Geniş bir sırıtış atarken sesi mizah doluydu. "Ne zaman kötü olduğunu düşünsen, unutma, aynanın karşısına her geçtiğinde Thorn'un yüzünü görmüyorsun."

Cadegan gerçekten komik olmayan bir şeye homurdandı. "Bu konuda size hak veriyorum lordum. Açık ara farkla, sizinki en büyük rezalet."

Cadegan'ın omzuna vurdu. "Keşke bilseydin kardeşim. Keşke bilseydin." Kolunu şefkatle ovuşturan Styxx, Acheron'un yanına gitti. Styxx'in tüm itirazlarına rağmen, o ve Acheron iyi anlaşıyor gibiydiler.

Aslında, Acheron onu kucakladı. "Döndüğüne sevindim. Endişelenmeye başlamıştım."

Omzunu sıvazlayan Styxx, çenesiyle onları işaret etti. "Acheron, sana Cadegan'ı takdim ediyorum. Gerçek ve hakiki haliyle."

Acheron saygıyla başını eğdi. "Tekrar hoş geldiniz lordum."

Yeterince samimi ve düzgün görünüyordu. Ama Cadegan, Acheron'un içinde hissettiği iblis kanından şüpheleniyordu. Styxx'in paylaşmadığı kan.

O neydi? Neden ikizlerden biri şeytani iken diğeri değildi?

"Sizin için kıyafetlerimiz var," dedi Acheron nezaketle. "Hazır olduğunuzda, Styxx ya da ben size yeni evinizi gösterebiliriz."

Cadegan kaşlarını kaldırdı. "Yeni evim

mi?" "Katateros adında bir diyarda."

Öfkesi arttıkça midesi burkuldu. Demek o k a d a r da özgür değildi. Sadece bir hapishaneden diğerine gitmişti.

Onlara güvendiği için başına gelen buydu. Daha iyi bilmeliydi. "O zaman bu diyarda kalmayacak mıyım?"

Adamlar korkuyla geri çekildiler.

Jo elini onun elinin üzerine koydu ve iblisin ön plana çıktığını görünce onu sakinleştirdi. Elini onun yüzüne koydu ve onu sevgi dolu bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Gözleri sarıdan maviye aynı hızla geri döndü. "Şşş, Cade. Demek istedikleri bu değildi. İstediğin gibi gelip gitme özgürlüğüne sahip olacaksın. Ve ben hep seninle olacağım. Eğer istediğin buysa."

"Yapacak mısın?"

Başını salladı. "Beni istediğin sürece seninle olacağım. Sadece benden kurtulmak istediğinde bana söyleyeceğine ve kafamı kesmeyeceğine ya da aynı derecede kötü bir şey yapmayacağına söz ver."

"Ben asla böyle bir şey yapmam, genç kız." Thorn'a bakmak için geri çekilmeden önce yanağını onunkine bastırdı. Ama en azından bu sefer tamamen insan olarak kalmıştı.

Elini tutarken Jo ona şakacı bir şekilde burnunu kırıştırdı. "Gözlerin eski moda bir ruh hali yüzüğü gibi. Sinirlendiğin an, bam... iblis çirkin kafasını kaldırıp bana bakıyor. Biraz korkutucu."

"Sana asla zarar vermem Josette." "Yani ona

asla zarar vermeyeceğini umuyorsun."

Hepsi konuşan Thorn'a döndü. Pişmanlık duymadan meramını açıkladı. "Kanımızdaki iblis her zaman

bizim kontrolümüz altında. Bu nedenle Jo, ondan ne zaman kaçman gerektiğini öğrenmelisin. Yoksa sen zarar görürsün ve o da kendini kontrol edemeyerek harap olur."

"Gerçekten mi?" diye sordu, aniden Cadegan'dan endişelenmişti.

Acheron başını salladı. "Bir keresinde bunun acısıyla neredeyse karımı öldürüyordum. Ve Tory'nin kaşlarını çatmaktansa kendi kalbimi sökmeyi tercih ederim."

Cadegan bu sözler karşısında tereddüt etti. Başkalarının yanında çok nadiren bulunduğundan ve asla sevdiği biri olmadığından, bunu düşünmemişti bile. "Bu doğru mu?" diye sordu Leucious'a.

"Ne yazık ki evet, kardeşim. Ama sen bunu biliyorsun. Bu yüzden seni sürgün ettim. İçindeki şeytanı serbest bıraktın ve sebepsiz yere öldürdün."

Evet, vardı. Ama Josette'in aksine, o insanlar onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Birden içinde bir korku yükseldi. Onun elini daha sıkı tuttu. "O zaman senden ayrı kalmalıyım."

"Hayatta olmaz, ahbap. Bana Velcro de. Sen gidersen, ben de giderim. Sana söz verdim ve sözümden de asla dönmem." Styxx'e bilmiş bir gülümseme gönderirken gözleri karardı. "Şimdi bize yeni evimizi gösterir misin? Cadegan'ı üç çocuğumla tanıştırmak isterim."

Bunun üzerine boğuldu ve öksürdü. Kadın ciddi miydi? "Pardon, genç bayan?"

Jo onun sesindeki paniği duyunca masumca gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyor muydun, tatlım? Sen bir babasın."

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Soğuk dehşeti ancak sen seksi gösterebilirsin, Cade." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sakin ol, tatlım. Sadece üç köpeğim var. Onları seveceksin."

Sonunda rahatlayarak başını ona doğru salladı.

Styxx gülerek yanlarına döndü. "Eğer hazırsanız?"

Cadegan başıyla onayladı.

Bir an Cadegan'ı kurtaran grupla birlikte Karma'nın evindeydiler. Bir saniye sonra ise dik bir tepenin üzerine inşa edilmiş, benzer tarzdaki diğer tapınakların arasında yer alan eski bir tapınağın içindeydiler. Parlak güneş ışığı durdukları beyaz mermer fuayeyi kesiyordu.

Kafası karışan Cadegan bir açıklama için Styxx'e baktı.

"Ailemle birlikte yaşadığım yer orası." Styxx başını salladı Çenesini, tepenin daha yukarısında, bu tapınağa en yakın tapınağı gösteren pencereye doğru çevirdi. "Eşim Bethany, Atlantis'in keder tanrıçasıdır. O, ben ve en küçük oğlumuz tüm yıl boyunca onun tapınağında yaşarız. Büyük oğlumuz Urian, Minnesota'daki eşinin ailesinin yanında değil de burada olduğu zamanlarda şu ağaçların arasındaki küçük tapınakta yaşar. Dağın tepesindeki bina Acheron'un evidir ve Simi, kız kardeşi ve arkadaşlarının kaldığı yerdir. Acheron'un karısı insan olduğu için, zamanlarının çoğunu

oğulları, New Orleans'ta... Karma'nın evinden çok da uzak olmayan bir evde. Yerleşip hazır olduğunuzda sizi herkesle tanıştıracağım."

Styxx ona nazik ve sabırlı bir gülümseme sundu. "Tüm bunların ne kadar bunaltıcı olduğunu çok iyi biliyorum... Şimdilik Beth'im bu tapınağı ikinizin yaşaması için hazırladı. İhtiyacınız olan her şeye sahip olmalısınız... Eğer değilseniz, sadece bir telefon ya da ziyaret uzağınızdayız." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hepimiz bunun senin için doğrudan insan diyarına taşınmaktan daha kolay bir uyum olacağını düşündük. Arzu edersen orada yaşayabilirsin ama seni uyarmalıyım, modern insanlar kafayı yemiş."

Jo, Cadegan'ı şaşırtan bir şeye güldü. Ama o insanlar şimdiye kadar tanıştıklarına benziyorlarsa, Styxx'in ne demek istediğini anlayabilirdi.

"Birkaç balya mı eksik?"

Styxx onun sırtını sıvazladı. "Canın bal likörü ve bira çektiğinde sana ne hikâyeler anlatacağım, dostum." Kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Cadegan kaşlarını çattı. "Styxx?"

Cadegan'a bakmak için durakladı.

"Evet?" "Teşekkür ederim. Her şey

için."

Styxx başını onlara doğru eğdi. "İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olursa, bana haber verin." Anında ortadan kayboldu.

Sonunda yalnız kalan Josette, Cadegan'la yüzleşmek için döndü. "Bütün bunlarla nasıl başa çıkıyorsun? Gerçekten mi?"

Kimseye sır vermek ona göre değildi. Yine de onun karanlık gözlerine baktığında kayboldu ve gerçekler içinden döküldü. "Çok ayıldım, genç kız."

Anlayışla başını salladı. "Çok fazla el tutma mı?" Ne demek istediğini anlaması bir saniye sürdü. "Moithered, annelik değil."

Sanki anlamakta zorlanıyormuş gibi iki kelimeyi ağzında geveledi. "Evet, sanki iki kelime arasında hiçbir fark yokmuş gibi söylüyorsun.... Hayır, aptal, o dip, dip değil." İkinci kelimeyi komik bir etki yaratmak için uzattı. "Gördün mü seni seksi vombat, hiç mantıklı değil."

Homurdanarak başını salladı. "Kafam karıştı, genç kız." Anında ayıldı ve kolunu sallayarak etraflarındaki tapınağı işaret etti. "Tüm bunlar yüzünden."

"Gerçekten bağlı değilsin, Cade. Onlara bunun için yemin ettirdim. Buradan her zaman ayrılabilirsin. Ama hepimiz gerçek dünyaya bebek adımlarıyla dönmeyi tercih edeceğini düşündük, böylece orada kendini yersiz hissetmezsin."

Onun merhameti kalbini sızlattı. Onun için bu kadar çok şey ifade etmesinin nedeni buydu. Daha önce hiç kimse onun duygularını dikkate almamıştı. Herhangi bir konuda. Fikrine bakmaksızın ona sadece emir veriyorlardı. Ama onun Josette'i asla.

Sadece onun için önemliydi.

"Öyle yaparım, aşkım. Teşekkür ederim."

"Evet! Doğru tahmin etmişiz." Mutlu bir şekilde gülerek adamın elinden tuttu ve onu bir kapıdan geçirerek küçük bir solaryuma götürdü. İçeri girdikleri anda, canlı mavi gözlü üç büyük beyaz köpek, mutlu havlamalar ve yalamalarla koşarak yanlarına geldi.

Diz çökerek onları kollarının arasına aldı. Parlak gülümsemesi güneşten bile daha kör ediciydi. "Benim tüylü küçük bebeklerim!" dedi çoğu insanın bebeklerle konuşmak için ayırdığı tiz ses tonuyla. "Nasılsınız bakalım? Annenizi özlediniz mi? Annen bebeklerini özledi! Evet, özledi! Benim küçük bebeğim! Seni çok seviyorum! Evet, seviyorum! Buraya gelin, bebeklerim! Bana öpücükler verin. Bir sürü, bir sürü öpücük!"

Onları Cadegan'la tanıştırmadan önce her birini kucakladı ve sevdi. "Henri kolay. O bizim tek oğlumuz." En büyükleriyle burunlarını ovuşturdu. "Sonra Belle var." Gözlerinin etrafında gri bir yama olan en küçüğüne dilini şaklattı. Sonra kolunu üçüncünün sırtına doladı. "Ve sonuncusu ama kalbimde asla en az yer kaplamayan değerli Maisel, ya da sık sık söylediğim gibi Maisy Waisy." Bebek konuşmasına geri döndü. "Çok güzelsin, değil mi? Evet, öylesin, benim tatlı Maisy Waisy'm." Onlara tekrar sarıldı, sonra Cadegan'a işaret etti. "Git babanla tanış! Hadi git. Merhaba de! Babana onu sevdiğini de söyle."

Anında ona saldırmışlar.

Cadegan böyle tüylü bir ilgiye alışık olmadığı için tökezleyerek geri çekildi. "Onlar biraz..."

"İstediğiniz kelime şımarıklık. Ve evet. Onlar çok. Onları bu hale getirmek için çok çalıştım."

Köpeklerinin onu sorgusuz sualsiz kabul edişine gülerek başını kaldırdı ve bakışları buluştuğu anda, elini ona uzattığından beri içini kemiren açlığı kızın gözlerinde gördü. Onunla yalnız kalmak için duyduğu ezici ihtiyaç tarafından yutulduğu için mizahı anında öldü.

Sıcak bakışlarını adamın vücudunda gezdirdi. "Neden seni şu kıyafetlerden çıkarmıyoruz, ha?"

Onun cesur sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun, ateşli şey." Tırnağını en şirin şekilde çiğneyerek birden fazla kapıya kaşlarını çattı. "Acaba hangisi yatak odasına gidiyor?" En yakındakine yöneldi, onun da bir dolap olduğu ortaya çıktı. "Oops. Çok küçük."

Gülerek, onun kendisini taciz etme planlarına ters düştükçe keşfetmesini ve giderek daha fazla hayal kırıklığına uğramasını izledi.

Sonunda bir koridorun kapısını bulduğunda, onun elini tuttu ve birlikte bir yatak aramaya başladılar. Aramayı eğlenceli hale getirmesi çok garipti. Her seferinde

Yanlış tahminle, giysisinin bir parçasını ondan sıyırdı.

Kadının sol elinden eldivenini çekişini izledi. "Bu oyunu daha önce hiç oynamadım."

"Kristof Kolomb'u soymak mı?" Ona bir kez daha bakmak için durakladı. "Evet, sanırım yapmadın. Sen de ondan öncesine dayanıyorsun, değil mi?"

"Beni yaşlı hissettiriyorsun, genç

kız." "Sen yaşlısın."

"Ama bana hatırlatmak zorunda mısın? Hem de bu kadar sık?"

Sonunda doğru odayı bulup onu dev yatağın yanına iterken kötü kötü sırıttı. "Evet, biliyorum." Cübbeyi adamın başına geçirdi. Kadın postayla boğuşurken, adam güçlerini kullanarak ikisini de soydu.

Onaylarcasına başını sallayarak onun çenesini ısırdı. "Bu hâlâ en sevdiğim gücün. Bu ve sana her baktığımda beni azdıran gücün."

Güldü. Ta ki kadın onun önünde dizlerinin üzerine çökene kadar. Tam ne yaptığını sormaya başlamıştı ki, sıcak eliyle onu kavradı.

Zevk onu sersemletirken tüm düşünceler dağıldı. Bir an için bacaklarının kırılacağından ve yere düşeceğinden korktu. Neyse ki duvar arkasındaydı da kendini yakalayabildi, yoksa düşebilirdi.

Kız onu iyice tatmin ederken nefes nefese kalan Cadegan, kız yavaşça ve metodik bir şekilde sertleşmiş sikinin her santimini ağzıyla keşfederken elini kızın saçlarına gömdü. "Lass, bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı ve ona ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren muzip bir bakış fırlattı. Ve bunun her zerresinde ciddiydi.

O kalp atışında, bu kadını ne kadar sevdiğini anladı. Onun emrinde ne kadar çabuk ölebileceğini. Bu dünyada onun için önemli olan başka hiçbir şey yoktu.

Ve onsuz bir güne daha asla dayanamayacaktı.

İstediği son şey bu olsa da, ondan uzaklaştı ve onu yatağa taşımak için kollarında salladı.

Jo, adamın yüzündeki sert ifade karşısında nefesini tuttu. İblisten hiçbir iz olmamasına rağmen, neredeyse ele geçirilmiş gibi bir hali vardı. "Sen iyi misin?"

Ona o kadar sıcak bir öpücükle karşılık verdi ki nefessiz ve güçsüz kaldı. Vücudunu onunkine bastırırken ve dizleriyle kalçalarını ayırırken kelimenin tam anlamıyla ağzını tahrip etti.

Elleri ve dudakları sırayla onu keşfediyor ve boşalana kadar zevkle alay ediyordu.

Adam içine girdiğinde orgazmının ortasındaydı ve onu daha da yükseltti. Adını haykırıyordu,

Adam kendini onun kalçalarına doğru iterken kadın adama yapıştı.

Yanağını avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine bakarken güldü. Onun içindeki açlığı gördü. Ama bundan da öte, sevgiyi ve hayranlığı gördü. Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamıştı.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı.

"Ve ben, sen." Kadının elini kendi elinin içine aldı ve öptü. Elini yanağına dayayarak kendini onun içine gömdü ve boşaldı.

Adam ona doğru yığılmadan ve sıkıca sarılmadan önce yüzündeki coşkuyu izledi.

"Teşekkür ederim, genç kız." "Ne için?"

Başını kaldırıp yakıcı bir içtenlikle ona baktı. "Bana verdiğin sözü tuttuğun için. Bunu daha önce hiç kimse yapmamıştı."

Bıyıklarını ve dudaklarını parmaklarken kalbi onun için kırıldı. Onun aksanını taklit etmeye çalışarak, "Onlar büyük aptallardı lordum," dedi.

Onu parlak, muzip bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Sahte aksanın berbat."

"Ve seninki değil. Seni bütün gün konuşurken dinleyebilirim."

Gözleri yumuşaktı, dudaklarından karnına doğru öpücükler kondurdu ve yanağını koyup iç çekti. Jo onun saçlarıyla oynarken, nefesi tenini gıdıkladı. Kısa bir süre

içinde

Saniyeler sonra onun rahatladığını hissetti ve vücudu bacaklarının arasında uyuyakaldığını fark etti.

Gülümseyerek, güldü. Zavallı Cadegan'ı. Bu haliyle çok zararsız ve tatlı görünüyordu. Ama onun yapabileceği şiddeti biliyordu. Öfkeyi.

Bu, kalbine girmesine izin vereceği bir adam değildi. O şimdiye kadar doğmuş en vahşi iblislerden biriydi.

Daha da ötesi, o bir yarı tanrıydı.

Ne yaptım ben?

Jo, gerçeklik üzerine çökerken nefesini tuttu ve insan zamanının ve mekânının dışında var olan mistik bir diyardaki bir tanrının tapınağı olan bir odaya baktı.

Bu saçmalığa inanmıyorsun.

Yine de artık bunu inkâr edemezdi. Bu, kucağında uyuyan iblis tanrı kadar gerçekti.

Vay anasını. Paranormal havuza sadece ayak parmağını sokmakla kalmamış, onu topa tutmuştu. Ve Cadegan'ın hayatının sonuna kadar peşinde düşmanları olacaktı.

Thorn onu bu konuda uyarmıştı. Onu buraya, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin ona ulaşamayacağı bir yere koymaya karar vermelerinin nedenlerinden biri de buydu. Yalnızca Acheron ve onun doğrudan davet ettiği kişiler Atlantis'in cennet diyarına erişebilirdi. Burada her zaman güvende olacaklardı.

En azından yanlarında parlak bir ışık belirene kadar böyle düşünüyordu.

Bir an Jo, Cadegan'la huzur içinde yatıyordu. Bir sonraki anda, kollarından koparıldı ve yataktan çekildi.

18

"Brit? Gerçekten sen misin?"

Jo karşısındaki inanılmaz güzellikteki kızıl saçlı kadına gözlerini kırpıştırarak baktı. "Affedersiniz?"

Kadın çenesini kavradı ve Jo'nun gözlerinin derinliklerine bakabilmek için başını eğdi. "O sensin!" diye parlak bir gülümsemeyle nefes aldı. Jo'yu mutlu bir şekilde kucaklarken ve onu orada tutarken gözyaşları yüzünden aşağı döküldü.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Jo, omzunun üzerinden Cadegan'ın kendisini tutan kadınla yüzleşmek için yataktan kalktığı yere baktı.

"Bırakın onu!"

Kadın arkasını döndü ve küçümseyerek homurdandı. "Ve sen!" Sıkıca sarılmak için onu kendine çekti. "İkinizi de çok özledim!" Onlara hırlayarak başını salladı. "Neden ölümlü olmak istedin ki? Sebebini hiçbir zaman anlayamadım. Yeniden düşünmüş olmalısın, yoksa şimdi sen olmazdın, değil mi?"

Cadegan şaşkınlıkla yüzünü buruşturarak Jo'ya baktı. "Ben de kafamı en çok karıştıranın sen olduğunu sanıyordum, genç kız."

Kadının canlı yeşil gözlerini hüzün karartmıştı. Jo şimdi düşününce bu kadının Acheron'un kızı Kat'e çok benzediğini fark etti. "Beni hiç hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Artemis?"

Jo'nun tahmini üzerine güzel yüzüne neşe geri döndü. "Beni tanıyorsun! Unutamayacağını biliyordum. Birbirimiz için yaptıklarımızdan sonra olmaz!" Jo'yu bir kez daha sıkıca kucakladı. "İngiltere'ye gitmene asla izin vermemeliydim. İğrenç bir yerdi. Neden eve dönmedin?" Jo'ya suratını astı, sonra saçlarını düzeltti. "Ama şimdi döndünüz, değil mi? İkiniz de!"

Jo nasıl cevap vereceğinden emin olamayarak dudağını ısırdı.

Artemis onun omzunu sıvazladı. "Her şey yolunda. Beni hatırlayacaksın. Zamanla. Hatırlayacağını biliyorum." Jo'nun orada çıplak durduğunu ve onları yatakta böldüğünü fark edince bakışlarını kaçırdı ve kıpkırmızı oldu. "Ah... ah! Çok özür dilerim. Hiç düşünmedim bile. Katra bana döndüğünü söylediğinde... seni hemen görmek istedim. Rahatsızlığımı bağışlayın!"

Cadegan'ın ve Jo'nun ellerini tutup birbirine bastırdı. "Siz ikiniz her zaman benim favorilerim oldunuz. Ve bu sefer, artık bu ölümlülük konuşmaları olmayacak. Bir daha asla beni ya da birbirinizi terk etmekten bahsetmeyeceksiniz. Siz iki yarımsınız

ve ikinizi de bir daha ayrı düşmenize dayanamayacak kadar çok seviyorum. Lanet olsun cadının lanetine. Bu geri alınacaktır. İkinize de söz veriyorum." Anında ortadan kayboldu.

Tamamen afallayan Jo, gözlerini Cadegan'a dikti. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa evrendeki bütün tuhaf tipleri kendime mi çekiyorum?"

O da buna güldü. "Beni etkiledin, bu yüzden yorum yapmamam gerektiğini düşünüyorum."

Onu öptü ve sonra kaşlarını çatarak geri çekti. "Yeniden doğmuş gibi mi hissediyorsun?"

"Pek sayılmaz. Sen?"

Başını iki yana salladı. "Tuhaf, ha?"

"Gwiddonod hakkında ne demek istediği hakkında bir fikrin var mı?" "İngilizce, ahbap! İngilizce konuş."

Gülerek onu öptü. "Cadılar, aşkım. Bir cadının lanetinden bahsetti."

"Hiçbir fikrim yok." Bakışlarını onun uzun, kaslı vücudunda gezdirdi ve içindeki sıcaklığın yeniden arttığını hissetti. Bir adım daha yaklaşarak çenesini kaldırdı, böylece şimdiye kadar gördüğü en seksi çene hattını ısırabilecekti.

Cadegan onun dudaklarının ve dilinin teninde yarattığı hissin tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Zevk onu parçalara ayırdı. "Bunu yapmaya devam et, genç kız. Ve buradan asla ayrılamayacağız."

Onun için sertleşmeye başlamış olan kısmını tekrar okşamak için uzandı. "Ben iyiyim

Bu."

Elini kendi eliyle kapattı ve onun dokunuşunun sıcak baskısının tadını çıkararak kendini avucuna doğru salladı.

Adam kalın Galce'siyle konuşurken Jo kaşlarını çattı.

"Ne?" "Sen benim karanlığımdaki ışıksın, genç kız.

S e n s i z , ben

umudum yok. İnancım yok. Zar zor var oluyorum. Ve tek istediğim, eğer gidersen, beni sensiz sonsuz gecenin içinde kaybolmuş bırakmak yerine, kalbimi söküp atarak bana merhamet etmen."

Gözyaşları onu boğdu, sadece onun sözleriyle değil, aynı zamanda onları destekleyen dürüst, ham duygularla. "Keşke o kadar şairane olabilseydim, Cadegan. Romantizm ve ilişkiler konusunda berbatım. Hep öyleydim. Hiçbir zaman doğru zamanda doğru kelimeleri bulamadım. Ama seni seviyorum. Şimdi ve her zaman. Ve asla sensiz yaşamak istemiyorum."

Sonra onu öptü ve kendini onun bedeninin derinliklerine bıraktı. Bu kez onunla sevişirken yumuşak ve nazik değil, talepkâr ve şiddetliydi. Sanki onu bir daha göremeyeceğinden korkuyordu.

Jo, onun sert ve kalın iç organlarının hissine kendini kaptırdı. Jo'nun gözlerinden hiç gitmeyen acıyı dindirmeye çalışırken, Jo da onu okşamaya devam etti. En azından tamamen değil.

Ama ne zaman ona baksa, bu his azalıyordu. Bu da ona kendini özel ve değerli hissettiriyordu.

Tek istediği buydu. Biri için önemli olmak. İhtiyacı olduğunda güvenebileceği birine sahip olmak. Ona olan inancını bozmayacak biri. Hayat kolay değildi. Olmaması gerekiyordu. Yine de doğru insanla, en kötü yolculuk bile katlanılabilirdi. Daha da ötesi, eğlenceli olabilirdi. Gün ışığına çıkmak için fırtınada acı çekmeyi öğrenmek değildi mesele. Hayat, yağmurda koşmak ve sizi iliklerinize kadar ıslatırken bile gülmekti. Şimşeklerden kaçmak ve sizin için gelmesine cesaret etmekti.

Cadegan'ın ona hissettirdiği buydu. Onun kollarında yenilmezdi. Zarar görmeyeceği için değil, onu soğuk ve yalnız bırakmayacağını bildiği için. Onu kucağına alacak ve fırtına geçene kadar yanında savaşacaktı.

Kendini onun etrafına sardı ve göz kamaştırıcı bir coşku dalgasıyla boşaldı.

Boğazının derinliklerinde hırlayan Cadegan ona katıldı. Ve o zaman bile onu bırakmadı. Hâlâ ayaktaydı ve hiç şikâyet etmeden onun tüm ağırlığını taşıyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında, içindeki iblisin sarımsı gözlerini gördü.

Korkmadan elini onun yanağına bastırdı ve dudaklarından öptü.

Cadegan, onu varlığının özüne kadar sarsan tadının tadını çıkardı. "Evlen benimle, genç kız," diye nefes aldı. "Sonsuza dek yanımda ol."

Başını eğerek ona şakacı bir kaş çatma hareketi yaptı. "Bu bakış da ne?"

"Ne bakışı?"

Bakışlarını daralttı. "Cevabımdan gerçekten şüphe duymuyorsun, değil mi?"

"Hayatımın her zaman iyi gittiğinden şüpheliyim."

Çenesini ısırarak onu sıkıca kavradı. "Benden asla şüphe etmemelisin, Cade. Elbette seninle evleneceğim. Sunağın adını söyle, ben de Selena'nın çanlarıyla orada olacağım."

"Selena'nın çanları mı?"

"Onları eteklerinin ucuna diken çılgın kuzenim. Bunun şeytanı uzak tuttuğunu düşünüyor."

"Bunu giyersen beni uzak tutarsın."

Ona dudak büktü. "Sen kötü değilsin. Kötü, kesinlikle. Ama kötü değilsin."

Cadegan onun kabulünün tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Varoluşu boyunca ilk kez kendini hiç doğmamış olması gereken bir bela gibi hissetmiyordu. Kendini bütün hissediyordu.

Hepsinden önemlisi, kendini mutlu hissediyordu. Ve bu onu korkutuyordu.

Mutluluk her zaman diğer erkeklerin sahip olduğu bir şeydi. Ona asla. Mutluluk, sanki çiçek hastalığı taşıyan ve vebalı ekmek satan bir cüzzamlıymış gibi ondan kaçmıştı.

Bakışlarını kızın boynuna taktığı madalyona çevirdi. Madalyonu alıp onun eline koydu ve kendi eliyle kapattı. "Eğer bir gün bensiz kalırsan ve seni korumama ihtiyacın olursa, bunu eline al ve şu sözleri söyle... Ysym arglwydd gwrdd gorddifwng ei far, gorddwy neb nyw ystwng."

Bunları doğru söyleyebilmesi için birkaç kez tekrar etmesi gerekti. "Tüm bunları hatırlayabiliyor musun, genç kız?"

"Yapabilirim. Ama bu ne anlama geliyor?"

"Benim için çok güçlü bir gazap efendisi var, hiç kimsenin zulmüne tahammül etmez."

Jo ona gülümsedi. "Çok güzel ve sana çok yakışıyor."

"İçimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun." Madalyonu öptü ve göğüslerinin arasına yerleştirdi. "Bunu sadece saldırı altındayken kullanabilirsin, asla başkasına karşı kullanamazsın. Herhangi bir nedenle. Anlaşıldı mı?"

"Anladım."

Hızlıca başını sallayarak arkasını döndü ve bir şey ararken kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"En önemli odanız kayıp. Yıkanmak için bir yer arıyordum."

Jo güldü. "Buranın eski bir yer olduğunu biliyorum ama... burada bir banyo olmalı, değil mi? Böyle bir odanın var olduğunu varsayıyorum-"

"Soldaki kapı."

Tanımadığı bu ses karşısında gözleri irileşen Jo ciyakladı ve çıplak bedenini örtmek için Cadegan'ın arkasına geçti. "Kim söyledi bunu?"

"Ben yaptım." Odanın köşesindeki taş lamba heykeli şeydi.

"Kimsin sen?" Neydi o?

"Ben Electra'yım. Ama endişelenmeyin. Ben aslında bilinçli değilim, daha ziyade size kolaylık sağlamak için buraya yerleştirilmiş akıllı bir cihaz ya da kanalım. Sadece belirli sorular için harekete geçiyorum. Odaların nerede olduğu, ışığa ihtiyacınız olup olmadığı ya da Katateros'u evi olarak gören başka bir kişiyle iletişime geçmek isteyip istemediğiniz gibi."

Cadegan yavaşça yaklaştı. Uzandı ve soğuk mermere dokundu. "Gerçekten hissedemiyor musun?"

"Ya da görmek. Ben sadece duyuyorum ve konuşuyorum."

Jo, incelemek için onlara katılmadan önce Cadegan'ın bornozunu başının üzerinden çekti. "Çok havalı, değil mi?"

"Evet, ama mermer

genellikle öyledir." "Hayır,

harika değil, Cade... harika!"

"Ah... vombat bir atın üzerinde, kızım."

Kadın ona güldü. "Zavallı vombat bugün antrenman yapıyor." Onu hafifçe öptükten sonra geri çekildi. "Şu banyo neredeydi?"

Aslında yönü işaret ediyordu.

Hâlâ tam olarak emin olamayan Jo, gidip içinde küvet yerine eski Roma havuzlarını andıran bir havuz bulunan kocaman, yaldızlı bir banyo buldu. "Hey, Cade?" diye seslendi. "Sanırım bunu gerçekten seveceksin."

Kafasını kapıdan içeri soktu, sonra sevimli küçük bir çocuk gibi sırıttı. "Evet, hoşuma gitti."

Kız daha ne olduğunu anlamadan, adam düşünceleri ile kızın kıyafetlerini çıkardı, onu omzunun üzerinden attı ve havuza daldı. Adam yüzeyin altında yüzmeye devam ederken kadın gülerek ve çırpınarak yukarı çıktı.

Jo bir şey fark edince donakaldı. Cadegan amfibikti. Ya da şimdiye kadar yaratılmış en güçlü akciğerlere sahipti.

Sonunda yüzeye çıktığında, hala kafasının tamamı yoktu. Sadece gözleri. Burnunu ve ağzını suyun altında tutmuş.

"Nefes alıyor musun?"

Başını salladı.

"Sualtı mı?"

Yine başıyla onayladı. Suyun altına daldı, ona doğru yüzdü ve nihayet su yüzeyine çıkmadan önce bacaklarını okşadı.

onu göğsüne doğru çekti. "Ben bir addanc iblisiyim. Bu bizim güçlerimizden biri. Benim türümün çoğu göl sakinidir."

"Başka ne yapabilirsin ki?"

"Suda, şekil değiştirebilirim."

"Ama karada değil?"

Yüzünü buruşturdu. "Sadece kanatlı iblis formuna ve karada bir kuşa dönüştüm. Suda çok daha fazla seçeneğim var."

"Yani bir bebeğimiz mi yoksa bir iribaşımız mı olacak?"

Cadegan onun şakacı sorusu karşısında donakaldı ve sert bir tokat yedi.

Çocuklar. Bu, bin üç yüz yıldan uzun süredir düşündüğü bir şey değildi. Leucious'tan önce, şeytani kökenleri hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi. İçinde uykuda yatan güçler hakkında hiçbir fikri yoktu. O zamanlar, kendisini diğerleri gibi bir erkek olarak görüyor ve bir kadınla evlenip ondan bir sürü çocuk sahibi olmayı umuyordu.

Ondan sonra daha temkinli davrandı. Ta ki Æthla'ya kadar. Onunla birlikte, ne tür bir çocuk olabileceğini görmek için bir tane doğurmayı planlamıştı. Fey ya da insan.

Leucious onu sürgüne gönderdikten sonra da hiçbir umut kalmamıştı.

Şimdi...

Onu gerçekten dehşete düşüren bir gerçeklik gördü. Ona çağırma sözcüklerini vermesine şaşmamalı, teoride, o

onları gerçekten kullanamamalı.

Evet, bu çok mantıklıydı ve onunla arasındaki bu üst bağlantı onu daha da korkutuyordu.

"İyi misin tatlım? Sadece şaka yapıyordum."

Eli titreyerek uzandı ve kadının düz karnına dokundu. Dudağını ısırarak gülümsedi. "Sizden bir çocuk sahibi olmaktan daha büyük bir onur düşünemiyorum leydim. Ya da bir iribaş," diye alay etti. "Belki bir vombat bile."

Güldü ve bulduğu sabun kalıbını ona uzattı. "Çok aptalsın. Seni seviyorum."

"Ve ben, sen."

Jo onun suda oynamaya geri dönmesini izledi. Styxx ve diğerlerinin onun bir havuz isteyeceğini bilip bilmediklerini merak etti. Muhtemelen. Onun hakkında çok şey biliyor gibiydiler. Ondan çok daha fazlasını.

Ama öğreniyordu. Ve o mükemmel olmasa da -zaman zaman düpedüz korkutucu olsa da- mükemmel bir şekilde onun olmuştu.

Onunla ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdi....

Günün geri kalanını sadece takılarak ve birbirlerinin vücutlarını keşfederek geçirdiler. Sevdikleri ve sevmedikleri şeyleri.

Hayatının en güzel günüydü. Hiç bitmesini istemiyordu. Güneş batarken, sahilde oturup onu izlemek için dışarı çıktılar. Katateros tuhaf bir yerdi. Bazı yönlerden ona Hawaii'yi hatırlatıyordu.

Diğerlerinde, içinde yaşayan bazı tuhaf yaratıklar gibi, kendini tavşan deliğinden düşmüş gibi hissediyordu.

Cadegan parmaklarını Josette'in saçlarında gezdirirken Josette kumsalda başını onun kucağına yaslamıştı. Yüzyıllar sonra ilk kez kendini gerçekten insan gibi hissetmişti. Gerçekten canlı.

Hayatında ilk kez sevildiğini ve el üstünde tutulduğunu hissetti. "Peki şimdi ne yapacağız Josette?"

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum ama kastettiğim bu değildi. Bu günden sonra bize ne olacak?"

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Bilmiyorum."

"Styxx'in yaptığını yapabilir ve Acheron için çalışabilirsin."

Cadegan gerilirken Jo nefes nefese doğruldu. Onlardan birkaç adım ötede şort ve tişört giymiş Mısırlı güzel bir kadın duruyordu. Uzun siyah saçları atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve kucağında uyuyan sarışın bir bebek vardı.

Dostça bir gülümsemeyle yavaşça onlara yaklaştı. "Ben Bethany. Styxx'in karısıyım." Çocuğu omzundan çekip kucağına aldı. "Ve bu kıymetli olan da Ari."

Jo elini göğsüne bastırarak kıvırcık saçlı melek yavrusunun yüzüne baktı. "Kesinlikle çok sevimli! Kaç yaşında?"

"Dün bir yaşına girdi."

"Gerçekten mi?"

Başıyla onayladı. "Onu kucağına almak ister misin?" "Oh, çok isterim."

Bethany oğlunu teslim etti.

Jo kollarındaki çocuğun sıcaklığıyla eridi. "O kadar mışıl mışıl uyuyor ki!"

"Her zaman. Babası sürekli onu uykusundan uyandırmaya çalışıyor. En fazla elinize vurmasını sağlayabilirsiniz. Ama bunu yaptığında asla uyanmaz. Sadece yuvarlanır ve uykusuna geri döner."

Küçük dudakları sanki meleklerle konuşuyormuş gibi çalışıyordu. "Çocukları her zaman çok sevmişimdir."

Cadegan, Josette'in çocuğu kucaklamasını sessizce izledi. İster hayvanlar ister çocuklar olsun, annelik içgüdüsü çok güçlüydü. Kendi oğlunu hak ediyordu. Ama önceki sözleri şimdi onu rahatsız ediyordu.

Ne tür bir çocukları olacaktı? İblis mi, yarı tanrı mı, insan mı?

"İyi misin?"

Bethany'nin sorusu karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Evet."

Elini kendi eliyle kapattı. "Biliyorum. Ben de insan dünyasına ve bu dünyaya döneli çok kısa bir süre oldu. İki yıl bile olmadı. Alışmak için çok fazla şey var." Gömleğini çekiştirdi. "Kıyafetler kesinlikle biraz zaman alıyor. Ama senin Josette'in var ve biz varız. Arkadaş ya da

aile ... ya da sinir bozucu tanıdıklar, bize ne demeyi tercih ederseniz edin. Elimizden gelen her şekilde size yardımcı olmak için buradayız."

"Böyle bir düşünceye alışık değilim."

"Styxx'im gibi. Asla güvenmem. Şimdi bile. Ama her geçen gün, bunun artık onun hayatı olduğu ve kimsenin bunu ondan koparamayacağı gerçeğiyle yüzleştikçe gülümsemesi daha da parlıyor."

Bethany Cadegan'ın kolundaki yara izine dokundu. "Tüm yaraların iyileşmesi zaman alır. Ama bir gün uyanacaksın ve acı artık seni rahatsız etmeyecek. Bunu düşünmeden günler, hatta belki aylar geçireceksin. Ve bir gün, eğer şanslıysan, bunu hiç düşünmeyeceksin."

Jo başını kaldırıp ona baktı. "Çok akıllısın Bethany."

Utangaç bir şekilde sırıttı. "Bazen. Ama ben gazap tanrıçasıyım ve bu nedenle zaman zaman öfkemin duygularımın önüne geçmesine izin verme eğilimindeyim. Bu olduğunda asla yanımda olmak istemezsiniz. Gerçekten korkutucu."

Ari gözlerini kırpıştırarak açtı, sonra Jo'nun annesi olmadığını fark edince gözlerini genişletti.

"Buradayım tatlım."

"Anne!" Hemen koşarak Bethany'nin kollarına geri döndü ve gözlerini ovuşturup suratını astı. "Baba?"

"Yakında eve dönecek." Onun tombul yanağını öptü. Sonra yüzünü buruşturdu. "Birinin bezinin değiştirilmesi gerekiyor. İzin verirseniz..."

Bethany ayağa kalktı. "İkinizle de tanışmak güzeldi." Ari'nin sırtını sıvazladıktan sonra Cadegan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Yarın için endişelenme. O da gelecek. Ve rengarenk ailemizin bir üyesi olarak burada her zaman bir yerin olacak."

"Teşekkür ederim leydim."

Başını ona doğru eğerek yanlarından ayrıldı.

Jo, Cadegan'a doğru geri çekildi. "Hala... hasta görünüyorsun."

Ağır bir iç geçirdi. "Senin hakkında değil, genç kız. Senden asla şüphe etmeyeceğim, ama... boğazımın derinliklerinde bir his var. Bir şey benim için geliyor. Ve ben yok olana kadar durmayacak."

Başını sallayarak onu yatıştırmaya çalıştı. "Öyle düşünme."

Cadegan onun için gülümsemeye çalıştı ama sorun şu ki, gülümseyeceğini sanmıyordu.

O da bunu biliyordu.

19

Cadegan bu yeni cehennemden emin değildi. Terapi. Kelimenin kendisi bile kulağa korkunç geliyordu. Sanki üzerine işeyen bir tür küçük hayvan gibi.

Ofis kapısının önünde dondu kaldı ve yüzünü Josette'e çevirdi. "Bunu bilmiyorum, genç bayan. Hiçbir şeyin bana yardım edebileceğinden emin değilim. Kesinlikle, her türlü yardımın ötesindeyim." Bakışlarını Josette'in gömleğinin derin V kısmına indirdi. "Eve gitmeyi tercih ederim... seninle ve güzel yüzüne bir gülümseme koymayı."

Tsking, öpücüğünden kaçtı ve onun üzüntüsüne rağmen onu bir kol boyu uzakta tuttu. "Sinsi birisin Lord Demon Wombat, ama hayır. Grace'le konuşman gerek. Sana zarar vermez. Söz veriyorum. Çok nazik davranacak ve eğer uslu durursan oynayacak oyuncakları bile var. Zaman çabucak geçecek ve seans biter bitmez geri döneceğim."

Öfkesi arttıkça çenesinde bir tik başladı. "Bunu yapmak istemiyorum."

Ona giydirdiği ceket denen şeyi çekiştirdi. "Sadece bu seferlik. Eğer gerçekten dayanamazsan, sana bir daha asla yaptırmayacağım. Söz veriyorum. Ama Grace'in kocası bir yarı tanrı, Afrodit'in oğlu, Afrodit onu serbest bırakmadan önce bir parşömenin sayfalarında iki bin yıl lanetlenmiş. Altı çocukları var ve tam bir evlilik mutluluğu içinde yaşıyorlar. Ben de bizim için bunu istiyorum, sen de istiyorsun." Bakışları keskinleşti. "Şimdi kes şunu dostum ve yap şunu. İki saat. Üstesinden gelebilirsin." Elini onun elini kavrayacak şekilde indirmeden önce etrafına bakındı.

Onun hareketleri karşısında gözleri büyüdü.

Kulağına fısıldamak için eğildi. "Ve eğer uslu durur ve iyi doktor için işbirliği yaparsan, söz veriyorum daha sonra buna değecek ve yüzüne gerçekten kocaman bir gülümseme yerleştireceğim. Hatta en çok sevdiğin dantel takozu bile takacağım."

Kadın kot pantolonunun üzerinden onu parmaklarken nefes alış verişi düzensizleşti. Bir köşe bulup onu hemen şimdi ve burada almamak için elinden gelen tek şey buydu. "Bu iş biter bitmez, seni yatağımda çıplak bekliyorum."

"İsteyerek." Jo tam elini geri çekmişti ki kapı açıldı ve Dr. Grace Alexander göründü.

Selena'nın uzun zamandır arkadaşlarından biri olan Grace, Jo ve Devereaux kardeşlerle birlikte büyümüştü. Ve onlarla Jo'nun düşünmek istemeyeceği kadar çok belaya bulaşmıştı.

Hepsinin hücre arkadaşı olmaması bir mucizeydi.

Sevimli esmere gülümseyen Jo, Cadegan'ı nazikçe ona doğru itti. "Grace, Cadegan'la tanış. Cade, uslu dur."

Grace güldü. "Sorun değil. Bunca yıl Kurtları, Panterleri ve Ayıları tedavi ettikten sonra artık hiçbir şey beni şaşırtamaz. Söz veriyorum Cadegan, sana istemediğin hiçbir şeyi yaptırmayacağım. Konuşmamıza bile gerek yok. İçeri gel ve rahatına bak."

Jo'ya son bir kez acınası bir bakış attıktan sonra ofise girdi.

Grace Jo'nun kolunu okşadı. "Ona iyi bakacağım. Seni endişelendiren bir şey var mı?"

Jo sesini alçaltmadan önce Grace'in omzunun üzerinden şöyle bir baktı. "Uyumakta güçlük çekiyor. Uyuduğunda da kan ter içinde uyanıyor ve bana sarılıyor, aynanın yanına bile yaklaşmıyor. Kullandığım aynayı her zaman kapalı tutmak zorundayım. Ve gerçekten çok aşırı korumacı. Gözünün önünden ayrılmama dayanamıyor. Çok uzun süre yoksam paniğe kapılıyor."

"Yaşadıklarına göre her şey çok normal." Jo'nun elini okşadı. "Davranışlarından dolayı kendini hiç tehdit altında hissettin mi?" "Korkum mu? Beni baloncuklu naylonla kaplayacak ve gittiğim her yerde onun zırhını giymemi istiyor."

Grace güldü. "Julian'la da aynı sorunu yaşıyorum. Val'in Tabby ile ne kadar kötü olduğunu bilmek istemezsin." O

Jo'ya nazik bir gülümseme sundu. "Pekâlâ, bırak da gidip işimi yapayım. Onu sakinleştireceğiz, söz veriyorum."

"Teşekkür ederim, Gracie." "Her zaman, tatlım."

Jo durakladı ve kafasını kapıdan içeri soktu. "Numaram sende var, Cade. Sokağın aşağısında kuzenlerimle birlikteyim. Sensiz hiçbir aynanın içine düşmeyeceğime söz veriyorum."

"Hiç komik değilsin, aşkım." Ama sözlerine rağmen gülümsedi.

Jo onun için endişelenmemeye çalışarak her şeyin başladığı malikâneye doğru yöneldi. Orayı "temizlemeyi" bitirme şansları olmamıştı ve Selena ile arkadaşlarının bunu kaydetmek için hâlâ bir kameramana ihtiyaçları vardı.

Jo onlara iki saat vermişti. Ondan sonra tamamen Cadegan'ındı. Planlamaları gereken bir düğün vardı. Ve eski sevgilisinin aksine, Cadegan Jo'nun hep istediği Haziran düğününü kabul etti.

Elbette bunun büyük bir kısmı zavallı adamın bir Haziran Cajun düğününün ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri olmamasıyla ilgiliydi. Ya da Galler'de alışkın olduğu altmış derecenin ve Terre Derrière le Voile'in dondurucu sıcaklığının aksine, ortalama Haziran sıcaklığının doksan derece olduğu gerçeğiyle. Haziran ortasına kadar havanın doksanların üstüne çıkabileceği gerçeğini boş verin, ama ...

Düğün için ne isterse yapacağını söylemişti. Ve zihinsel

olarak kendine söz verdi.

onun tatlılığını kötüye kullanmazdı. Çok, diye düşündü hınzırca.

Arabasına yaklaştığında Thorn'u sokakta gördü, yüzünde az önce ona arabaya binmeyi teklif ettiğini söyleyen dehşet dolu bir ifadeyle arabanın yanında duruyordu.

Ona büyük bir hayranlıkla baktı. "Sen gerçekten de tanıdığım en cesur kadınsın."

Kadın kaşlarını çattı. "Neden bu ifadede üstü kapalı bir hakaret olduğunu düşünüyorum?"

Bakışları arabaya kaydı. "Bu cehennemden gelen mülteciyi ne zamandır kullanıyorsun?"

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Aklımdan geçenleri söylüyorum."

Onun kuru ses tonuyla alay etti. "Hey, onu eleştirme. Hâlâ çalışıyor. Çoğu zaman, ben kapattıktan sonra bile."

Thorn güldü ve ona doğru başını salladı. "Biliyorsun, geçmişte Cadegan'la benim de sorunlarım oldu. Ama o küçük pisliği seviyorum ve hayatı boyunca saygınlığına yeterince meydan okundu. Onun burnunu sürtmeye devam etmek istemiyorum." Ona bir şey fırlattı.

Jo onu yakaladığında bunun bir anahtar seti olduğunu fark etti. "Nedir bu?"

Çenesini Falcon'un arkasındaki parlak yeni siyah Mercedes SUV'ye doğru salladı. "Bu diyara girdiğinizde ikinizin de çok daha fazla keyif alacağını düşündüğüm bir şey. Ayrıca dairenizi hacizden satın aldım ve ev sahibine

reddedemeyeceği bir teklifte bulundum."

"Ölüm ve yıkım mı?"

Şeytani bir parıltı gözlerini kararttı. "Şöyle diyelim, herkesi buradan kovmanın avantajlarını gördü. Binanın tamamı artık sizin ve birden fazla birim değil, tek bir ev olarak hizmet verecek şekilde yenileniyor."

"Leucious!"

"Sakin ol. Çektikleri sıkıntıların karşılığını fazlasıyla aldılar. Ayrıca, onlara bir iyilik yaptım. Orası bir yangın tehlikesiydi ve trajediden sadece bir tost makinesi teklemesi uzaktı. Müteahhit Karanlık Avcılar için çalışıyor, biz de sen ve Cadegan için... koruma diyelim. Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

Onun nezaketi karşısında kalbi yumuşadı. "Teşekkür ederim."

Başını ona doğru eğdi. "Benim için ona göz kulak ol. Işıkta kaldığından emin olun."

"Bunu kesinlikle yapacağım."

Onun için arabanın kapısını açtı. "Tüm ekipmanını senin için arkaya koydum bile."

Jo onun yanında durakladı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Belki."

Onun alaycılığını görmezden geldi. "Karma ile aranızda ne var?"

"Tam şu anda... üç mil."

Kadın homurdandı ve yüzünü kızgın bir şekilde buruşturdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ne demek istediğini anlıyorum ve bu Karma ile benim aramda."

"Soruya cevap vermeyerek, cevap vermiş olduğunuzu biliyorsunuz."

Kapıyı kapattı. "Belki de çamaşırlarımı benim için yıkıyordur. Bunu hiç düşündün mü?"

"Ve cehennem sadece sıcak bir küvet.... Güzel. Sırlarını sakla. Kafanın içindeydim ve iddia ettiğin kadar belalı biri olmadığını biliyorum."

"Ama ben hâlâ eskiden olduğum katilim."

Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Bu doğruydu. "Sanırım bir barbar savaş lordu asla gerçekten değişmiyor."

"Sadece savaş alanları ve nedenleri." Onun elini okşadı. "Bana ihtiyacın olursa, cevapsız bir telefon kadar uzağındayım."

Onun ciddi olmadığını bildiği için güldü. "Hey, Thorn?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Seni seviyorum. Sen harika bir ağabeysin."

Elini sıkan adam, köşedeki şık Bentley'e doğru ilerlerken başka bir şey söylemedi.

Jo elini zarif deri iç mekanda gezdirdi. Vay canına! "Senin hakkında bir daha asla kötü bir söz söylemeyeceğim, Thorn. İyi iblis efendisi."

* * *

Thorn arabanın kapısını kapattığı anda dondu kaldı. Bir şeyler yanlıştı. Ölümcül bir yanlış. "Josiah?"

Şoförü arkasını dönmedi. Sol kulağından akan kanla birlikte tamamen yerinde duruyordu.

Kahretsin.

Thorn kapı koluna uzandığında kol eridi ve kapılar kilitlendi. Işınlanması engellenmişti. Öfkeliydi, onunla böyle bir şeye cüret edebilecek tek bir iblis tanıyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

Yanındaki koltukta karanlık bir gölge belirdi. "Aramıyorsun. E-posta göndermiyorsun. Benden hoşlanmadığını hissetmeye başladım. Ve bu beni içten içe incitiyor.

yer."

Thorn iblise ters ters baktı. "Sana gönderdiğim Babalar Günü hediyesini almadın mı?"

Kırmızı gözler ona dik dik bakmak için ortaya çıktı. "Evet, en iyi iblisimin elleri pembe, kanlı bir kutunun içinde, orta parmakları uzatılmış. Ne kadar düşüncelisiniz."

"Beğeneceğini biliyordum. Onu kıçımda görür görmez senin için mükemmel bir hediye olacağını anladım."

Babası onu kapıya doğru itti. "Nerede o?" "Ona ulaşamayacağın bir yerde."

"O küçük piçi benden koruduğunu biliyorum. Onu tekrar bulmam ve istediğimi almam an meselesi."

Thorn belirsiz atasıyla alay etti. "Senin ona sahip olmana izin vermeden önce ölürdü."

"Ve bunun için onu öldüreceğim. Görüyorsunuz, hepimiz istediğimizi elde edebilir ve mutlu olabiliriz. Neden kaçınılmaz olanı uzatalım ki?"

"Ve yaptığımız tüm bu eğlenceli baba-oğul sohbetlerini kaçıracak mıyız?

Bunu neden yapayım ki, ihtiyar?"

Paimon yorgun bir şekilde iç çekti. "Seni

öldürmek zorunda mıyım?" Thorn bir kahkaha

patlattı. "Dene bakalım."

Gölge, tırtıklı dişleri olan dev bir ağız yarattı.

Açılarak Thorn'u yutmak için harekete geçti.

"Bu sadece ben çocukken korkutucuydu. Ben büyüdüm, baba. Bununla başa çık."

Thorn'un yüzüne bağırdı. "Seni doğurmak için döktüğüm tohumlara ağlıyorum!"

Thorn onun kalbini okşadı. "Böyle bir baba sevgisi ve şefkati. Gözlerimi yaşartıyor." İç çekerek elini uzattı ve sanki bu alışverişten sıkılmış gibi manikürlü tırnaklarını inceledi. "Onu neden bu kadar çok istiyorsun ki? Bulunduğun yerde onun güçlerini kullanamazsın ki." Başını kaldırdı. "Tabii bir bedenin yoksa?"

"Bilseydim neden sana söyleyeyim ki?"

"Güzel. Yapmayacaksın. Bu beni seni bulup sürgün etme zahmetinden kurtaracak."

Paimon onu tekrar koltuğa yasladı. "Kendini çok zeki ve akıllı sanıyorsun. Ama çok fazla şey var

Oğlunun peşinde benden daha kötü Leucious. Onu bulacağız."

"Hayır. Yapmayacaksın. Şimdi defol. Burayı kokutuyorsun. Ve bunlardan bir tane daha almak için altı aylık bir bekleme listesi var."

Paimon ona saldırdı, ardından bedeninden geçerek Thorn'un onu yüzyıllar önce sürgün ettiği diyara geri döndü.

Rahatlayarak Josiah'ın gözlerini kapatmak için öne eğildi ve zavallı adam için bir dua fısıldadı.

Bunu yaparken de Cadegan'ın tespihi cebinden düştü. Tespihi bugün ona geri vermek için getirmişti ama bundan kaçınmıştı. Oğlundan kalan o kadar az eşyası vardı ki, ondan ayrılmak istememişti.

Onu aldı ve dudaklarına bastırdı. Ne Cadegan ne de Jo, Brigid'i gerçekten kimin baştan çıkardığı gerçeğini asla öğrenemeyecekti.

Ya da neden.

Cadegan, Thorn'un bir oğuldan umduğundan çok daha fazlasıydı. Ve Josette sayesinde, şimdi yeniden bir araya gelmişlerdi.

Kardeşler olarak.

Herkesin bilmesi gereken tek şey buydu.

Şimdilik.

* * *

Jo çantası ve tripoduyla boğuşurken inledi. Tam da yavaş yürüyen bir köpek gibi gününe lanet etmek üzereydi,

Selena da katılmış gibi görünüyordu. "İyi sürüştü."

"Biliyorum, değil mi? Görünüşe göre müstakbel kayınbiraderimin çok fazla suçluluk duygusu ve daha da fazla parası var."

Selena homurdandı. "Burada olmana sevindim. Herkes gergin." "Tabii ki gerginler. Ne de olsa bugün Salı."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsiniz... Salı-yeni Pazartesi. Çünkü hayatımda o kadar çok boktan şey var ki.... sadece tek bir gün bile akıl sağlığımı elimden almaya çalışan tüm dehşet ve alçaklıkları içermesi mümkün değil."

"Ve bu özel tartışma, cinayetten hapse girmemek için duyduğum umutsuz ihtiyacı ciddi şekilde zorluyor.... Yine ne diyordun?" Selena, Tiyana'nın her Salı dükkânına yeni ürünler geldiğinde en sevdiği söz olan alıntıyı tamamladı. "Tanrım, onu nasıl da özledim."

"Evet. Ben de öyle. Konuyu açtığım için özür dilerim. Sadece her Salı, onu kafamın içinde duyuyorum ve gülümsüyorum."

Selena başını salladı. "Seni de kaybetmediğimiz için çok mutluyum.

Beni bir daha asla böyle korkutma."

"Evet, ölüm gelecek planlarımı ciddi şekilde mahvederdi."

Ekipmanı içeri sürüklediler.

Jo onu kapının yanına bıraktı ve bir inilti çıkardı. "Peki nereye yerleşmem gerekiyor?"

"Gidip kontrol edeyim. Hemen döneceğim." Selena merdivenlerden yukarı koştu.

Jo beklerken, buraya son gelişinde onları hayrete düşüren odaya girdi.

Şimdi nedenini anlıyordu. Sanki bir müzeden fırlamış gibiydi. Etrafa saçılmış her türlü eski eser vardı. Karma'nın evinin steroidli haline benziyordu.

"Josette?"

Buraya son gelişinde duyduğu fısıltıya döndü. Tiyana'nın sesine o kadar benziyordu ki korktu.

Sağ tarafında bir şey parladı.

Nefes nefese ona doğru döndü. Orada hiçbir şey yoktu. En azından eski bir aynada bir kadın görüntüsü görene kadar.

"Tia?"

Hayır, aklını kaçırıyordu. Yine de Tiyana'ya o kadar çok benziyordu ki korkutucuydu.

"Koş, Josie, koş!"

O anda onun Tia olduğunu anladı. Başka kimse ona Josie demiyordu. Hiç tereddüt etmeden kapıya doğru koştu.

Kapıya ulaşır ulaşmaz çarparak kapandı.

Dehşete kapılan Jo döndü. Tüm pencerelerin panjurları büyük bir takırtı ve şangırtıyla kapanıp kilitlendi. "Kim var burada?"

"O waremerlin değil."

Ev sahibi Cal gölgelerden çıkıp ona yaklaştı. Yaklaştıkça soluk tenli ve şekilsiz gözlü güzel bir adama dönüştü. "Waremerlin'i hapishanesinden çıkardı. Onu koruyor. Kalkanını istiyordun, Kessar. Sana onu elde etmen için gerekli araçları verdim."

Jo kafasının içinde daha da fazla fısıltı duydu. Sanki tüm dünyayı açık bir kanaldan duymak gibiydi. Hiç böyle bir şey hayal etmemişti.

Kessar bir Sümer gallu iblisiydi. Bunu nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama kafasındaki sesler ona bunu söylüyordu. Ne yazık ki hiçbiri öksürerek piyango numaralarını söylememişti.

Piçler!

Cal'a doğru döndü ve onun son derece ölümcül ve güçlü bir iblis tarafından ele geçirildiğini anladı. Cadegan'ı ele geçirip Paimon'a hediye etmek için yanıp tutuşan bir iblis. "Valac."

Kısa bir süre durdu. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Çılgınca bir tahmin mi? Bilirsin... Bob, Michael... Valac." Jo dinlemeye devam ederken içinde bir şeyler koptu.

Kessar onu bastırmak için harekete geçti.

Elini savurdu ve ne olduğunu anlayamadığı bir güçle onu olduğu yerde durdurdu. Sanki bir şey ya da biri onu kontrol ediyormuş gibi hissetti. Sanki o

Bir trans halindeydi ve içinde derinlerde kadim bir güç yaşıyordu. "Kalkanı neden arıyorsun? Onu ne amaçla kullanacaksın?"

Tırtıklı iblis dişlerini gösteren Kessar kurtulmaya çalıştı. Kırmızı gözleri camsı bir hal almadan önce boğazında bir şeyler geveledi ve sanki onu hareketsiz tutan aynı trans halindeymiş gibi konuştu. "Kalkan Kalosis'e inmemi sağlayacak ve beni düşmanlarımdan koruyacaktı, böylece hepsini öldürebilecek ve ırkımın onurunu şimdi kanımız için bizi kuduz hayvanlar gibi avlayanlardan geri alabilecektim."

"Kalkan sende!" Valac'ın nefesi kesildi. "Dagda geri döndü..." Yerde bir delik açtı ve içinden Oz Büyücüsü'nün Zombi Versiyonu'ndan fırlamış gibi ona doğru uçan çarpık, kanatlı yaratıklar çıktı.

Jo içgüdüsel olarak Cadegan'ın ona verdiği kolyeyi tuttu ve ona öğrettiği sözleri fısıldadı. "Ysym arglwydd gwrdd gorddifwng ei far, gorddwy neb nyw ystwng."

Bu sözler söylendiği anda altın zırh etrafını sardı ve kolye genişleyerek dev bir kalkana dönüştü.

Jo, Dagda'nın Kalkanı'nın Cadegan'ın odasındaki kalkan olmadığını fark ettiğinde nefesi kesildi... sonuçta bu, şövalyenin öldüğünde ona verdiği kalkandı.

Herkesin aradığı Kral Arthur'un kalıntısı buydu. Cadegan'ın uğruna işkence gördüğü ve bir kez bile ortaya çıkarmadığı şey buydu. Bu arada, tüm bu süre boyunca saldırganın burnunun dibindeydi. Görünüşte zararsız olan bu şey, Emrys Penmerlin'in Kral Arthur'a krallığını yönetmesine yardımcı olması için verdiği kutsal nesnelerin en güçlülerinden biriydi.

Ve Cadegan bunu ona emanet etmişti. Yokluğunda onu güvende tutmak için. Onu asla terk etmeyeceğine yemin ettiği tek nesne.

Şimdi Cadegan'ın onu neden savaşta hiç kullanmadığını anlıyordu.

Bunun ona verdiği zarar çok yorucuydu. Sanki ağırlığından düşecekmiş gibi hissediyordu. Ama sonra, bu onun için yapılmamıştı. Onu kullanmak için gereken kandan yoksundu.

İblisler ona topluca saldırırken Kalkan aniden aydınlandı. Elinde bir kılıç belirdi.

O anda, eski Keltlerin gücünü içinde hissetti. Daha önce hiç olmadığı kadar güçlü olana kadar vücudunda dolaştı. Cadegan'ın becerisiyle iblisleri geri püskürtmeye ve onlarla savaşmaya başladı.

Kessar, Cal'ın koleksiyonundan bir şey kapıp gözden kayboldu.

Jo onun peşinden gitmesi gerektiğini biliyordu ama önce Valac'ın askerleriyle uğraşması gerekiyordu çünkü onu buradan çıkarmaya niyetleri olmadığı çok açıktı.

Valac iblislerine emirler yağdırdı. "O Kalkanı istiyorum! Onu talep edebilene özgürlük!"

Karma kapıya vurarak içeri girmek için çığlık attı.

Saldırıya karşı dişlerini gıcırdatan Jo, onlara karşı savaşırken bir iblisin üstünden atladı ve bir diğerinin yanından geçti. "Partiye katılmanı çok isterim kuzen. Ama kapının kilidini açmak için biraz fazla meşgulüm." Kendisine saldıran iblisten kaçtı. Sonra döndü ve kılıcını savurdu.

Kafası uçtu. Ew!

İğrenç!

Valac ona ulaşmaya çalıştı, ancak Kalkan'a çok yaklaştığında ondan geri çekildi. Kalkan onu geri çeken bir elektrik yükü yaydı. Öfkeyle tıslayarak iblis bedenine dönüştü "O Kalkanı istiyorum! Onu alacağım!"

"Ben de dünya barışı ve kızarmış M&M'ler istiyorum. Sanırım hepimiz hayal kırıklığına uğradık, ha?"

Tüm ev sanki bir depremin sancıları içindeymiş gibi sarsıldı. Birdenbire, iblisler delikten öyle bir hız ve yoğunlukla yuvarlandılar ki, hepsini sayamadı bile.

Kötü bir kabusun içindeyim.

Kalkanı havada tutan Jo, sayıları giderek artan bu adamlarla artık savaşamazdı. Onun zırhına sahip olsa da

Kalkan, Cadegan'ın lanetlilerle savaşma konusundaki beceri ve deneyiminden yoksundu. Tek yapabildiği yere diz çökmek ve Kalkan'ı onlarla arasında tutmaktı.

Tekrar tekrar ona çarptılar ve sırtına doğru koştular. Uzuvları acıdan uyuşmuştu.

Burada öleceğim. Sefil bir iblis yemi olarak.

Tam Kalkan'ı bırakacağından emin olduğu anda arkasındaki kapılar çarparak açıldı.

Zırhını ve cübbesini giymiş olan Cadegan oradaydı ve ne Galce ne Latince ne de daha önce hiç duymadığı bir dilde bağırıyordu.

O ve Thorn, Illarion, Max ve Adar Llwch Gwin'in yardımıyla, Cadegan onun yanına gelene kadar iblislerin arasından ilerlediler. Cadegan'ın yeteneği onu daha da dehşete düşürmüştü, şimdi bu tür bir dövüşün bir bedene verdiği zararı tam olarak anlıyordu.

Bir elindeki kılıcıyla iblisleri geri çekerken, diğer eliyle de kızın yeniden ayağa kalkmasına yardım etti. "Arkamda dur aşkım. Birlikte onları kovacağız."

İblisler hızlandıkça bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Odanın etrafında dönüyor, uluyor ve saldırıyorlardı, onun takip edebileceğinden bile daha hızlıydılar. Thorn ve Valac sanki bir tür kin maçı yapıyorlarmış gibi birbirlerine saldırıyorlardı.

Cadegan kanlar içinde ama yılmadan Thorn'a döndü. "Onları sürgün etmeliyiz."

Thorn Valac'ı geri tekmeledi. "Anlaştık."

Cadegan şiddetli bir savaş çığlığıyla kılıcını havaya kaldırdı. Thorn da aynısını yaptı. Ona baktılar. O da aynı şekilde kendi kılıcını tuttu ve onlarınkine dokundurdu.

Adamlar ilahi söylemeye başladı. "Crux sacra sit mihi lux! Non draco sit mihi dux! Sunt mala quae libas. Ipse venena bibas! Pax nobiscum!"

Üçüncü tura kadar onlara katılamadı. Ve kelimeleri konuştukça, onları anlamaya başladı. Kutsal haç ışığım olsun. Ejderha bana hükmedemeyecek. Bana sunduğun şey şeytani. Zehrini iç. Barış bizimle olsun.

Onlar konuşurken, iblislerin içinden çıktıklarına benzer karanlık, dönen bir girdap açıldı. Buna karşı savaşan iblisler çığlık atmaya ve kaçmaya başladı. Girdap şimşekten parmaklarıyla uzandı ve onları teker teker içine aldı.

Valac hariç. Eller ona uzandığında, onları geri püskürttü ve güldü.

O, tek başına, kanatlarını çırparak yerde süzülürken sürgün sözlerine dayandı. Gözleri canlı, korkutucu bir turuncuydu ve Thorn'a dik dik baktı. "İşimiz bitmedi, Forneus! Seni tanıyorum ve önümde diz çökeceksin!"

Thorn saflarından ayrılıp iblisin üzerine yürürken ona güldü. "Cehennem donduğunda!" Ona doğru bir renk patlaması gönderdi.

Patlamadan kaçan Valac ortadan kaybolmaya çalıştı. Ancak Cadegan bunu yaparsa, gönderildiği Kalkan için geri döneceğini biliyordu.

En önemlisi, Josette için geri dönecekti. Ve buna asla izin vermeyecekti.

Valac geçide doğru atılırken, Cadegan daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Thorn'un yapmasını yasakladığı şeyi. Addanc'ı içeri çağırdı ve Valac'a doğru koştu. Thorn haykırdı, ancak vücudunu yaşlı iblisin etrafına sarıp onu tutarken onu görmezden geldi.

Valac özgürlüğü için savaştı. Pençeleri Cadegan'ın etini parçaladı.

Hiçbir önemi yoktu.

Dişleri uzadı, Josette'e baktı ve güçlerinin daha da arttığını hissetti. "Buradan ayrılmayacaksın," diye homurdandı kendi iblis dillerinde. "Sevdiğim şeyi tehdit edemeyeceksin. Bir daha asla."

Cadegan hayatında ilk kez güçlerinin birbirine karıştığını hissederken Valac tısladı ve çığlık attı. İblis Tuath Dé'yi geçti. Ve bunu yaparken, güçlerini Valac'ı parçalamak için kullandı.

Son bir çığlıkla iblis parçalara ayrıldı.

Cadegan başını geriye attı ve güçleri Valac'ınkileri emip daha da güçlenirken kükredi.

Cadegan'ın formu gerçekten korkunç bir şeye dönüşürken Jo tökezleyerek geri çekildi. Onun formu Valac'ın parçalanmış haliyle birleşti.

Thorn onu arkasına çekti. Yüz hatları solgundu, kılıcını Cadegan'a doğrulttu.

"Hayır!" Elini adamın koluna koydu ve bıçağı yere doğru eğdi.

Dehşetini yutarak kendini Thorn'un etrafından dolanmaya ve iblis tanrıya yaklaşmaya zorladı. "Cadegan... Beni duyduğunu biliyorum. Ve bana zarar vermek istemiyorsun, değil mi?" Yavrularına kullandığı ses tonunun aynısını ona da kullandı. "Hayır, sen iyi bir iblis çocuksun, değil mi? Bizi barbekü yapmak istemezsin... Eğer yaparsan sana verdiğim sözü tutamam."

Başını eğdi ve kaşlarını çattı. Tam bir dakika boyunca Jo On The Floor'da kızartıldığını düşündü.

Uzandı ve havada asılı duran bacağına dokundu.

Önce geri çekildi, sonra bakışlarıyla buluşmak için durakladı. "Josette?"

"Evet, doğru. Cadılar Bayramı partisinden şimdi mi gelmek istiyorsun? Kostüm için sana birincilik ödülü veriyorum bebeğim."

Yavaş yavaş dönüşmeye başladı.

Thorn ona doğru bir adım attı ve o da hemen geri çekildi.

"Bırak!" diye tersledi onu. "Herkes arkaya geçsin ya da odadan çıksın."

Cadegan kendini yere bıraktı. Sonra ona doğru uçtu ve kollarını ve kanatlarını onun bedenine doladı. Başını onun omzuna koydu ve hemen insan formuna geri döndü. Tüm vücudu titreyen Jo, Kalkan'ı Cadegan'a uzattı ve o bunu yaparken Kalkan da bir kolye haline geri döndü.

Boynuna takmadan önce başparmağını üç başlı ejderhanın üzerinde gezdirdi. "Buna ihtiyacın var, genç kız."

Ona gülümsedi. "Bitti mi?"

Kardeşinin acıyla eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. "Hayır, aşkım. Savaş, onunla savaşan bizler için asla bitmez. Ama bugün kazandık. Güçlerini ve sayılarını yeniden kazanana kadar geri dönmeyecekler."

Jo kaşlarını çatarak ona baktı ve ardından taktığı Kalkan'a göz gezdirdi. "Anlamıyorum. Bunu nasıl kullanabilirim? İşe yaraması için Dagda'nın kanından olman gerektiğini sanıyordum."

"Biliyorsun."

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Lütfen bana akraba olduğumuzu söyleme. Tatlım, ben o kadar Güneyli değilim."

Cadegan ona güldü. "Hayır, aşkım. Biz akraba değiliz. Ama bir parçamız şu anda

sen."

"Vombat lekelenmesi. Ne?"

Onun elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. "Taşıdığın oğul senin kanını benimkiyle birleştiriyor. Onu taşıdığın sürece benim kalkanımı kullanabilirsin. Onu sana bu yüzden verdim. Böylece kimse ikinize de zarar veremez."

Nefes nefese, elini karnına koydu. "Hamile miyim?"

Başını salladı. "Sana ilk dokunduğum zaman."

Sevinç onu tüketti. Kendini onun göğsüne attı ve ona sıkıca sarıldı. "Lanet olsun. Haziran düğünümü asla yapamayacağım."

"Seninle ne zaman istersen evlenirim. Nereye istersen."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer şimdi hamile kalırsam, Haziran ayında doğacak. Yıldönümümüzle yarışmak zorunda kalmasını istemiyorum. Haziran her zaman onun özel ayı olacak. Tek başına."

Karma, Cal'ın cesedinin yanında yere çömeldiği yerden onların dikkatini çekmek için boğazını temizledi. Valac onlarla savaşmak için şeytani formuna bürünmek üzere dışarı fırladığında bayılmış olmalıydı. "Hey, Jo? Soru? Az önce olanlardan herhangi biri filme alındı mı?"

Jo nefesini sertçe içine çekti. "Hayır. Üzgünüm. Hazırlanmak için zamanım olmadı."

Karma ayağa kalkarken yorgun bir şekilde iç çekti. "İyiyim. Bu kadar, Jo. Kovuldun. Seni seviyorum ama bu işte berbatsın."

Thorn onunla alay etti. "Aslında o bu işte senden daha iyi. Ben olsam ona fazla yüklenmezdim. Yardım almadan sürüye karşı koydu. Kullanılmamış güçleri olan ve bunları kullanma ya da kontrol etme yeteneği olmayan bir kadın için çok etkileyici." Elini Karma'nın omzuna vurdu. "Şimdi Acheron ve Stryker'ı Kessar'ın geri döndüğü ve peşlerine düştüğü konusunda uyarmaya gidiyorum. Bugün onu durdurmuş olabiliriz ama geri dönecektir."

Karma başını salladı. "Xedrix'e karısını da koruması gerektiğini söyleyeceğim. Kessar onlar için deneyebilir. Hepimizin ihtiyacı olan son şey Gallu iblislerinin Dimme ve Charonte ile yeniden bir araya gelmesi. Bunun her yerinde iblis soykırımı yazılıdır."

Thorn, Cadegan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Savaş devam ediyor ve daha da kötüleşiyor. Oh ne güzel. Hâlâ işimiz var."

Jo onun kuru alaycılığına güldü.

"Lafı açılmışken," dedi Ioan kalçalarının üzerine otururken. "Bizi Glastonbury'ye geri sürmeyeceksin, değil mi?"

Thorn tereddüt etti. "İkiniz de çok yardımcı oldunuz. Ama bir sorunumuz var. Buraya tam olarak uyum sağlayamıyorsunuz."

"Bekle!" Talfryn hemen gryphon formundan son derece yakışıklı bir adam formuna dönüştü. "Eğer böyle görünürsek, kalabilir miyiz?"

Thorn kaşlarını

kaldırdı. Ioan da

dönüştü.

Bu sefer Thorn ağzı açık kaldı. Cadegan'a baktı. "Bunu yapabildiklerini biliyor muydun?"

"Tabii ki. Değil mi?"

Thorn biraz utanmış görünüyordu. "Evliliğimi yenilemem gerekiyor.

Mythology Today aboneliği."

Talfryn bunu duymazdan geldi. "Yani

kalabilir miyiz?" Thorn başını salladı.

"Karıştığınız sürece."

"Harika sos!" Talfryn Ioan'a beşlik çaktı. "Şimdi tek yapmam gereken biriyle yatmak, böylece mükemmel bir gün olacak."

Ioan yuvarlandı onun gözler. "Nasıl yaptı l son yukarı olarak senin

bebek bakıcısı?"

"Kes sızlanmayı. Araba kullanmayı öğrenmek istiyorum. Sence..." Evden çıkıp sokağa doğru ilerlerken sesleri kesildi, Max ve Illarion da arkadaş sanılmak istemediklerini belli etmeyecek bir mesafeyle onları takip ediyordu.

Lisa Ana ve Karma odada yarattıkları dağınıklığı incelediler. Eserler ve mobilyalar kırılmış ve etrafa saçılmıştı. Bir pencere bile kırılmıştı. Cal'in bilinçsiz bedenine baktı. "Sence paramızı alabilecek miyiz?"

Karma alay etti. "Dürüstçe mi? Muhtemelen yine dava edileceğiz..."

Selena Karma'nın sırtına bir tokat attı. "İyi ki bir avukatla evlenmişim, ha?"

Bekleyen dava konusunda endişelenmeye devam ederlerken Jo, Cadegan'ı fuayede özel olarak konuşmak üzere odadan çıkardı. "Grace'le nasıl gitti?"

"Kalkan'ın gücünü çağırıp beni tehlikede olduğun konusunda uyardığında konuşmamız yarıda kesildi ama... benim potansiyelim olduğunu söyledi. Buraya, evim dediğiniz bu tuhaf dünyaya uyum sağlamayı öğrenememem için hiçbir neden görmüyor."

"Güzel. Tüm söylediği bu mu?"

"Ayrıca bana burayı evim haline getirmek ve beni mutlu etmek için ne yapmam gerektiğini sordu."

"Peki ne dedin?" "Ne

dediğimi biliyorsun."

"Ama söylediğini duymak istiyorum."

"Bunu söylemek istemiyorum." Elini boynundaki kalkanına götürdü. "Göstermeyi tercih ederim... ve bahsetmişken..." Onun elini tuttu ve kapıya doğru götürdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Yerine getirmeniz gereken bir sözünüz var leydim. Dr. Alexander için çok iyi bir çocuk olduğumdan, sizi tutmaya niyetliyim."

Thorn onların gözden kayboluşunu izledi, şüphesiz Katateros'a dönüyorlardı.

Ama onlar ayrılırken, haberler bir yumruk gibi yüzüne çarptı.

Cadegan, soyu Zeus'un kendisine kadar uzanan bir kadından çocuk sahibi olmuştu.

İkisi de o çocuğun önemini ya da gücünü anlamamıştı. Acheron'un soyunu unut.

Onlarınki doğru ya da yanlış ellerde çok daha yıkıcı olabilir.

Kahretsin. En çok korktuğu savaş hızla yaklaşıyordu ve onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

20

Thorn, mutlak kötülüğün hüküm sürdüğü Cehennem Diyarı'ndaki kasvetli, karanlık şatosuna döndüğü anda donakaldı. Bir zamanlar burası babasının eviydi.

Ta ki o piçi sürgün edip yerine geçene kadar.

Beslenmek için ihtiyacı olan şeyi içmek üzere çalışma odasına girdiğinde, odada güçlü bir varlık hissetti.

Thorn uğraşmak isteyeceği son piç kurusuna ters ters baktı. "Burada ne işin var senin?"

Uzun siyah saçları ve uyumsuz gözleriyle Jaden gölgelerin arasından çıktı. "Yapılmaması gereken bir şey hissettim. Valac öldü mü?"

Thorn yorgun bir şekilde iç çekti. "Öyle."

Jaden'ın gözleri mutlak bir dehşetle karardı. "Bu güce yalnızca Sephiroth sahiptir."

"Görünüşe göre Jared'in bir arkadaşı var." Thorn kristal sürahisine doğru ilerledi ve kendi içkisini doldurdu. "Chthonian'lar Kaynak'tan yükselirken

İnsanoğlunu avlamak için güçlerini kötüye kullanan tanrılar, görünüşe göre iblis ırklarını dengelemek için doğan yeni bir türümüz var."

Jaden nefesinin altından küfretti. "Forneus-"

"Benden ne yapmamı istiyorsun? Bana hangi gücün bunu yok edebileceğini söyle?"

"Malachai."

"Malachai'yi ona karşı kışkırtmak ve Malachai'yi daha da mı güçlü kılmak istiyorsun? Planın gerçekten bu mu?" Güldü. "İyi bir plan. Hazır başlamışken nükleer bombaları da patlatalım. En azından o zaman gezegen tekrar yaşanabilir hale gelir... eninde sonunda."

Jaden ellerini gözlerine sürdü. "Sen delisin. Onu doğarken öldürmeliydin."

"Neslinizi öldürmeniz gerektiği gibi mi?"

Jaden'ın gözleri nefretiyle parladı. "Biz konuşmayız o. Asla."

Gözlerini en nefret ettiği canavara -Thorn'un talihsiz doğumunun tek sorumlusu olan piç- dikerek içkisini yuttu. "Aynen öyle. Patronun, yani büyükbabam, torununun varlığından haberdar olursa ne olur sence?"

Bu kâbusun farkında olan Jaden gözlerini kaçırdı. "Ne oyunu oynuyorsun?"

"Seninle aynı oyun."

"Hayır," diye hırladı Jaden, "kim ve ne olduğumu biliyorum. Bu çatışmada açıkça hangi tarafta olduğumu da. Bir gün seni bütünüyle yutacak bir karanlıkla dans ediyorsun."

"Senin iyiliğin için... çok sevdiğin insan dünyasının iyiliği için, bunun asla olmaması için dua etsen iyi olur."

Jaden efendileri tarafından eve çağrılırken yüzünü buruşturdu. Bakışları karanlık ve önseziyle doluydu, ayrılmadan önce bir veda atışıyla durakladı. "Bir keresinde babanla tam da bu konuşmayı yapmıştım. Dua edelim de tarih tekerrür ettiğinde fatihin sana karşı daha nazik olsun."

Bu sözler kulaklarında yankılanırken Thorn içkisini bıraktı. Yüzyıllar önce, Chthonian Savitar da onu aynı konuda uyarmıştı. Savitar kendisini var eden birliği kınamıştı.

İkisi de sürekli olarak ruhlarının peşinde olan karşıt güçler arasında ince bir çizgide yürüyordu. Onun gibi Savitar da yalnızlık için ölümlüler âlemini terk etmeyi seçmişti. Yakınında olmadığında günaha girmekten kaçınmak çok daha kolaydı.

Hepimiz kendi çöküşümüzün mimarlarıyız. Acheron'un sözleri şimdi onu rahatsız ediyordu.

Ancak diğer taraftan herkes kendi kurtuluşunun ve kefaretinin de mimarıydı.

Ne yazık ki, tüm bunların nihai sonucunu söyleyebilecek tek bir yaratık vardı. Ve neyse ki o kişi hâlâ hayatta.

Uykuda.

Uyuyorum.

Hepsinin iyiliği için, kimsenin o canavarı rahatsız etmesine gerek yoktu.

Thorn iç geçirerek ateşinin önüne oturdu ve yalnız evinin sessiz yalnızlığında kendisiyle konuşan alevlere baktı. Gürültüye kadeh kaldırabilmek için güçlerini kullanarak içkisini kendisine doğru çekti. "Geleceğe içelim. Bana asla hak ettiğim şeyi getirmesin."

* * *

Kessar, kendisinin ve son kardeşlerinin, gün ışığında yürüyebilmek ve kadim tanrı Apollo'nun kendi türlerine karşı lanetini bozabilmek için kanlarını arayan Yunan Daimonlarından saklandıkları mağaraya girerken kadim diski elinde tutuyordu.

Daimonların soyu neredeyse tükenmek üzereydi. Ama bu...

Dadga'nın Kalkanı'ndan bile daha iyiydi.

"O nedir lordum?" Kessar yanından geçerken Namtar sordu.

İkinci komutanına gülümsedi. "Kurtuluşumuz." "Kalkan sende mi?"

Kessar başını salladı. "Daha iyi bir şey."

"Bundan daha iyi ne olabilir..." Diskin üzerindeki yazıyı okuduğunda sesi kesildi. "Bu gerçek mi?"

"Gerçekten de öyle. Hissetmiyor musun?"

Namtar sırıttı. "Smaragdine Tableti," diye saygıyla nefes aldı.

İblisin yanağını avucunun içine alan Kessar başını salladı. "Bununla sadece yükselmeyiz. Hükmedeceğiz. Yeni bir çağ geliyor. Ve biz herkesin efendisi olacağız. Tanrılar bile bize boyun eğecek."

Diskin bir parçasını parmaklarken Namtar'ın yüzünden mutluluk akıyordu. "Bu yıpranmış. Eşyayı bulmak için buna ihtiyacımız olmayacak mı?"

"Onarmak için birkaç ay. Hepsi bu kadar. Sonra bu delikten çıkacağız ve egemenliğimizi Stryker ve Spathi mürettebatından geri alacağız. Bizi geçtikleri gün için ağlayacaklar. Ve bizim de onlara merhametimiz olmayacak."

EPİLOG

23 Haziran 2015
New Orleans

Cadegan o güne kadar gördüğü en değerli yüze baktı.

Oğlu.

Ve o bir iribaş değildi. Ya da bir iblis. Mükemmel bir bebekti. Tamamen insan görünümündeydi.

Josette onu bağrına basmış, tam bir huzur ve güven içinde uyuyordu. Doğumda ebelik yapan kuzeni Essie, Josette'in doğum sancıları başladığı anda çağrılan tüm Flora-Landry-Devereaux klanıyla birlikte kısa bir süre önce odadan çekilmişti.

Olaya tanıklık etmek için New Orleans'taki evlerine iblis çekirgeleri gibi üşüşmüşler ve

Cadegan, bebeğin iribaş olmadığından emin olana kadar onları yatak odasından uzak tutmak için Simi'ye nöbet tutturdu. Ya da ailesini korkutacak başka bir şey.

Mórrígan, Leucious, Talon ve Sunshine'ın bebek yanlarına gelene kadar odadan çıkmalarını bile yasaklamıştı. Bunun kendisi ve karısı arasında özel bir mesele olmasını istemişti. Ne de olsa bebek seyircisiz dünyaya gelmişti. Daha fazla yabancıya katlanmak zorunda kalmadan önce ailesine alışması en uygunuydu.

Josette haklıydı. Cadegan hâlâ aşırı münzevi biriydi ama yalnızlığını onunla ve tüylü bebekleriyle paylaşmayı memnuniyetle öğrenmişti. Ve en yeni üyelerini dört gözle bekliyordu.

Onun yanağını öperek yatağın üzerinde yanına oturdu.

Onun göğsüne yaslandı. "Peki ona ne isim verelim? Aylardır tartıştığımızı biliyorum, ama kesin bir karar vermeliyiz, çünkü okulda onunla ciddi şekilde alay edilmesine neden olacaksın."

Onun sözlerine güldü. "Ben hâlâ Guorthigirn'den yanayım."

"Zavallı çocuk üniversiteye varmadan önce heceleyebileceği ve telaffuz edebileceği bir şey için çabalayalım, olur mu?"

"İşte, işte," dedi Acheron, Styxx ile birlikte onlara katılırken. "Bunu tecrübe etmiş biri olarak söylüyorum. Sanırım varoluşta bunu umursamayan tek kadını buldum.

Parthenopaeus'u heceliyor ve konuştuğu her kişi için bin kez tekrarlıyor."

Styxx güldü.

Cadegan gözlerini devirdi. "Bu arada doğum günün kutlu olsun." "Ve sana ve bebeğe... ismi belirlenecek. Styxx ve doğum günümüzü onunla paylaşmayı bir onur olarak görüyorum." "Öyle."

Acheron ve Styxx bebeği görebilmek için yavaşça onlara yaklaştı.

"O çok güzel," dedi Styxx. "Bir melek gibi," diye ekledi Acheron.

Josette onlara gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Simi arkalarından hızla geldi. "Simi bebeğe Akri-erkek ismi konusunda bir öneride bulunabilir mi?"

Jo, yerleri arşınlayan ve tekrar büyük bir hanım evladı olmayı bekleyen iblise gülümsedi. "Elbette, Simi. İsim olarak ne istersin?"

"Drystan Eurig Maboddimun!"

Jo sırıttı. "Bunu sevdim." Cadegan'a baktı. "Peki ya sen?"

"Kesinlikle Drystan Eurig ile gidebilirim. Ama Maboddimun asla. O Drystan Eurig ap Cadegan a Josette. Kimse onun soyundan şüphe etmeyecek. O bizim oğlumuz. Gururla öyle."

Jo burnunu oğlununkine sürttü. "Bunların hepsini bir ehliyete asla sığdıramazsın, ufaklık."

Acheron kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O zaman Drystan Eurig Cadox'a ne dersin? Cadegan'ın oğlunun Galce kısaltması mı?"

Başını salladı. "Bunu sevdim! Bence devam edelim." Cadegan'a gülümsedi. "Sen ne dersin?"

"Evet, genç kız. Ama doğumun en zor kısmını sen yaptığın için bu sana pek adil görünmüyor. Ve azizler bilir, onu doğurmak için mücadele ederken beni ve şüpheci ebeveynliğimi epeyce inkar ettin."

Gülerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Küçük Drystan yanımızda olduğu için artık her şey affedildi."

"Yaşasın!" Simi yukarı aşağı zıpladı ve ellerini çırptı. "Simi sonunda bir bebek şeytana isim verebildi! Şimdi ona hornay verebilir miyim?"

"Lütfen yapma," dedi Jo gülerek, bebeğin başını korumak için kavrarken. "Bunu yaparsan annemin onun için ördüğü şapkalar uymaz."

"Şey, kaka. Hiç eğlenceli değil."

Kapı çalındı.

Styxx diğer tarafta Thorn ve Karma'yı görmek için kapıyı açtı. "Daha fazla ziyaretçinin sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," dedi Jo. "Grand Central Station ve diğerleri. İçeri gelin çocuklar. Partiye katılın!"

Tereddütlü bir şekilde içeri girdiklerinde, bunun iyi bir şey olamayacağını anlamıştı.

Cadegan yataktan kaydı. "Ne oldu?"

Thorn bebeğin yanağına dokunmak için hareket ederken onu görmezden geldi. "Ona isim koydun mu?"

"Drystan Eurig."

Thorn'un eli onun tenine dokunduğu anda bebek koyu mavi gözlerini açarak sanki onu ailesinden biri olarak tanımış gibi ona baktı.

Thorn gülümsedi. "O zeki ve güzel. Merhaba, küçük Drystan. Sonunda seninle tanışmak bir zevk." O yataktan geri çekilirken, Karma da Jo'nun onu bir dakikalığına kucağına alabilmesi için yanına sokuldu.

Thorn adamlara dönerek uzaklaştı. "Onun Atlantis Ateş Günü'nde doğmuş olmasını ve bu tarihi siz ikinizle paylaşmasını çok tuhaf bulan bir tek ben miyim?"

Acheron Styxx'in bakışlarıyla karşılaştı. "Bu... aklımızdan geçti." "Peki bu yılın ne olduğunu biliyor musun?"

"Kanlı Ay," diye fısıldadı Styxx. "28 Eylül. İşaretlerin ve kehanetin çok farkındayız."

Thorn sesini alçalttı. "Son iki gün içinde herhangi biriniz Savitar'la konuştu mu?"

Her biri başını salladı.

Acheron kaşlarını çattı.

"Neden?"

"Çünkü dostun Kessar İskit Muhafızlarını uykularından uyandırdı."

Styxx ve Acheron nefeslerini sertçe içlerine çektiler.

Cadegan Thorn'a kaşlarını çattı. "İskit Muhafızları nedir?"

Cevap veren Acheron oldu. "Bir Drakaina ırkı-Amazonların kardeş kabilesi olan dişi ejderhalar. O kadar vahşiydiler ki neredeyse hem Sümer hem de Yunan panteonlarını yıkacaklardı. Sonunda yenildiklerinde, Zeus hayatta kalanları taşa çevirdi."

Thorn sertçe yutkundu. "Kanlı Ay'ın yükselişinde kraliçeleri Echidna'yı özgür bırakabilecekler."

Cadegan yüzlerinden onun kolay bir düşman olmadığını anlayabiliyordu ama adını daha önce hiç duymamıştı. "Echidna mı?"

"Tüm canavarların anası," diye nefes aldı Styxx. "Titanların en azılılarından biri." Acı acı güldü. "Eğer onları durduramazsak mahvoluruz."

Acheron yorgun bir nefes verdi. "Bu Ejderhaların Yükselişi, bugünün geleceğini biliyorduk. İskitler daha önce alt edildi. Bunu tekrar yapacağız. Bu kadar basit."

Styxx homurdandı. "Bu basit değil kardeşim. Bizim için basit bir katliam belki. Ama onlar için basit bir çözüm değil."

"Simi barbekü sosunu ve Xeddy Kardeş'in Charonte'sinden bir sürü aldı. Yardımı olur mu?"

Styxx, Acheron'a doğru dönerken kaşlarını kaldırdı. "Charonte'ler hiç ejderhalarla savaştı mı?"

Acheron başını salladı. "Ve kanatları onlara teslim edildi." Simi'yi kendine doğru çekti. "Bu düşmana karşı kazanamazsın Sim. Senin sahip olduğun tüm güçlere ve sahip olmadığın pek çok güce sahipler."

Ağzı küçük bir O harfi oluşturdu. "O zaman ne yapacağız, Akri?" "Her zaman yaptığımız şeyi. Ayağa kalkarız ve savaşırız

aileler."

Cadegan onların yanından geçerek Jo ve Karma'nın oğluyla birlikte oturduğu yere baktı.

Aile. Sahip olmayı hiç düşünmediği tek şey. Ama şimdi onu bulmuştu ve gitmesine izin vermeyecekti. Acımasız bir mücadele olmadan olmazdı. Ve acımasız dövüş onun en iyi bildiği şeydi.

Bırakın kötüler ejderhalarını istedikleri kadar serbest bıraksınlar. Onları büyük bir savaş bekliyordu.

"Hey, çocuklar?" Jo yataktan seslendi. "Bu kadar sert ve ciddi görünmeyin. Hadi ama, 2012'de hepimizin öldüğünü hatırlıyor musunuz? Ve 1999'da dünyanın sonu gelmişti?"

Cadegan kaşlarını çatarak ona baktı. "Dünyanın sonunu mu kaçırdım?" "Ve onunla birlikte gelen tüm kaosu." Yüzünü buruşturdu

Burnunu şakacı bir şekilde. "Bunu da atlatacağız. Her seferinde bir parlak, korkutucu Kıyamet. Ne de olsa hayat böyle bir şey. Nadiren atlıkarıncaya bineriz. Çoğu zaman

değil,

Kapıyı açtıkları anda boğanın sırtına atılıyoruz. Tek yapabileceğiniz derin bir nefes almak, gözlerinizi kapatmak ve iki elinizle tutunmak. Ya canavarı evcilleştireceksin ya da o seni parçalayacak. Ama sadece izin verirsen seni parçalar."

Karma ona yer açmak için yatağı terk ederken Cadegan onun yanına döndü. "O haklı. Ayrıca, o zaten imkansızı başardı. Bana ruhumu geri verdiyse, birkaç Drakaina'nın ne önemi var?"

Karma onun yanında durmak için hareket ederken Thorn nefesinin altından "Birkaç düzine," dedi. "Ama sayan kim?" Yine de odaya girdiğinden beri ilk kez Karma'ya gülümsedi. "Bunu da atlatacağız. Ne de olsa, uğruna savaşmaya değecek tek şeye sahibiz."

"Barbekü mü?" Simi sordu.

Cadegan başını salladı. "Aile, Simi. Bunun için kendimizi tehlikeye atıyoruz. Ve benim için değerli Josette ve Drystan'a, her türlü meydan okumaya karşı kendimi memnuniyetle adıyorum." Diğerlerine bir göz attı. "Geniş aileyi de unutmuyorum. Hayatta kalacağız."

"Hayır," dedi Styxx ciddiyetle. "Gelişeceğiz ve düşmanlarımıza rağmen sevdiklerimize değer vereceğiz ve sahip olduklarımız için mutlu olacağız. Onlara sahip olduğumuz sürece."

Jo, Cadegan'ın elini kendi elinin içine aldı ve ona gülümsedi. "İşte, işte. Tabby'nin sık sık dediği gibi, a r k a m a geç,

Sürtükler. Yoksa seni Cajun yaparım. Ve eğer ortaçağın kötü olduğunu düşünüyorsanız... sadece bekleyin. Daha hiçbir şey görmediniz."

Hiç Kimsenin Oğlu

BONUS SAHNE

"Seni piç!"

Savaş çadırına giren Thorn, Brigid'in öfkeli sesini duyunca donakaldı. Aralarındaki mesafeyi kapatır kapatmaz ona attığı tokatla kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

İçindeki iblis ayağa kalktı ve saldırı için onun kanını istedi. Ama sadece bir nedenden ötürü onu bastırdı.

Bunu hak etmişti.

Kara gözleri parlayarak tüm panteonunun öfkesiyle ona baktı. Nefes alıp verirken kendini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Dudaklarında onun darbesinden kalan kanı yaladı. "Anladığım kadarıyla bana kızgınsın, aşkım?"

"Sakın ha!" diye hırladı kadın, ağır brokar eteklerini sürükleyerek adamın etrafında bir daire çizerken.

sıkıca sıkılmış yumruklar.

Thorn kaşlarını çattı, dışarıda süren savaşın ortasında onun çadırında bulunmasına hâlâ hayret ediyordu. Dahası... "Bir daha asla benimle aynı havayı solumayacağına yemin ettiğini sanıyordum." En azından sözlerinin kibar versiyonu buydu.

İki ay önce, onun gerçekte kim ve ne olduğunu öğrendikten sonra, kalbini kırmış, onu yatağından kovmuş ve onu gerçekten bildiği tek mutluluktan sürgün etmişti.

"Hamileyim!"

Thorn, bu sözler ona kızın elinden bile daha sert çarptığında yüzündeki rengin aktığını hissetti. "Ne?"

"Beni yeterince iyi duydun!"

İnanılmaz derecede aptalca bir kalp atışı için neredeyse babasının kim olduğunu soracaktı ama öfkesi buna yeterince iyi cevap verdi. Bu onun sorunuydu, o taşıdı. Bu ihtimal onu sevince boğdu. Babalık olasılığını bir kez bile düşünmemişti.

Ancak bu mutluluk, tekrar konuştuğu anda kısa kesildi. "Bunu bilerek yaptın! Ne? Onu babana bir hediye olarak mı sunmayı planlıyorsun?"

Adam onun bu iması karşısında bön bön baktı. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Sen bir iblissin! Başka neye inanabilirim ki? Benimle yatmanın tek sebebi babamın kalkanına ulaşmaktı."

Tamamen doğru değildi ama bu tartışmayı zaten yapmışlardı. Onu büyükbabasının maşasından başka bir şey olarak görmeyi reddediyordu. Ve onu baştan çıkarmasının nedeni bu değildi.

Orada, onun değerli kollarında bir süre için neredeyse normaldi.

Şişen dudaklarını sildi. "Bütün sebep bu değildi. Beni tokatlamadığın zamanlarda çok çekici oluyorsun." Ona ters ters baktı.

Thorn yaptıklarının ne anlama geldiğini düşünürken kendini sıkıca tuttu. "Peki bebekle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bunu öğrendiğim anda rahmimden sökülüp alınmasını istedim ama bu süreçte beni öldüreceği söylendi. İblis kanından olduğu için onu teslim etmek zorundayım."

Bu sözler onu ruhunun derinliklerine kadar ısırdı. Bir kez olsun, babasının hor görülen soyundan daha fazlası olmak için her şeyini verebilirdi. "Sadece çeyrek iblis olacak."

"Bir damla, toplam kadar iyidir."

Yüzünü buruşturdu. Tabii ki öyleydi. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. "O zaman onu bana ver. Onu ben büyüteceğim."

Gözleri öfkeli bir tutkuyla parlıyordu. "Doğar doğmaz boğazını keserim daha iyi."

"O zaman onu tutmayı mı planlıyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Onu asla bulamayacağın bir yere koymayı planlıyorum. Umarım ölümlü olur ve doğumundan hemen sonra ölür. Ölmezse... Ben icabına bakarım."

Ona ters ters baktı. "Bahsettiğin kişi senin oğlun!" "Ne yapmamı istiyorsun? Sütünü emmemi

Tanrıça mı? Ne amaçla? Onu güçlendirmek

için mi?" "Brigid..." Ona dokunmak için

hareket etti.

Kadın hızla uzaklaştı ve adamın dilini haşlayan acı bir nefretle onu taradı. "Bana bir daha asla dokunma. Büyükbabana git ve ona başarısız olduğunu söyle. İkiniz de bu çocuğa asla sahip olamayacaksınız."

Ve böylece gitmiş oldu.

* * *

Brigid, korku ve nefretinin hem kendisini baştan çıkaran iblise hem de onun doğurduğu çocuğa duyduğu sevgiyle savaştığı sırada odasına döndü.

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Ama Thorn'un en büyük gücü de buydu. Aldatma ve düşmanlarının güvenmemesi gerekirken güvenmelerini sağlama yeteneği.

Evet, tehlikeli bir piçti. Kocası öldürüldüğünden ve Tuireann oğullarını kaybettiği için ölümüne yas tuttuğundan beri o kadar yalnızdı ki. Kendi kederi onu zayıf düşürmüştü. Rahatlık ve arkadaşlığa hasret kalmıştı.

Bir zamanlar Thorn'un doğmuş en mükemmel erkek olduğunu düşünmüştü ve kalbindeki sürekli acıyı hafifletmişti. Günlerini ve gecelerini büyük bir mutlulukla doldurmuştu.

Ta ki Gwyn ap Nudd ona Thorn'un gerçekte ne olduğunu söyleyene kadar. Kime hizmet ettiğini.

Noir'in torunu. Kötülüğün en eski, en karanlık ilkel gücü. Tüm türlerin en kötüsünün özü. Gözlerini kapatarak elini, oğlunun ancak bir fasulye büyüklüğünde olduğu karnının üzerine koydu.

"Yüreğinizde en büyük iyiliği yapma yeteneğine sahip olacaksınız."

Ya da tüm kötülüklerin en kötüsü.

"Seni rahatsız eden nedir kızım?"

Annesinin melodik sesini duyunca döndü. Bir bakire formundaki Mórrígan her zamanki gibi çok güzeldi. Kuzguni siyah saçları başının etrafında karmaşık bir desenle örülmüştü.

Kendini durduramadan annesine koştu ve ona sarıldı. "Ne yaptım ben?"

"Hepimizin zaman zaman yaptığı şeyi. Kalbinin sesini dinledin ve bu seni gitmek istemediğin bir yere götürdü." Annesi elini Brigid'in karnına koydu. "Nefes al kızım. Her şey yoluna girecek."

"Bunu biliyor musun yoksa buna inanıyor musun?"

"Arada bir fark var mı? İnandığımız şeylerle kendi gerçeğimizi yaratırız."

Brigid ona kaşlarını çattı. "Kader tanrıçası tarafından söylendiği gibi mi?"

"Gerçeği daha iyi kim bilebilir?"

Haklıydı ve Brigid bu yüzden ondan nefret ediyordu. "Kimse babasının kim olduğunu asla bilemez."

"O zaman onlara söyleme."

Brigid başını salladı. Evet, bu sırrı saklayacaktı. Ve oğlunun sonsuza dek zarar görmeyeceğinden emin olacaktı. Sonsuza dek kötülüğün ulaşamayacağı bir yerde. O Tuath Dé'nin bir oğlu olacaktı ve muhtemelen öyle olması gerekse bile, doğuştan gelen hakkını ondan esirgemeyecekti. O, oğullarının sonuncusu olacaktı. Bunu tanrıça varlığının her parçasıyla hissediyordu.

Zaten bir oğlunu gömmüştü, bir tane daha kaybetmek istemiyordu.

"Ona Cadegan adını vereceğim. Savaşın ve zaferin oğlu." Ve hayata ek olarak, ona başkasına emanet etmeye cesaret edemeyeceği tek şeyi verecekti. Onu kötülüklerden koruyacak ve her şeyden güvende tutacak tek şeyi.

Babasının kalkanı.

Cadegan insan kanı dökmediği sürece babasının ulaşamayacağı bir yerde güvende olacaktı.

Annesi elini Brigid'in çatık kaşlarının üzerinde gezdirerek parmaklarıyla düzeltti. "İyiler ve kötüler

hepimizin kalbidir. Geleceğimizi belirleyen, her gün yaptığımız irili ufaklı seçimlerdir. Çocuğuna güven, Brigid. Çünkü o babasının kanını taşırken, aynı zamanda senin kanını da taşıyor. Senden ayrıldıktan sonra, hayatı kendi hayatı olacak. Ve tüm canlılarda olduğu gibi, düşmanlarının ona attığı şeylerle yüzleşmek ve savaşmak için cesaret bulmak zorunda kalacak. Tökezlemesi, düşmesi ya da nihayetinde zafer kazanması sadece kendisinin verebileceği bir karardır. Çünkü hayatta gerçek bir başarısızlık yoktur, çocuğum. Sadece başarıya ulaşmadan bir gün önce vazgeçmek vardır."

"Peki ya babasıyla birleşirse?"

"Babası Paimon'un kanından doğmuştu. Ama o bunu reddetti ve şimdi bizim tarafımızda."

"Bugün için. Yarın ne olacak?"

"O gelecek ve biz bunu durduramayız. Ama yarınlardan korkmamıza gerek yok. Sadece onunla yüzleşmeliyiz." Yanağından öpen annesi onu terk etti.

Haklıydı ve Brigid bunu biliyordu. Ne olursa olsun, çocuğu ve umudu için elinden geleni yapacaktı. Ne de olsa umut, yaşayan her şeyin en büyük armağanı ve en büyük lanetiydi.

Sherrilyn Kenyon'ın yakında çıkacak olan Lig romanına bir göz atmak için okumaya devam edin

İHANETTEN DOĞDU

Telif hakkı © 2014 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

1

Topyekûn bir savaştı.

Başkomutan Galene Batur, Birlik'in bir Andarion karakoluna düzenlediği ve yaklaşık iki yüz sivilin acımasızca katledildiği saldırı haberine baktı.

Peki ne için?

İnsan kibri mi? Onların aşağı türlerinden nasıl da nefret ediyordu. İnsanlar ona hiçbir zaman sefaletten başka bir şey getirmemişti. Şimdi de ona sayısız Andarion'un hayatına mal olacak yepyeni bir kanlı savaş getirmişlerdi. Bu iğrenç türleri korumak zorunda kalacak olan askerlerinin hayatına mal olacaktı.

Hepsini bombalayarak yok etmeyi ne kadar isterdi.

"Komutan?"

Teğmen komutanının çağrısına omzunun üzerinden baktı. Standart kırmızı-siyah Andarion komuta üniformasını giymiş olan Talyn, sadece onun yardımcısı değildi.

komutanı ve emir subayı, arkasında güvenebileceği tek erkekti.

Yirmi dokuz yaşında, ondan ve diğer herkesten omuz omuza üstündü. Kaslı ve inanılmaz derecede yakışıklıydı, uzun siyah saçlarını tipik Andarion savaşçı modasına göre örüyordu - kırmızı bir bantla yüzünden uzak tutulan küçük örgüler. Onunla ilgili tek şikâyeti, son zamanlarda takmaya başladığı iyi kesilmiş bıyık ve keçi sakalıydı. Bu hiç de hoşuna gitmeyen bir moda akımıydı. Hem de hiç. Ama o bunun kendisini daha erkeksi ve seksi gösterdiğini düşünüyordu.

Sanki bu bölümlerden herhangi birinde yardıma ihtiyacı varmış gibi.

Yine de onun varlığı kalbinin yumuşamasına neden oldu. Uzanıp onun sevgili yanağını okşamamak için kendini zor tuttu. Ama birliklerinin geri kalanının önünde böylesine açık bir sevgiyi onaylamayacaktı.

Talyn'i her zaman ilkel ve düzgündü. Her zaman ihtiyatlı.

"Evet?"

Talyn onu selamladı. "Kraliyet hanedanından size acil bir mesajım var."

Galene irkilmemek için kendini zor tuttu. Kraliçe saldırı hakkında henüz toplayamadığı bilgileri istiyor olmalıydı.

Sunacak daha fazla raporu olmadığı için iç geçirerek güvenli hatta yöneldi. Bağlantıyı kulağına yerleştirdi

kanalı açmadan önce.

Monitörüne Kraliçe Cairistiona yerine Prens Nykyrian çıktı. İkiz kardeşinin aksine Nykyrian beyaz-sarı saçları ve yeşil gözleriyle insan gibi görünüyordu. Andarion köklerine ihanet eden tek yanı bir dizi dişiydi... boyu ve askeri becerisiyle birlikte. İnsan tarafını takdir etmese de, onun örnek savaş siciline ve savaş becerilerine kesinlikle saygı duyuyordu.

Ona sert bir selam verdi. "Majesteleri, bu onuru neye borçluyum?"

"Meşgul olduğunuzu biliyorum Komutan ve dikkatinizi bir saniyeliğine bile olsa birliklerimizden ayırmaktan nefret ediyorum ama sizinle görüşmem gereken ciddi bir konu var. İttifak, Birlik'e karşı savaşırken ortak güçlerimizi ve ordularımızı denetlemesi için güvenebileceğimiz tek bir askeri lidere ihtiyacımız olduğuna karar verdi. Aklımıza ilk gelen sizin isminiz oldu ve hepimiz hemfikiriz. Bu pozisyonu size teklif etmek istiyoruz."

Sersemlemiş bir halde ona baktı, teklif karşısında hayrete düşmüştü. "Onur duydum, Majesteleri."

"Eğer düşünmek için zamana ihtiyacınız varsa..."

Ciddi miydi? Aklı başında kim bunu geri çevirir ki? Bu, herkesin sahip olmak için cinayet işleyeceği bir rüya randevusuydu. Hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat.

Galene, Birleşik Gezegenler Sistemi tarihindeki en büyük askeri harekete komuta edecekti.

"Hayır, Majesteleri. İttifak güçlerine liderlik etmeyi çok isterim. Yalnızca bir endişem var. Kuvvetlerimizin bir kısmının Phrixian ve Caronese olduğunu biliyorum." Kadın düşmanı birlikler ve bir kadın komutandan emir almaktan şiddetle kaçınacak ordular.

"Onlarla ilgilenmek için size bir erkek emir subayı atanacak... bir Tavali komutanı. Aynı şekilde, bir erkekten emir almayacakları için Qillaq ile doğrudan ilgilenmekten de sen sorumlu olacaksın."

Bu kesinlikle doğruydu.

Herhangi bir ordunun her iki cinsiyetle de Andarionlar kadar bütünleşmiş olması nadir görülen bir durumdu. Erkek ya da kadın fark etmezdi. Sadece yetkinlik ve ölümcül beceri önemliydi.

"Ne zaman başlamamı istersiniz?" diye sordu.

"Derhal. Tavali şu anda size doğru geliyor. Bir nakliye aracı ve yeni emir subayınızla birlikte. İkiniz Birlik'in en ağır saldırılarını gerçekleştirdiği en kuzeydeki üslerine uçacaksınız. İhtiyacımız olan tek şey, savaş bitene kadar Andarion donanması için halefinizi belirlemeniz."

Galene Talyn'e işaret etti. "Bunun yapıldığını göreceğiz."

Nykyrian başını ona doğru eğdi. "Gemiye hoş geldiniz Komutan. Tanrılar yüzünüze gülsün. Her zaman."

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Sizi, annenizi ve Andaria'yı gururlandıracağıma söz veriyorum."

"Yapacağını biliyorum." İletimi kesti.

Galene, kaderin bu son cilvesini düşünürken boş ekrana baktı.

Vay canına. O, ailesinin daha küçük bir kız çocuğuyken duygusuzca evden kovduğu kızları, Birlik'e karşı savaşta birleşik güçlerine liderlik edecekti. Kazanırlarsa, sonsuza dek ünlü olacaktı.

Kaybederlerse, vatana ihanetten idam edilecekti.

Büyük bir kumar. Ama Andarion donanmasının baş komutanı olarak, kaybederlerse zaten ölecekti. En azından müttefik askeri liderleri olarak, her şey onun ellerinde olacaktı ve eğer başarısız olurlarsa, tek suçlu o olacaktı.

Heyecanla ve biraz da korkuyla Talyn'e doğru döndü.

Güzel beyaz gözleri sevgi dolu bir gururla parlıyordu. "Tebrikler, Komutan."

Ona gülümsedi. "Seni donanmanın yeni baş komutanı ilan edeceğim."

Başını iki yana salladı. "Seninle Tavali'ye geleceğim."

"Hayır... sen buraya aitsin."

"Ben sizin arkanıza aidim Komutan. Sizi korumaya. Her zaman."

"Talyn-"

"Anne," diye kelimeyi vurgulayarak, önce kendi adını kullanarak katı askeri davranışlarını bir kenara bıraktığını fark etmesini sağladı. "Sen sana ihanet edebilecek başkalarıyla iletişim kurarken ben burada kalmayacağım. Sana sadık ve suçlamalardan uzak olduğunu bildiğin bir destek personeline ihtiyacın olacak. Şimdi her zamankinden daha fazla. Sen hepimiz için hayatını riske atarken bir an bile geride kalacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir." Bakışları onunkileri yaktı. "Sen git. Ben gidiyorum."

Onu yenmek istedi. Ama nasıl yapabilirdi ki? "Sen her zaman benim gururum oldun."

"Ve sen her zaman benim aziz annemsin."

Gülümseyerek başını aşağı çekti, böylece yanağını onunkine bastırabildi. "Seni seviyorum, mi tana."

"Ben de seni seviyorum."

Elini onun saçlarında dolaştırdı. "Sana kalmanı emretmeliyim."

"Sadece beni askeri mahkemede görmek istiyorsanız."

Onun saçlarını çekiştirdi. "Beni kışkırtma, haylaz." Onu bırakıp kaşlarını çatarak uzaklaştı. "Komutan İlkin'i çağırın. Onu terfi ettirebiliriz."

"Peki efendim. Sizin için şahsen bir Andarion güvenlik ekibi oluşturacağım."

Galene onun paranoyasına gözlerini devirdi -sanki kendini koruyamazmış gibi. Bunu onunla da tartışabilirdi, ama o

böyle şeyler söz konusu olduğunda ondan çok daha inatçıydı. Onun çelik iradesiyle yıllarca savaşmak ona bunu öğretmişti.

"Çabuk halledin."

Onu selamladı. "Emredersiniz, hanımefendi."

Kalbi sevgi ve gururla kabaran Galene, onun emirlerini yerine getirmek üzere gidişini izledi. Tüm evrende sahip olduğu tek aile oydu. İhtiyacı olan tek aile.

Sen bir cerrah olmalıydın Talyn. Beşikten itibaren ona aşıladığı şey buydu. Ama her zaman meydan okuyan oğlu bunu reddetmiş ve ilkokuldan mezun olur olmaz onu takip ederek orduya katılmıştı.

Şeytani küçük sümüklü. İnatçı ve dik kafalı...

Tıpkı babası gibi.

Hiç kimse ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Tanrılar denediğini biliyordu. Birçok kez.

Şimdi onu savaşa kadar takip edecekti. Bu onun için isteyeceği son şeydi. Ama onu bunun dışında tutmanın bir yolu yoktu. Hepsinin bir taraf seçme zamanı gelmişti.

En azından bu şekilde ona göz kulak olabilirim.

Ve bebeğini tehdit eden herkesi parçalara ayırırdı.

Galene iç geçirerek, yıllardır evi olan Andarion komuta merkezine bakmak için bir an d u r d u . Talyn neredeyse her zaman burada, onun yanındaydı.

tüm zaman boyunca. Yeni bir orduya alışmak garip olurdu. İşleri yapmanın yeni bir yolu.

Ama uyum sağlayabilen biriydi.

Tamam, pek sayılmaz. Değişimden tutkuyla nefret ederdi. Ama esnek olmadığı konusunda kendine yalan söylemeyi severdi.

Yine de hem kendisi hem de Talyn için yepyeni bir sayfa açılmak üzereydi. Ne getireceğini bilmiyordu ama onu nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Tüm kötü şeylere kötü bir rüzgar esiyor.

Babasının eski sözünü hatırladığında omurgasından aşağı bir ürperti indi. Sadece bu sefer yanılmış olması için dua etti.

2

Demir attıklarında ve almak için geldikleri Andarion kontenjanını çağırdıklarında Fain midesinin korkuyla daraldığını hissetti.

Senden nefret ediyorum, Jayne. İşte bu yüzden arkadaşı yoktu. Neden onları istemiyordu. Çünkü her zaman ona böyle şeyler yapıyorlardı.

Kardeşi Dancer ve Dancer'ın arkadaşı Jayne, kendisinden milyonlarca güneşin ateşiyle nefret eden bir kadının emir subayı olması için gönüllü olmasının komik olduğunu düşündüler.

Değildi.

Galene'i en son gördüğünde, Galene onun kıçını halka açık bir alana sokmuş ve kapıyı arkasından kilitlemişti. Bu yüzden dayak yemişti, üstelik sadece bu uygunsuz görüntü karşısında dehşete düşen anne ve babası tarafından değil.

Galene'nin bu sefer ona ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Muhtemelen beni vurur.

Eğer şanslıysa.

Eğer gerçekten şanslı olsaydı, taşaklarında olmazdı.

Sinirli bir şekilde iç geçirerek, bu işi bitirmek için ayağa kalktı. Kaçınılmaz olanı ertelemeye gerek yoktu. Pek çok şey olabilirdi ama bir korkak asla bunlardan biri olmamıştı.

Ve daha önce vurulmamış gibi değildi. En azından bu sefer savaş zırhı giymişti. Kadın onu başından ya da kasığından vurmadığı sürece, bu karşılaşmadan sağ çıkabilirdi.

En azından fiziksel olarak.

Haysiyet... bir sorun olabilir. Bu konuda çok iyiydiler.

Kapının yanında durdu ve kasıklarıyla anatomisinin korumak istediği bir kısmına gelebilecek her şey arasına fazladan bir koruma katmanı ekleyebilmek için kaskını indirdi. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada neden böyle bir şey yaptığından emin değildi. Artık onu kullanmak için pek şansı yoktu.

Sakın oraya gitme.

Chayden onun sırtını sıvazladı. "İyi misin Hauk? Kusacakmış gibi görünüyorsun."

Fain arkadaşına ters ters baktı. Fırlatmak mı? Hayır... Öldürmek. Kesinlikle.

"Ben iyiyim."

Fain'in küçük kardeşi nezarethaneden çıkıp onun yanında durdu. "Chay'e katılıyorum. Biraz yeşil görünüyorsun, Drey."

Kardeşi alnına dokunmak için uzandığında Fain Dancer'ın elini savuşturdu ve ona tokat atma isteğine zorlukla karşı koydu. "Ben Omira'yla kaçtığımda senin daha çocuk olduğunu biliyorum. Ama onunla evlenmeden önce bir Andarion kadınına söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

Dancer'ın çenesi düştü. "Hayır. Öyle bir şey hatırlamıyorum. Kime söz vermiştiniz?"

Fain önlerinde alçalan rampaya baktı. "Başkomutan Galene Batur."

Fain rampadan aşağı, onu oracıkta öldüreceğinden emin olduğu kadına doğru ilerlerken Dancer'ın küfürleri kulaklarında çınlıyordu. Toplanan Andarion askerlerini tararken, miğferini dikkatle yerleştirdi.

Ne olur ne olmaz.

Bakışları sanki sihirle oraya çekilmiş gibi doğrudan ona yöneldi. Kahretsin, aklından geçen ilk düşünce buydu. Tüm Andarion kadınlarında olduğu gibi Galene de muhteşem bir genç kızdı. Ama onları bekleyen yetişkin savaşçı, türünün en seksi ve en güzellerinden biri olmalıydı.

Uzun boylu, kıvrak ve zarif, standart kırmızı-siyah bir Andarion savaş kıyafeti giymişti. Çıplak faaliyetler tarafından özel olarak tapılmak için yapılmış bir vücudu saran bir vücut.

Ve sık sık.

Kadının o uzun bacaklarını etrafına doladığı istemsiz görüntüsü zihninden geçerken nefesini sertçe içine çekti. Uzun zamandır bir kadından bu kadar etkilenmemişti. Onu son gördüğünden beri.

Her yanı tetikteydi ve nefes nefese kalmıştı.

Ve kasıklarındaki kask için şimdi iki kat daha mutluydu. Daha bol bir pantolon giymeliydim. Bu kadar sertleşmişken oturmak zorunda kalırsa Tanrılar ona yardım etsin. Sadece bu acı bile onu öldürebilirdi.

Odaklanın. Söylemesi yapmaktan çok daha kolay bir şey.

Oradan uzaklaşırken ne düşünüyordum ki?

Genç ve aptal olması bunu tam olarak karşılamıyordu. Ama sonra, elini zorlayan hafifletici koşullar olmuştu. Onunla kalmasını tamamen imkânsız kılan şeyler. Belki de daha çok mücadele etmeliydim.

Evet, doğru. O kadar basit değildi.

Bir dövüşü kazanabilirdi. Başının üzerinde tuttukları şey tamamen onun kontrolü dışındaydı.

Yukarı baktı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Vücudu daha da sertleşirken boğazı kurudu ve eskiden ona nasıl baktığını hatırladı.

Sanki onun aziz kahramanıymış gibi.

Ve ona kazık attım. Kötü bir şekilde.

Evet, hayatı boyunca yaşadığı cehennemi hak etmişti. Her şeyin farklı olmasını ne kadar isterdi. Özellikle de ikisi arasında. Omira'ya aşık olmuş olsa da, çocukken Galene için hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi.

Hayattaki en kötü kararlar her zaman korkudan aldığımız kararlardır. Babasının bu sözü her söylediğinde ne kadar haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Ama hayat ona babasının ne kadar bilge olduğunu göstermişti.

İlk başta bakışları Fain'in yanından geçip onun peşinden giden diğer Tavali'ye kaydı. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ta ki Tavali maskesini indirip yüzünü gösterene kadar.

* * *

Galene oldu Etkilendim tara ve ASKERİ oluşum ve fınd an

Tavali mürettebatının disiplini - vahşilikleri kadar kuralları ve sosyal gelenekleri açıkça hiçe saymalarıyla da ünlü olan kanun kaçağı korsanlardan hiç beklemediği bir şeydi bu. Her biri farklı üniformalar ve savaş kıyafetleri giyse de, disiplinli bir ordu gibi hareket ediyorlardı.

Ona bağlı oldukları kendi yasaları olduğu söylenmişti ama buna inanmamıştı.

Şimdiye kadar.

Bu etkileyiciydi. Ve onlara liderlik eden kişi devasa bir savaşçıydı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, bir Andarion erkeği kadar kaslıydı.

Ve bu havalı ...

Erkeksi ve ağız sulandırıcıydı. Kendinden emin. Adamın türü hakkında hiçbir fikri yoktu, ama her neyse, hiç şüphesiz ona itibar ediyordu.

Adam durup tüm ağırlığını sol bacağına vererek ayağa kalkana kadar böyle düşünmüştü. Talyn'in özellikle çevresinden rahatsız olduğu zamanlarda tercih ettiği duruşa benzeyen bu duruşa neredeyse gülümseyecekti.

Tavali bir eliyle yavaşça uzanıp yüzünü gizleyen siyah-kırmızı maskeyi indirirken bakışları onunkileri rehin aldı.

Andarion. Bu onun beyaz gözlerini açıklıyor.

Tam adamın yakışıklılığını takdir ederek nefesini içine çekerken, bir anda onu tanıdı. Evet, artık yaşlanmıştı ve sakalları üç gündür uzamıştı ama o gururlu çene hattını tanıyordu. Bir zamanlar onu ateşleyen o mükemmel, muhteşem yüz hatlarını biliyordu.

Aslında hâlâ öyleydi. Sadece şehvet yerine, içini çiğ, katıksız bir öfkeyle dolduruyorlardı.

Saf bir içgüdüyle tepki vererek, blasterını çıkardı ve ateş etti. Adamın göğsüne, kayıp kalbinin olması gereken yere isabet etti.

O yere düştüğünde ve diğer Tavali blasterlarını çıkarıp nişan aldığında tam bir kaos patlak verdi. Yanındaki Andarion askerleri de öyle.

Kendini onun önüne atan Talyn silahı onun elinden çekti. O ve muhafız olarak seçtiği altı Andarion, onunla diğerleri arasında bir duvar oluşturdu.

"Sıhhiye!" diye seslendi insan bir Tavali Andarion dilinde. Bir Sentella askeri "Tutuklayın onları!" diye bağırdı.

Galene Talyn'in omzunun üzerinden bakınca Fain'in küçük kardeşi Dancer Hauk'un askerlere kendisini ve ekibini korumaları için seslendiğini gördü.

Talyn onu korumak için yaklaştı.

"Hayır!" Kendi aptallığından bile daha aceleci bir şey yapmasını engellemek için oğlunun kolunu tuttu. "Geri çekil!"

Talyn öyle yaptı, ta ki bir asker bileklerini kelepçelemeye gidene kadar. "Çek ellerini onun üzerinden!"

Onu tekrar yakalayamadan Talyn sekiz Tavali'yi ve kendilerinden iki kişiyi ayaklarının dibinde kanlar içinde yere serdi. Her iki elinde de birer blaster olan Talyn diğerlerini uzakta tutarken, kendisini onun önünde tuttu. "Hastaneye bedava yolculuk ve ücretli izin isteyen başka biri var mı?"

"Talyn!" diye bağırarak elini onun omzuna koydu. "Yeter! Herkes sakin olsun."

Dancer blasterını Talyn'in kafasına doğru tuttu. "Sanırım "Bunu siz başlattınız Komutan, kardeşimi vurduğunuzda."

"Ve şimdi buna son veriyorum. Herkes silahlarını indirsin!"

Hepsi tereddüt etti.

"Dancer!" Fain ayağa kalkarken homurdandı. "Silahını bırak." Dudağını ısırarak yüzünü buruşturdu ve kıza dik dik baktı. "Bunu hak ettim."

Dancer ancak o zaman blasterını indirdi.

"Talyn," dedi elini Talyn'in kolunda gezdirip hedefini yere doğru iterken nazikçe. "Her şey yolunda."

Adam ona bakıp silahlarını yere bırakmadan önce kaslarının tartışarak gerildiğini hissetti. Tavali onu kelepçelemek için öne atıldı. Onu tekrar kelepçelemeye gidene kadar itiraz etmedi.

Talyn kimsenin gözünü kırpamayacağı kadar hızlı bir şekilde kendisine en yakın iki muhafızı yere serdi ve ayağını kullanarak blasterini tekrar eline aldı. Kendini onunla diğerlerinin arasına soktu. "Komutana bir el, ve bana yardım edin, hepinizi öldüreceğim orospular!"

Talyn'in silahı kendilerine doğru yaklaşmakta olan Dancer'a geri dönerken Fain'in bakışları karardı. Fain inanılmaz bir hızla Talyn'e saldırdı.

Galene'in başı dönerken soğuk dehşet onu tüketti. Hem Fain hem de Talyn eski Andarion Yüzüğü savaşçılarıydı.

Ve şu anda, gözlerinde ölümle savaşıyorlardı. Eğer hızlıca bir şeyler yapmazsa, birbirlerini parçalayacaklardı.

Darbelerden kaçarak kendini onların arasına soktu ve onları karşı tarafa itti.

"Yeter!" diye kükredi.

Dancer, Fain'i kolundan tutmak için ilerledi.

Göğsünü, onu vurduğu yerden tutan Fain, dudaklarındaki kanı yere tükürdü. Nefretini Talyn'e yöneltti. "Bir daha kardeşime nişan alırsan, o lanet omurganı sökerim, serseri!"

Talyn bu tehdit karşısında irkilmedi. "Komutana bir daha el kaldırırsan, seninki ve onunki de dahil olmak üzere buradaki herkesin kıçını tek tek parçalarım ihtiyar."

Bu iki ucu keskin hakaret karşısında nefesini sertçe içine çekti. Sadece Fain'in daha yaşlı olması değil, aynı zamanda Andarion olmadığını ima etmek... bu onların türüne atılabilecek en kötü tokattı.

Fain, Galene'in elini önündeki askerin kalbinin üzerine koymasını izlerken patlamış dudağını yaladı.

"Her şey yolunda, courani," dedi nazik bir tonda, erkek askere değerli kalbim diye hitap eden bir sevgi ifadesi kullanarak. "Geri çekil."

Asker ona bakarken gözleri yumuşadı ve elini kendi eliyle kapattı. Başını eğerek elini dudaklarına götürdü ve geri adım atmadan önce öptü.

Ama gerekirse onu yine bedeniyle koruyamayacak kadar da değil.

Fain iğrenerek Dancer'ın bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı. Galene kendine tam bir erkek çocuk seçmişti. Çocuk bir Andarion için bile iriydi. Ve Fain bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, bu piç dövüşebiliyordu. Yaptığı şey gerçekten de etkileyiciydi.

Ve bunu ne kadar kolay başardığını.

"Senin için biraz genç değil mi?" Fain ona küçümseyerek sordu.

Galene alaycı bir ifadeyle onu kıstırdı. "Kiminle yaşadığımın seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Böyle skandal bir ilişkiyi herkesin önünde açıkça itiraf ettiği için Fain'in çenesi düştü. Komutanların personeliyle yatması duyulmamış bir şey olmasa da, genellikle bu konuda son derece ihtiyatlı davranırlardı. Nadiren gösteriş yaparlardı.

Adam ona kaşlarını çattı. "Sürprizlerle dolu değil misin?"

Yüzünü sert bir ifadeyle buruşturdu. "Erken öğrendim... en iyisinden."

Bir adım öne çıktı.

Talyn de öyle.

Galene onları tekrar birbirlerinden ayırdı. "Çocuklar! Yeter!"

Fain onlara güçlü bir sözlü bomba atmadan önce dudağını büktü. "Az önce ikinizin de Andarion kraliyet ailesinin bir üyesine saldırdığınızın farkında mısınız?"

Galene ağzı açık kaldı. "Affedersiniz?"

Dancer kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Kraliçe kardeşimi bir hafta önce evlat edindi."

Fain bunun oyuncağının gözlerindeki ateşin bir kısmını almasını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Meydan okuyan ve umursamaz bir tavırla, bu haber karşısında küçümseyerek homurdandı.

"Talyn!" Galene çocuk daha konuşamadan tersledi. "Tek kelime etme."

Başını saygıyla eğdi. "Evet, Komutan." Ama bakışlarından fikrini saklamakta zorlandığı anlaşılıyordu.

Ve bu mutlu bir şey değildi.

Fain onun küçümsemesine kendi küçümsemesiyle karşılık verdi. "İkinizi de tutuklatmalıyım."

"Dene bakalım," dedi erkek kibirli ve alaycı bir sırıtışla. "Onlar beni kelepçelemeden önce ölmüş olacaksın... Eğer tekrar hapse gireceksem, yaşlı adam, bunun hakkını vereceğim."

"Talyn!"

Galene uzanıp elini saçlarına gömdüğünde ve oğlanı bakışlarıyla buluşmaya zorladığında çenesinde bir tik başladı. Ancak o zaman gözlerindeki ateş söndü.

Yanağını onunkine bastırdı ve alnından öpmeden önce kulağına fısıldadı. Bakışları bir süre daha onunkileri tutarken eli çenesinde oyalandı.

Sonunda sakinleşen asker bir adım geri çekildi.

Fain bakışlarını buradaki diğer Andarionların üzerinde gezdirdi. Askerlerinden hiçbirinin bu gösteriyi yadırgamaması, Galene'in ikinci komutanıyla olan açık ilişkisi hakkında her şeyi anlatıyordu.

Normalde, Andarionlar toplum içinde birbirlerine asla dokunmazlardı. Evli çiftler bile. Kavga etmedikleri sürece, birbirlerinden her zaman saygılı bir mesafede durmak onların geleneğiydi.

Çocuğa karşı şiddetli, yersiz bir nefret onu tüketti. Neden umursadığı ya da kalbindeki kıskançlığı neden hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama hissediyordu. Ve o çocuğun kellesinin uçurulmasını istiyordu.

Son karşılaşmalarından sonra Fain'in tüm hayatı cehenneme dönmüş olsa da, Galene'in çocuk sevgilisiyle tam bir rüya yaşadığı açıktı.

Sağlık görevlileri Fain'in yaralarıyla ilgilenmek için geldiklerinde Galene geri adım attı.

Dancer'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Ofisime çekilelim, orada derhal kraliçeyle temasa geçip olanları ona bildireceğim. Eğer hâlâ tutuklanmamı istiyorsa, kendimi onun otoritesine teslim edeceğim. O zamana kadar..." Kıvrılmış dudağını Fain'e doğru çevirdi. "Umarım yaraların yüzünden acı çekerek ölürsün."

Ve onunla birlikte uzaklaştı.

Talyn onun peşinden gitmeden önce nefret dolu bir bakış daha fırlattı. Sadık bir köpek yavrusu gibi.

Küçük piç kurusu.

Evet, tamam, büyük piç, ama yine de ...

Doktor, Fain'in yaralarını görünce alçak sesle, şeytani bir kahkaha attı. Özellikle de şimdiden şişmeye başlayan ve bir anne gibi yanan gözündeki yarayı. "Görüyorum ki komutanın korumasıyla karşılaşmışsın. Ne yaptın peki? Onunla yanlış bir ses tonuyla mı konuştun?"

Fain, Andarionlu kadına kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu tür şeyleri çok sık yapar mı?"

Onun gözlerini incelerken homurdandı. "Aslında senden hoşlanıyor olmalı."

"Nasıl yani?"

"Hâlâ nefes alıyorsun. Normalde komutana doğru yüzünü buruşturan herkesi öldürür."

Fain sedyeye oturup patlama yarasını incelemek için göğüs plakasını çıkarmalarına izin verdiğinde Dancer iç çekti. "Özür dilerim, Fain. Onun kötü biri olduğunu söylediğinde seni dinlemeliydim. Senden bu kadar nefret edeceğini hiç düşünmemiştim."

Fain göğsünün ortasındaki kanayan yaraya baktı. Tavali zırhından başka bir şey giyiyor olsaydı, bu kurşun onu anında öldürebilirdi. Bu haliyle canı çok acıyordu ve birkaç gün moraracaktı ama yaşayacaktı. "Beni tekrar gördüğüne sevinmeyeceğini tahmin etmiştim. Ancak bana olan nefretinin derecesini hafife almışım."

"Ona ne yaptın?" Chayden, Fain'in kasıklarına dayadığı miğferi aldı.

Fain, Chay'in sorusunu yanıtlamadan önce Dancer'ın bakışlarıyla karşılaştığında sertçe yutkundu. "Bir insanla evlenmek için nişanımızı bozdum."

Doktor onun sözleri karşısında nefesini sertçe içine çekti.

Bir insan olarak Chayden bunun nasıl bir tokat olduğu ve Galene'e kendi toplumlarında neye mal olacağı hakkında hiçbir fikre sahip değildi. "Öyle mi? Ne olmuş yani?"

Doktor homurdandı. "Bir zamanlar seni gerçekten sevmiş olmalı."

"Neden?"

"Seni iki gözünün ortasından vurmadı."

* * *

Galene ofisinin kapısı kapandığında sertçe yutkundu ve kraliçeyi aramak için harekete geçti. Talyn nihayet onunla konuşana kadar kontrollere uzanmaktan öteye gidememişti.

"Demek bu benim

babam." "Pardon?"

Derin bir iç çekti. "Bu şekilde saldırabileceğin başka bir erkek yok. Sadece Fain Hauk."

Adamın duygusuz ses tonu karşısında gözyaşlarına boğuldu. "Madem biliyordun, neden ona saldırdın?"

"Annemin üzerine yürüdü. Bunu kimse yapamaz. Kim ya da ne olduğunuz umurumda değil."

Talyn'i kendi pervasızlığı yüzünden öldürebilirdi... bu ona Fain'den miras kalmıştı. "Benim için kendini tehlikeye atmamalıydın. Sen daha iyi bilirsin."

Umursamazca omuz silkti. "Beni korumak için tereddüt etmedin."

"Ben senin annenim."

"Ve ben senin oğlunum... beni yetiştirdiğin gibi."

Bunun için ona sarılma arzusu ile çocukken yaptığı gibi poposuna şaplak atma arzusu arasında kaldı. "Sana doktor olmanı söylemiştim, değil mi?"

Ona küstahça bir sırıtış attı. "Beni sert biri olarak yetiştirdin. Senin gibi. Bir doktor cübbesi giyip başkalarına hizmet etmem için değil."

"Dikkatli ol," diye uyardı onu, "seni hâlâ dizime yatıramayacağım kadar büyük ya da yaşlı değilsin."

Onun tehdidine şakacı bir şekilde güldü. "Denediğini görmek isterim."

Poposunu patlattı. "Küstah çocuk."

Bağlantısı vızıldadığında gülümsemesi soldu. "Bu kraliçe mi?" "Büyük ihtimalle."

Talyn ona, onun için ölmekten daha fazlasını yapabileceğini söyleyen samimi bir bakış attı. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim Matarra. O değersiz bok parçası için değil."

"O senin baban, Talyn. Ona hakaret etmene izin vermeyeceğim." Gözlerini kaçırırken çenesindeki tik yeniden ortaya çıktı.

Bağlantısına cevap vermek için harekete geçti. Tahmin edildiği gibi, arayan Kraliçe Cairistiona'ydı.

"Ne oldu?"

Galene saygıyla başını eğdi. "Bağışlayın beni kraliçem. Hazırlıksız yakalandım ve duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Yeni bir oğul evlat edindiğinizden haberim yoktu. Kraliyet ailesinin korumamız gereken yeni bir üyesi olduğunu bana söylemeliydiniz."

Kraliçenin yüzündeki ifade sert ve ölümcüldü. "Sadece ikimiz varız, Galene. Kararı vermeden önce bu konuda senin görüşünü almak istiyorum. Ve tüm hikayeyi istiyorum."

Galene'in bakışları Talyn'e kaydı. "Ekselansları öz annesi tarafından evlatlıktan reddedilmeden önce, ben ona söz vermiştim."

Cairistiona nefesini sertçe içine çekti. "Evlendiği insan için seni terk mi etti?"

Başını salladı. "Onun yaptıkları yüzünden kendi ailem tarafından terk edildim ve rezil oldum."

"Başka bir şey söylemeyin Komutan. Anlıyorum. Sizin yerinizde olsaydım onu ben de vururdum."

Tanrılara şükür kraliçe çok anlayışlıydı. Ama onlarca yıllık bir geçmişleri vardı. Ve birbirlerine karşı kırılmaz bir sadakatleri vardı.

"Özür dilerim Majesteleri. Fain'in kimliği hakkında biraz uyarılmış olsaydım, daha iyi idare ederdim. Ama onu memnun edemediğimi söylediği günden bu yana onu ilk kez görüyorum."

Cairistiona'nın spekülatif bakışları Galene'nin yanından geçip Talyn'e yöneldi. "Oğlunun babası o mu?"

Galene dişlerini sıktı. Talyn'in babasının kimliğini ondan başka sadece iki kişi biliyordu. Talyn ve yıllar önce Talyn sokaklarda yaşarken ona hamile olan büyük büyükannesi.

Ama kraliçesine yalan söylemek ölüm fermanıydı. "Evet, Majesteleri."

"O biliyor mu?"

"Oğlumdan hiç böyle sırlar saklamadım. Talyn biliyor. Babasının yok."

Cairistiona acı bir kahkaha attı. "Talyn?"

Bir adım öne çıkıp annesini selamlamadan önce ona endişeli bir bakış attı. "Majesteleri?"

"Görünüşe göre artık kraliyet kanındansın, çocuğum. Benim torunum. Andaria'nın bir prensi."

Çenesi gevşedi. Şimdiye kadar tam bir soydan gelmiyordu. Bu nedenle, evlilik de dahil olmak üzere pek çok Andarion avantajından yararlanamıyordu. Bu ikisinin de uzun zaman önce acı bir gerçek olarak kabul ettiği bir şeydi.

Şimdi...

"Ne söyleyeceksiniz, Prens Talyn?"

Konuşmadan önce sertçe yutkundu. "Bilmiyorum, Majesteleri."

"Yaya," diye şakayla düzeltti Cairistiona, büyükanne için kullanılan Andarion terimini kullanarak. Adamın yakışıklı yüzündeki şaşkın ifadeye güldü. "Nefes al, çocuğum. Unutma, bir zamanlar kucağıma oturup boyama yapardın, kâğıtlara resim çizerdin ve okul ödevlerini yapardın.... buna alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum. Baban da unvana alışmakta aynı sorunu yaşıyor. Ama zamanla alışacaksın."

Dikkatini tekrar Galene'e çevirdi. "Görünüşe göre torunumu öz annesini koruduğu için cezalandıramam. Öz babasından bile. Normalde bu saldırı için kelleni almam gerekirken, koşullar hafifletici oldu. Bu nedenle ve Fain'in yaşayacağı ve motivasyonunuz konusunda oldukça anlayışlı olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, bu olayın cezasız kalmasına izin vereceğim. Ama bir daha tekrarlamayalım, olur mu?"

"Asla, Majesteleri."

"Cairistiona ya da Matarra, Galene. Ne de olsa sen torunumun annesisin. Bu nedenle, ikiniz için de kraliyet muhafızlarından oluşan bir birlik göndereceğim. Talyn bir prens olarak askerlik hizmetinden muaf tutulabilse de, biz savaştayken yanınızdan ayrılmaya niyeti olmadığını varsayıyorum." Ona sorgulayıcı bir bakış attı.

"Benim yerim annemin yanı."

Cairistiona gururla gülümsedi. "Gerçek bir Andarion gibi konuştun." Bakışları Galene'ye döndü. "Eğer çocuğunun babasını katletmekten kaçınabilirsen, bunların hiçbiri olmamış gibi devam edeceğiz. Bu kabul edilebilir mi?"

"Evet,

Majesteleri."

"Cairistiona."

Galene tekrar konuşmadan önce tereddüt etti. "Cairistiona... Sanırım görevimden ayrılmamı isteyeceksiniz-"

"Hayır. Birleşik kuvvetlerimizin komutanı olarak devam etmeni istiyorum. Bizi yönetmek için hâlâ en nitelikli kişi sizsiniz. Ve sizin dümende olmanız, diğer uluslardan bir komutana göre bana çok daha fazla güven verir."

"Benim için onurdur, Anne... Matarra?"

Cairistiona onaylayarak gülümsedi. "Çok iyi. Fain'e çocuğundan bahsedeceğimden de korkma. Bu senin görevin." Derin bir iç çekti. "Şimdilik, ek korumanın ikinizin ona saldırmadığınızdan emin olmak için olduğunu söyleyeceğim. Ama Talyn'in prens olarak sahip olacağı bazı avantajlar var. Eminim ikiniz de bunları onun için isteyeceksiniz. İkiniz de hazır olduğunuzda bana haber verin, ben de kamuoyuna bir duyuru yapayım."

Galene başını ona doğru eğdi. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Bana henüz teşekkür etmeyin Komutan. Bu felaket için

tüm işaretleri taşıyor. Birlik ile savaş halindeyiz. Eğer biz

kaybedersek, hepimiz bunu hayatımızla ödeyeceğiz. Son bin beş yüz yıldır tüm dünyalarımıza hükmeden örgüte karşı ihanet ettik. Tanrılar bizimle olsun." İletisini kesti.

Gerçekten de öyle. Galene oğluna doğru döndü. "Tuhaf, bu sabah uyandığımda günün böyle geçeceğini düşünmemiştim."

Talyn güldü. "Ben de öyle."

Onun kendi dünyalarındaki yeni yerini sindirirken bakışları yumuşadı. Bunu fazlasıyla hak etmişti ve onun için daha iyisini dileyemezdi. "Prens Talyn. Kulağa çok hoş geliyor."

Onun sözleriyle alay etti. "Ben bir prens değilim, Matarra. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bu her şeyi değiştirir. Seninle alay eden tüm o piçleri susturuyor. Ne zaman onlara doğru baksan burun kıvıran tüm o sürtükleri. Bu haberi duyduklarında kendi safralarında boğulmalarını görmek için sabırsızlanıyorum."

Yine de başını bariz bir umursamazlıkla salladı. "Benim hakkımda ne düşündükleri hiç umurumda olmadı."

Bu ne yazık ki doğruydu ve o da bunu biliyordu. Ama onun hakkında ne düşündüklerini önemsemişti. Küçük bir çocukken onun güzel yüzündeki pek çok gözyaşını silmişti. Acaba

Ona fahişe ve daha kötü şeyler diyenlerle girdiği kavgalar yüzünden burnu çok fazla kanamıştı.

Ve baba soyundan gelmediği için kadınlar onu acımasızca reddettiğinde gözlerindeki sessiz acıyı görmüştü. Sadece annesinin kırık soyu.

Babasının davranışları yüzünden çok acı çekmişti. Fain'den her şeyden çok bunun için nefret ediyordu. Kendi aşağılanmasıyla başa çıkabilirdi.

Talyn'in içini en çok yakan şey, ona haksız yere verilmiş olan şeydi.

Oğlunun katlanmak zorunda kaldığı şey, babasından intikam almak için can atmasına neden olmuştu. Gururlu, değerli bebeği bunların hiçbirini hak etmemişti.

Gözyaşları onu boğdu. "Sen her zaman benim cesur şampiyonum oldun." Diğer herkes onu terk ettiğinde, Talyn onun yanında kalmıştı. Her zaman saygılı bir evlat olmuştu.

Belki sözlü olarak değil. Babasının sınırlı fitiline sahipti ve onun öfkesini ve kısıtlamasını birçok kez test eden akıllı bir ağzı vardı.

Ama kalbi her zaman sadıktı. Her zaman sevgi

doluydu. Her zaman vahşi. Onun vahşi küçük

Lorina'sı.

"Prens olmayı hak ediyorsun."

"Unvanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bunu biliyorsun."

Onun için sadece emir subaylığı rütbesi önemliydi. Rütbesine en kısa sürede ulaşmak için delicesine çalışmıştı.

Böylece onunla birlikte olabilir ve ona göz kulak olabilirdi. Babasının prestijli askeri soyundan yoksun olduğu için bu onun için iki kat daha zor olmuştu. Küçük bir çocukken Ring için ödüllü bir boksör olmasının nedeni buydu. Kazandığı her unvanla birlikte, askeri rütbesi de kanıtlanmış dövüş becerileriyle eşleşecek şekilde ilerlemişti. En azından çoğu zaman.

Ama babasının soyundan gelmediği halde, ona diğer askerlerine olduğundan daha sert davrandığı halde, Andarion ordusundaki en genç subaylardan biri olarak yükselmişti. Şu anki rütbesine, çoğu kişinin zorunlu hizmetlerine daha yeni başladığı bir yaşta ulaşmıştı.

Onu gururlandırmıştı.

"Onlar hakkında hiçbir şey düşünmüyor olabilirsin Talyn. Ancak bu başkaları için geçerli değil ve evlenip kendi aileni kurmayı ne kadar çok istediğini biliyorum."

Gözlerini kaçırdı, ama bu onun içinde, mahrum bırakıldığı bir şeye duyduğu acı özlemi görmeden önce değildi.

"Aynen öyle. Seni tanıyorum oğlum. Prens olarak, artık hoşuna giden herhangi bir kadını seçme hakkına sahipsin."

Onun sözleriyle alay etti. "Eğer kraliyet unvanım olmadan onlar için yeterince iyi değilsem, bu yüzden onları istemediğime eminim. Ayrıca, Felicia'mı seviyorum. O benim her şeyim. Hayatımda olduğu için ona minnettarım ve şanslıyım."

Galene onun sözleri karşısında alaycı bir tavır takındı. Felicia'yı Talyn'in özgür olduğu zamanlarda onunla ilgilendiği için çok sevse de gerçeği biliyordu.

Felicia ücretli bir refakatçiydi. Soyu da olmayan sözleşmeli bir metres. Talyn'in, Felicia'nın soyundan gelen başkaları için duyulmamış bir tarzda tutmak için en yüksek doları ödemek zorunda kaldığı biri. Ve Felicia'nın ilk sözleşmesindeki adaletsiz şartlar Galene'i hâlâ rahatsız ediyordu. Başka hiçbir Andarion erkeği böyle bir saçmalığı imzalamaya ya da onun hizmetleri için harcadığı kredileri harcamaya zorlanmazdı.

Ya da Felicia'nın Talyn'in piç statüsüyle lekelenmesini istemedikleri için ajansından kontratını satın almak için. Galene o kabusu hatırlayınca irkildi.

Ama o ve Fain yüzünden Talyn'in sosyal konumu bir köleninkinin bile altındaydı. Ne kadar çok savaş unvanı kazandığı önemli değildi. Askeri bir kahraman olarak ne kadar atıf ve ödül kazandığı önemli değildi, yine de yasal olarak evlenemiyordu.

Ücretli bir refakatçi bile.

Daha da kötüsü? Tüm Andaria'da sadece bir yoldaş komisyoncusu onunla sözleşme yapmaya istekliydi. Diğerleri kapılarını kaba bir şekilde yüzüne kapatmış, ona hayatında bir dişi için başka seçenek bırakmamıştı.

Halkları için önemli olan tek şey unvan ve soydu. Soy ne kadar safsa, o kadar iyi ve bir Andarion'un o kadar çok seçeneği vardı.

Fain onunla olması gerektiği gibi evlenmiş olsaydı, Talyn askeri bir prensin tüm gururuna ve onuruna sahip olacaktı.

Bunun yerine, Fain onları terk etmiş ve soyunu da beraberinde götürmüştü.

Ama artık Fain'in yeni bir soyu olduğuna göre, Talyn geleceğinin geri kalanını kurtarabilirdi. "Babanın kanı sana benim asla veremeyeceğim her şeyi veriyor."

"Bana önemli olan tek şeyi verdin."

Adamın yanağını okşayarak başını salladı. "Uzun zaman önce evlenmeliydin. Şimdiye kadar en büyük çocuğun için Endurance'ı planlıyor olmalıydık."

Homurdandı. "Başımın etini yiyen bir eşe ihtiyacım yok. Bunun için aşırı korumacı bir annem var."

Cevap veremeden ofisinin kapısı titreşerek açıldı. Talyn'in omzunun üzerinden baktı ve canavarın kendisinin anons edilmeden içeri girdiğini gördü. Dudakları istemsizce kıvrıldı.

Talyn onu göğsüne doğru çekti ve Fain'e tekrar saldıramaması için tuttu. "Onu öldürme," diye fısıldadı kulağına. "Kraliçe bunu affetmeyecektir."

Gülerek ona sıkıca sarıldı. "Pekâlâ." Bırakmadan önce onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ben hemen dışarıda olacağım." Talyn Fain'e tehditkâr bir bakış fırlattı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın Komutan."

"Yapacağım, Talyn. Teşekkür ederim." Kendini sakin kalmaya zorlayarak Fain'le yüzleşti. "Burada ne işin var?"

Fain kapı veledin arkasından kapanıncaya kadar Talyn'i izledi. "Ellerini ondan uzak tutamıyorsun, değil mi?"

Onun o derin ses tonunda duyduğu kıskançlık karşısında kaşlarını kaldırdı ve onu kışkırtmaktan kendini alamadı. "Birkaç dakika önce ben onun küçük kıçına fiziksel olarak şaplak atarken burada olmalıydın. Bence bundan zevk alırdın. Benim hoşuma gittiğini biliyorum."

Dudaklarını tiksintiyle yukarı doğru büktü. "Gerçekten onunla mı yaşıyorsun?"

"Evet. Yıllardır."

"Ve ne? Onu besledikten sonra da geğirmek zorunda mısın?"

"Öyle bilinirim."

Fain'in ondan ve yaşam tarzı tercihlerinden midesi bulanıyordu. Neredeyse yarı yaşında bir çocukla nasıl bu kadar açık saçık olabilirdi? Hiç mi haysiyeti yoktu?

"Sana ne oldu, Galene?"

"Ailemden koparıldım ve sokaklarda yaşamaya zorlandım. Ya sen?"

Bu onun içindeki ateşin bir kısmını aldı. "Seni asla incitmek istemedim."

Ona ters bir bakış attı. "Vay canına. Bana verdiğin zarar çaba harcamadan olduysa, kendini gerçekten zorlarsan neler yapabileceğini düşündükçe ürperiyorum. Beni bir insan için terk ettiğinde ne olacağını sanıyordun? Ailemin bana bir geçit töreni düzenleyeceğini mi? Çiçek gönderip kutlayacaklarını mı?"

"Başka bir erkeği rehin alacağınızı düşünmüştüm. Chrisen. Aslında."

Galene eski anılar canlanınca gözlerini kaçırdı. Hamile olmasaydı... Fain bir insan yüzünden evlatlıktan reddedilmeseydi... bu skandaldan kurtulabilirdi. Ama hamileliği ortaya çıktıktan ve Fain'in annesi onu halkına ihanet ettiği gerekçesiyle alenen reddettikten sonra, hiçbir aile onu kabul etmeyecekti. Henüz doğmamış bir bebek taşırken olmazdı.

Ve hayatı ne kadar daha iyi olursa olsun, çocuğunu yok etmeyi kendine yediremedi. Ondan vazgeçemezdi de. Terk edilmiş Andarion çocuklarının başına gelenlerden sonra olmazdı. O kadar aşağı bir sınıfa indirilmişlerdi ki köleler bile onlara acıyordu. Talyn'i feda ederek kendini kurtarmayı reddetmişti. Talyn'in doğumu onun hatasıydı.

Onun değil.

Fain'i tanıdığı her dakika için pişmanlık duysa da, Talyn'den hayatı boyunca bir kez bile pişmanlık duymamıştı. Ne kadar zor ya da korkunç olursa olsun, onun değerli yüzüne bir kez bakmak her şeye değmişti.

"Eee?" Fain sordu. "Neden Chrisen'la evlenmedin?"

"Chrisen sen gittikten sonra benimle hiçbir şey yapmak istemedi. I

herkes için bir dışlanmışlıktı, Fain. O kadar deforme olmuştum ki, hepsi de söz verdiğim erkeği zavallı bir insan dişisinin kollarına sürüklediğimi iddia ediyordu. Seni o salona itmek yerine, durduğun yerde öldürmeliydim. Bu benim sosyal statümü kurtarırdı ve hayattaki tek pişmanlığım da budur."

"Gerçekten mi? Tüm pişmanlığın bu mu?"

Acı acı güldü. "Haklısın. Bir tane daha var." "Peki o ne?"

"Geldiğinde kafana nişan almadığımı."

3

Talyn annesinin ofisinden çıktığında "amcasını" sekreter odasında beklerken buldu. Ondan birkaç santim daha kısa olan Dancer babasına çok benziyordu. Öyle ki o piçi durduğu yerde yumruklamak istiyordu.

Ancak babasının aksine, amcasının tipik Andarion beyazı yerine kırmızı, parlayan gözleri vardı.

Dancer'ın gözlerinin bu şekilde kırmızı parlamasına neden olan nadir bir genetik kusurdu. Bu da amcasının dişisine karşı aşırı sahiplenici ve sadık olduğu anlamına geliyordu. Talyn'in de içinde olan bir özellikti bu. Gerçekten de ironikti, çünkü bu çoğu Andarion dişisinin erkeklerinde olması için ruhlarını satacağı bir deformasyondu.

Ve burada Felicia hariç herkes onu kabaca geri çevirmişti. Keşke bilselerdi ...

Dancer ona pek de övgü dolu olmayan bir bakış fırlattı. Sonunda Dancer'a odaklandığında sert bir kaş çatmaya dönüştü.

Talyn'in yüz hatları hem kendisininkine hem de Fain'inkine çok benziyordu.

Dancer konuşmak için ağzını açtığı anda, uzun boylu Hyshian bir kadın parlak bir gülümsemeyle ofise girdi.

Talyn'in ona ayı gibi sarılması hemen karşılık buldu. En azından onun için ikinci bir anne gibi olduğu için gününü daha iyi hale getirmişti. "Jaynie? Burada ne işin var?"

Sırtını Dancer'a dönerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Geldiğinde Lena'nın Fain'i vurduğunu duydum ve kendi gözlerimle görmek için hemen tel-ass'e gittim." Dancer'ın gözündeki morluğu görünce kaşlarını çattı. "Tatlıma ne oldu?"

Talyn omuz silkti. "Her zamanki gibi. Bir yumruğa çarptım."

Tsking, onu incelemeye devam etti. "Ring dövüşünden emekli olduğunu sanıyordum?"

"Öyleyim. Ama puşt dövüşçülerden değil.... Hadrian ve çocuklar nasıl?

Ona gözlerini devirdi. "Her şey yolunda. Sway seninle tekrar kampa gitmesine izin vermem için başımın etini yiyordu. Geçen sefer ikiniz ne yaptınız bilmiyorum ama çok hoşuna gitmişti."

"Çoğunlukla porno ticareti yaptım. Bilirsin işte... tipik erkek işleri. Çocuk östrojen havuzunda yüzmekten yoruldu."

Koluna vurarak güldü.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Arkasını dönen Jayne sonunda Dancer'ı odada gördü. "Hey, seksi şey! Seni orada görmemiştim. Neden bir köşede saklanıyorsun?"

Çenesini Talyn'e doğru salladı. "Gözüm onun üzerinde." Kadın güldü. "Cehennem gibi bir partiyi kaçırmış olmalıyım."

Hauk sert bir sesle, "Öyle yaptınız," dedi. "Fain bize komutanın nasıl bir barut fıçısı olacağını tam olarak açıklayamadı. Onun sıcak karşılamasına son derece hazırlıksızdık."

Talyn'e doğru geri döndü. "Bu yüzden bilmek zorundayım. Fain bana söylemeyi reddetti. Annenin okulda ona yaptığı söylenen bu şaka neydi?"

"Anne mi?" Dancer kuşkuyla sordu.

Talyn onu görmezden geldi. "Mezuniyet gününde onu çıplak bir şekilde tanıklarla dolu bir oditoryuma itti."

Eliyle ağzını kapattı. "Hayır, yapmadı." Başını salladı.

"Neden ondan bu kadar nefret ediyor?"

"Rehin alınmışlardı," diye yanıtladı Dancer. "Fain'in Omira için bıraktığı kişi o."

Jayne nefesini içine çekti. "Kahretsin, Hauk. Onları tekrar birleştirmeden önce bunu bana neden söylemedin?"

"Buraya geldiğimizde Fain kapıyı açana kadar hiçbir fikrim yoktu. O mirastan mahrum bırakıldığında ben daha çocuktum. Bilmiyordum.

... ama geriye dönüp baktığımda, bu annemin ona karşı olan düşmanlığı hakkında çok şey açıklıyor."

Dancer kuşkulu bakışlarını Talyn'in üzerine dikti. "Bu durumda babanın annenle evlenmesine şaşırdım."

Talyn amcasının bu yoğunluğu karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

Talyn onu durduramadan Jayne, "Lena evli değil," dedi. "Bildiğim kadarıyla hiç evlenmedi."

Dancer zihinsel olarak hesaplama yapıp Talyn'in babasının kim olması gerektiğini anladığında beti benzi attı.

"Evet," dedi Talyn sert bir sesle. "Çok zekisin."

Görmek ve bak üzerinde Dancer's yüz, Jayne kaşlarını çattı. "Ne?"

Dancer gerçeği kabullenmekte zorlanırken hasta görünüyordu. "Neden bir şey söylemedi?"

"Kime?" Talyn savunmaya geçercesine sordu. "Ailenden kimin umurunda olurdu ki?"

Dancer elini saç örgülerinde gezdirdi. "Annemin haberi var mı?"

"Neyi biliyorsun?" Jayne sordu. "Siz ikiniz benim bilmediğim neyi biliyorsunuz?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Dancer çenesini Talyn'e doğru salladı. "O benim yeğenim."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "İmkânsız. Keris olsaydı..." Sonunda her şeyi toparladığında sesi kesildi.

"Aman Tanrım, onu vurmasına şaşmamalı. Sadece kafasına sıkmamasına şaşırdım."

Talyn alay etti. "Kasıklarına saldırmadığına şaşırdım. Bu, gemiden indiğinde neden orada bir miğfer tuttuğunu açıklıyor. Gençliğinden beri pek değişmemiş olmalı."

Dancer ona yavaşça yaklaştı. "Fain'e benzediğini biliyordum. Ama lanet olsun... Seni bu yüzden erkek arkadaş olarak seçtiğini düşünmüştüm."

Yüzünü buruşturdu. "Bahsettiğin kişi benim annem. Sakıncası var mı?"

Dancer güldü. "Hayır. Bize böyle saldırmana şaşmamalı. Anneni koruyordun." Onu kucaklamaya çalıştı ama Talyn onu geri itti.

Amcası reddedilmeyi anlayışla karşıladı. "Fain öğrendiğinde boku yiyecek. Bir oğlu olduğuna inanamıyorum."

Jayne'in şeytani kahkahası onunkine katıldı. "Ona kim söyleyecek?"

Geri adım atan Dancer başını salladı. "Ben değilim." Yüz hatlarını inceleyebilmek için Talyn'in yanağını avucunun içine aldı.

Talyn onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Ben senin fahişen değilim, evlat.

Çek ellerini üzerimden."

Dancer yine omuz silkerek hakaretini savuşturdu. "Bunun yarattığı suçluluk duygusu Fain'i mahvedecek."

"Güzel." Talyn amcasının ulaşamayacağı bir yere adım attı. "Umarım onu yerken boğulur."

"Dikkatli ol. Bahsettiğin kişi benim kardeşim ve o iyi bir erkek. Kimse yanımda olmadığında o yanımda oldu."

"Birine sadık olabileceğini bilmek güzel. Tanrılar biliyor, karakterinin bu yönünü anneme hiç göstermedi."

Jayne aralarına girdi. "Çocuklar. Nefes alın ve pişman olacağınız bir şey söylemeden önce durun. İkinizin de duygularınızı ifade etmeye hakkı var. Ama Dancer, onların hayatlarının ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun. Her birinizi seviyorum. Siz benim ailemsiniz. Ama Fain onları incitti. Kötü bir şekilde. Ve Talyn... babanın neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok. Güven bana. Kader onu geri aldı. Hem de ilgiyle. O da bir peri masalı yaşamadı. Tavali üniforması giymesinin bir nedeni var."

"Ve gerçekten umurumda değil, Jayne Teyze."

Annesinin ofisinin kapısı açıldı. Babası hışımla dışarı çıktı.

Fain Talyn'e bakarak dudağını büktü, sonra dikkatini Jayne ve Dancer'a çevirdi. "Bununla çalışamam..." Eliyle kapıyı işaret ederken sesi boğuk bir şekilde kesildi. "O imkansız!"

Talyn onu yakaladı. "Onun duygularını incittin mi? Ona ne söyledin?"

Babası ona yumruk atmak üzereyken Dancer araların a girdi. "Kesin şunu! İkiniz de durun!"

"Talyn!"

Annesinin keskin sesi karşısında dondu kaldı ve kavgadan çekildi.

"Evet, yürümeye devam etsen iyi olur evlat."

"Fain!" Dancer dişlerini sıkarak bağırdı. "Isır onu."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Nyk'i ara. Ben bu işte yokum." Uzun, öfkeli adımlarla ofisten çıktı.

Dancer, Galene ile bakışlarını kilitlediğinde uzun bir nefes verdi. "Kardeşimden nefret ettiğinizi biliyorum ve buna hakkınız olduğuna eminim. Ama ikiniz de bilmelisiniz ki siz birbirinize sahipken onun hiç kimsesi yoktu. Evim diyebileceği bir ülkesi bile yoktu."

Galene dudağını büktü. "Peki ya onun insanı?"

Dancer'ın bakışları keskin ve ısırgan bir hal aldı. "Diyelim ki birlikte geçirdikleri iki yıl içinde en mutlu anısı muhtemelen senin onu aile ve arkadaşlarla dolu bir oditoryuma çırılçıplak sokup kapıyı arkasından kilitlemen." Ve bununla birlikte Fain'in peşinden gitti.

Bu sözler kulaklarında yankılanırken Galene nefes alamıyordu.

İki yıl mı?

Ne kadar?

Bir açıklama için Jayne'e baktı. "Karısına ne oldu?"

"Onu yataklarında bir insan erkeğini becerirken yakalamasından önce mi sonra mı?"

Boğazında safra yükseldi. "Ciddi misin?"

Jayne başını salladı, sonra onu rahatlatıcı bir kucaklamanın içine çekti. "Seni terk edenin Fain olduğunu bilmiyordum."

"Kardeşiyle arkadaş olduğunuzu bilmiyordum." Yasal olmayan faaliyetleri ve ilişkileri nedeniyle Jayne arkadaşları ya da ailesi hakkında en soyut terimlerden başka bir şey konuşmazdı. Kocası ve çocukları dışında hiç kimseden ismiyle bahsetmezdi.

Jayne bu konuda yorum yapmadan Talyn'e baktı. "Sen nasılsın, sporcu?"

Omuz silkti. "Ben Andarion."

"Bu gerçekten bir cevap

değil."

"Onun için öyle." Galene onun kolunu ovuşturdu. "Bunu yarın Tavali ile tekrar deneyeceğimizi ekibe bildirin. Zihinsel olarak yeniden toparlanmak için bir güne ihtiyacım var."

"Emredersiniz efendim." Yüzünü dönüp emirlerini yerine getirmeleri için onları terk etmeden önce ona keskin bir selam verdi.

Jayne homurdandı. "Onun sivilliğine o kadar alıştım ki, bizim oğlanın o üniformayı giydiğinde aslında ne kadar asker olduğunu unutuyorum."

Galen gururla gülümsedi. "Protokolü çiğneme ihtimalim

ondan çok daha yüksek."

Jayne uzun bir nefes verdi. "Bunun için gerçekten üzgünüm, Lena. Seni bu pozisyon için öneren bendim. Seni neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Fain'in çocuğuna hamile olduğunu öğrendiği günü düşündükçe üzüntüden boğuluyordu. Hayatındaki bir avuç mükemmel andan biriydi bu. Fain'in altıncı doğum gününde nişanlanmışlardı. Aralarında sadece birkaç gün yaş farkı olmasına rağmen birlikte büyümüşler ve aynı okula gitmişlerdi. Kocası olacağından beri başka erkeklere bakmamıştı bile.

O zamanlar Fain onun tüm dünyasıydı. Ünlü bir atlet ve şampiyon olan Fain'in kaderinde babası gibi bir savaş kahramanı olmak vardı ve o da ailesi gibi tıp fakültesine gitmeyi planlıyordu. Düğünleri mezuniyetlerinin ardından sonbaharda yapılacaktı.

Ve Talyn, Fain'in doğum gününde hamile kalmıştı. Bekareti nişanlısına bir hediyeydi.

Beklediği gibi mutlu bir baba ve sadık bir koca olmak yerine, Fain onun kalbini paramparça etmiş ve aşkını anlamsızmış gibi bir kenara atmıştı. Onun ihanetinden sonra asla toparlanamadı.

"Ondan çok nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Ama bana hayatımın en büyük hediyesini verdi. Daha iyi bir evlat isteyemezdim."

"Tıpkı babası gibi."

Jayne'in yorumu üzerine kaşlarını çattı.

"Öyle," dedi Jayne savunmacı bir tavırla, gergin bir kahkaha atarak. "Artık bildiğim için bunu açıkça görüyorum. Bunca yıldır bunu nasıl gözden kaçırmışım bilmiyorum. Talyn Fain'in oğlu değil, daha çok onun klonu. Azimli. Vahşi. İnatçı. Sadık."

"Son kısmı tartışacağım."

Jayne aynı fikirde olmayarak başını salladı. "Bir şey oldu, Lena. Gerçekten kötü bir şey. Fain'i yıllardır tanırım. Eğer senden ayrıldıysa ve sen nedenini bilmiyorsan, kötü bir şey olmuştur. Sebepsiz yere çekip gitmezdi. Benim tanıdığım erkek böyle değildi. Fain Hauk'tan daha onurlu ya da sadık kimse yoktur."

"Aşıktı," diye tükürdü kelimeyi. Bir insana.

Jayne yüzünü buruşturdu. "Belki ama sana bir sorum var ve sen tıpçı bir aileden geldiğin için cevabı benden daha iyi bilirsin. Keris de Dancer da stralen. Genin Fain'i tamamen gözden kaçırmış olma ihtimali nedir?"

Omuz silkti. "Genler tuhaf şeylerdir."

"Evet, öyle. Ve bu nadir bir özellik, ama..." Jayne uzaklaştı.

"İkimizi de hiç sevmemiş olması mümkün," diye fısıldadı nefesinin altından. Ancak, eğer bu doğruysa, neden bir insanla evlenmek için Andarion mirasını geride bırakmıştı?

O kadar da aptal değildi.

Bunu itiraf etmek ona ne kadar acı verse de, prestijli soyu olmasaydı Fain'in hayatı da en az onunki kadar berbat olurdu. Skandaldan önce askeri kraliyet ailesindendi.

Göz açıp kapayıncaya kadar, tıpkı onun gibi, her şeyini kaybetmişti. Ve Jayne haklıydı. Bu gen ne kadar nadir olsa da, iki erkek kardeşte olması, Fain'de de olmaması son derece düşük bir ihtimaldi.

Elbette, emin olmanın tek bir yolu vardı.

Ona bir oğlu olduğunu söyle.

Ona karşı hisleri ne olursa olsun, oğlunun tehdit altında olduğunu düşünürse vücut kimyası bu geni aşırı hızlandırırdı.

Önemli olduğundan değil. Öğrenmek için Talyn'in hayatını riske atmazdı. Fain buna değmezdi.

Yine de... bu ona düşünecek bir şey verdi.

* * *

"Bunu yapmana ihtiyacımız var."

Fain önündeki süslü siyah masanın arkasında oturan Nykyrian'a küfretti. "Ryn Tavali büyükelçisi-"

"Annesi Wasturnum'un başında -dördüncü nesil o kolu yönetiyor- ve sevgili küçük kardeşi de Caronese imparatoru. UTC onu tarafsız olarak görmeyecektir, bunu sen de biliyorsun."

Yine de Fain, Galene ile birlikte hizmet etmek üzere atanmasına karşı çıktı. "Ben artık bir Andarion prensiyim. Bununla ilgili sorunları olmayacak mı?"

"Aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun. Annem tarafından büyütülmedin ve ona gerçek bir bağlılığın yok. Tahtla kan bağın yok ve miras alamazsın. Günün sonunda, korsanlardan birisin. Tıpkı onlar gibi. Mirastan mahrum. Evlatlıktan reddedilmiş. Azat edilmiş bir köle. Hiçbir ulusun yasalarına ve geleneklerine ihtiyacı olmayan biri. Siz, Evrensel Tavali Konseyi'ne güveneceksiniz."

O anda Fain UTC'den cidden nefret etti.

"Peki ya Chayden?" diye sordu Nykyrian'a. "O yapamaz mı?"

"Tam kan kardeşi Exeterian imparatorluğunun bir sonraki kraliçesi olan Qillaq prensi. Evet... bu da olmaz."

Nyk öne doğru oturarak ona sert bir bakış fırlattı. "Hiçbir tahtla gerçek bir siyasi bağın yok ve hiçbir Tavali ulusuna ya da grubuna kan bağın yok. Kendi mürettebatını bile yönetmiyorsun. Tek kan bağın Sentella ile ve Tavali ona güveniyor. Hepsinden iyisi, biz sana güveniyoruz. Güçlü askeri bağları olan bir Andarion erkeği olduğun için Phrixianlar seni takip edecek. Bunu yapabilecek başka kimse yok, Fain. Sen bunun için eşsiz bir konumdasın."

Müthiş bir şey.

Bu ironi onu iğrendiriyordu. Hayatını mahveden şeyler, şimdi onu hiç istemediği bir güç pozisyonuna kilitleyen şeylerin ta kendisiydi.

"Onunla çalışamam. Benden nefret ediyor, hem de her birinden." Savaş giysisindeki patlama izini işaret etti. "Beni vurdu, Nyk. Nokta atışı. Hiçbir uyarı olmadan. Kalbimden!"

"Şey... hepimiz seni vurmak istedik, Fain. O sadece eğleniyordu."

Nykyrian'ın yersiz mizahıyla alay etti. "Ve sen istiyorsun ki ordunuza liderlik etmesi için mi?"

Nykyrian başını salladı. "Ayrıca, bu derece nefret ettiği tek kişinin sen olduğunu duydum. Diğer herkes onun hedefinden güvende olmalı."

"Komik değilsin."

"Biraz komiğim."

Fain ona hırladı. "Sen bir pisliksin."

"Benim için düşünebileceğin en kötü hakaret bu mu? Yaşlandıkça kayıyorsun."

Fain onu dişledi. Ama çok eski dost oldukları için bu durum piçi hiç de korkutmamıştı. "Benimle çalışmaya istekli mi? Yoksa daha kalın bir zırh mı almam gerekiyor?"

"Seni bir daha vurmayacağına dair teminat aldım."

"Peki ya boğazımı keserse?"

"O kadar kesin konuşmadık. Seni bitirebileceği tüm olası yolları sıraladığı ve bitirmeyeceğini söylediği bir sözleşme hazırlamamı ister misin?"

"Senden nefret ediyorum." Fain derin bir iç çekti. "Peki. Gidip onu alacağım ve onları Posturnum'a götüreceğim. Ama bunu yaparken ölürsem, sonsuza dek her gün peşini bırakmamayı planlıyorum."

"Güzel. O zaman seni özlemeyeceğim."

* * *

Fain, Galene'nin dairesinin kapısını çaldı. Saraydan sadece bir blok ötede, Andarion'un başkenti Eris'in hareketli metropolündeki en güzel binalardan biriydi. Kapıcı geldiğinde biraz ürkek davranmıştı ama Fain yanında bir Andarion kraliyet muhafızıyla geldiği için sinirli bir bakıştan başka bir şey yapmadan Fain'in geçmesine izin vermişti.

Öyleyse kapıyı açması neden bu kadar uzun sürdü? Dairesi o kadar büyük olamaz.

Bunu kesinlikle seni kızdırmak için yapıyor.

Büyük ihtimalle.

Kapıyı tekrar çaldı.

Kapı kayarak açıldı ve üzerinde beyaz bir havludan başka bir şey olmayan erkek arkadaşı göründü. Onları dikkatle süzerken bir elinde bir blaster vardı.

Bu manzara karşısında Fain'in içinde öfke kaynadı. Demek yalan söylemiyormuş. Gerçekten birlikte yaşıyorlardı.

Bu gün gittikçe daha iyi oluyor.

Fain dudağını büktü. "Komutan için buradayım."

Erkek çocuğu ona dudak büktü. "Önce sen aramalıydın."

"Beni beklemesini söylemişler."

"Sabah ilk iş değil." Gruba yüzünü buruşturan çocuk, Fain'in zarif daireye girmesine izin verdi ama diğerlerine izin vermedi. Kapıyı yüzlerine kapattı ve tezgâha bir kâse sıcak mısır gevreği koyduğu mutfağa yöneldi. Bir bar taburesine oturup yemeye başlamadan önce tabancasını yanına koydu.

"Misafiriniz var Komutan."

Onun hoşnutsuz sözleri üzerine Galene, Fain'i görmek için tezgâhın üzerinden eğildi. Kısa, dantelli bir gecelik giymişti, ağzı açık kaldı, sonra bornozunu çekip kapattı ve kemerini bağladı. "Burada ne işin var senin?"

"Size Posturnum'un karargâhına kadar eşlik etmem gerekiyor. Hatırladın mı?"

"Bir saat içinde," diye homurdandı.

"Ne diyebilirim ki? Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyordum." Onun alaycılığı karşısında gözlerini devirdi.

Oğlan çocuğu ayağa kalktı ve kâsesini lavaboya koymak için tezgâhın üzerine eğildi. Kızın bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını çattı. "Bu sefer onu vurmamı mı istiyorsun?"

Gülümseyecek cesareti vardı. "Beni kışkırtma, haylaz." Silahını elinden çekip aldı. "Yapmalısın

giyinmeyi bitir."

"Evet, hanımefendi." Koridora doğru yöneldi.

"Ve nemli havlunuzu bir daha yerde bırakmayın. Kapat şunu."

Tek kelime etmeden havluyu kalçalarından sıyırdı ve ona doğru fırlattı. Tamamen çıplak bir halde, dairenin arka tarafına doğru ilerlemeden önce Fain'e kendini beğenmiş, alaycı bir sırıtış attı.

Onun bu çirkin davranışından iğrenen Fain kan dökmek istedi. O serserinin peşinden gidip ona değerli bir terbiye dersi vermemek için her şeyini ortaya koydu.

Galene çocuğun yaptıklarına gülerek havluyu çamaşır odasına götürdü. Dışarı çıktığında Fain'e ters ters baktı. "Keşke onu kışkırtmasaydın."

"Onu kışkırtıyor muyum? Ciddi misin sen?"

"Evet. Daha iyisini bilecek yaşta olduğunu düşünürdüm."

"Ama o değil, ha?" Fain dudağını büktü. "Belki de sen kendi yaşına yakın biriyle yatmalısın."

Koridora doğru yönelirken cevap vermedi. "Bir dakika içinde çıkacağız."

Dudağını ısıran Fain, hayatı boyunca hiç bu kadar öfkelenmemişti. Aslında acı vericiydi.

Beklerken ve ikisini de öldürmeyi düşünürken, inanılmaz bir manzaraya sahip olan geniş oturma odasına sürüklendi.

şehrin manzarası. Daha iyi bir ruh halinde olsaydı daha çok takdir edeceği bir şeydi.

Ama o anda, sadece kan dökülmesi onu yatıştırabilirdi.

Bunu aklından çıkarmaya çalışarak bakışlarını modern mobilyaların üzerinde gezdirdi ve mekandaki resimlerin sayısına dikkat etti. Dahası, fotoğrafların hepsinin onun evcil hayvanına ait olduğunu fark etti.

Küçük piç kurusu.

Çocuk çok daha küçükken, onun çocuk oyuncağıyla çekilmiş bir fotoğrafında durakladı...

Çok daha genç. Altı ya da yedi yaşlarında ve bir oyun için Lorina kostümü giymiş.

Fain kaşlarını çatarak çocuğun mezuniyet belgesinin ve bir spor dergisinde onunla ilgili bir makalenin bulunduğu çerçevelere yaklaştı.

Talyn Batur.

Aman Tanrım, o onun oğlu. Kahretsin! Talyn Batur.

Yüzyılın Ring dövüşçüsü Talyn B-a-t-u-r onun tek oğluydu. Çocuğu bir Andarion efsanesiydi. O küçük piç de Fain'in Ring'de kırdığı tüm rekorları alt etmişti. Her birini. Hiç kimsenin başka bir dövüşçü tarafından geçilebileceğini düşünmediği rekorlar.

Ve bu da onun oğlu. Rakamlar.

Ağrıyan çenesini ovuşturdu. Çocuğa Demir Çekiç demelerine şaşmamalı. Kesinlikle öyle vuruyordu.

Onlara karşı davranışlarından dolayı kendinden iğrenerek içini çekti. Ben tam bir aptalım. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Ancak çocuğun mezuniyet belgesindeki tarihi fark edince bu düşüncesi sona erdi.

Eğer bu doğruysa...

Sertifikayı daha yakından taradı. Bu sadece kısmi bir sertifikaydı çünkü Talyn'in baba soyu eksikti.

Babasının tüm soyu.

Batur onun soyadıydı. Ve şimdi Talyn'in çocukluk fotoğraflarına daha yakından bakınca, Fain Talyn'in yeğeni Darice'e ne kadar benzediğini fark etti. Talyn'in ona ve Dancer'a ne kadar benzediğini.

Ah kahretsin.

Arkasında bir varlık hissedince gerildi. Döndüğünde Talyn'i orada gördü. Kendisiyle aynı boyda ve yapıda olan Talyn.

Çocuğun bakışları Fain'in yanından geçip sertifikaya yöneldi ve sonra seslendi. "Hey, anne! Babam az önce yaşımı ve gebe kalma tarihimi hesaplamak için matematiği nasıl yapacağını buldu. Bu yüzden bir tür felç geçiriyor. Sanırım bunu

yere işemeden önce buraya gel. Ve eğer yaparsa, ben yapmadım, bu yüzden bana bağırma."

Bu sözler bir kasırga gibi içine çarparken Fain nefes alamıyordu.

Benim bir oğlum var.

Dünkü kavgaları sırasında Talyn'e verdiği yaraya dokunmak için uzandı.

Beyaz gözleri nefretle dolan Talyn geri çekildi ve dudağındaki kabuğu yaladı. "Dokunma bana."

Galene kapı aralığında tereddüt etti.

Tamamen şaşkına dönen Fain ona bakakaldı. "Neden bana söylemedin?"

"Denedim ve sen bana susmamı, çok daha önemli haberlerin olduğunu söyledin."

Fain o gün soyunma odasında yüzünde beliren incinmiş ifadeyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Bana söylemek istediğin şey bu muydu?"

"Evet. Tebrikler, Fain. Sen bir babasın."

Ve ona başka bir kadına aşık olduğunu söylemişti. "Beni o konferans salonuna itmene şaşmamalı." Başını iki yana salladı. "Yine de bana söylemeliydin."

"Neden? Başkasına aşık bir erkekle evlenmeye zorlanayım diye mi? Hem de bir insanla. Bana taşralı diyebilirsiniz ama ben bundan daha iyisini istedim."

Fain serçe parmağındaki yüzüğü başparmağıyla çevirdi. Kader onu cidden sikip atmıştı.

Hayır, kader hepsinin ağzına

sıçmıştı. "Çok üzgünüm, Galene."

"Özür dilemen gereken kişi ben değilim." Bakışları Talyn'e kaydı.

Yüz hatları taş gibiydi.

Fain onu kucaklamak istedi. Hiç sahip olmayı düşünmediği oğluna dokunmak içinde fiziksel bir sızı yaratıyordu ama Talyn'in onun oracıkta ölmesini istediği acı verici bir şekilde ortadaydı. "Özür dilerim Talyn."

"Özür dilemenin düzeltemeyeceği bazı şeyler vardır, ihtiyar. Bu kesinlikle onlardan biri."

"Biliyorum. İnanın bana, biliyorum." Kalbi paramparça olan Fain, mahrum bırakıldıkları her şeyi düşündükçe kendisini boğan gözyaşlarına karşı gözlerini kırpıştırdı.

Talyn annesinin bakışlarıyla karşılaştı. "İkinize bir oda vereceğim."

Yanından geçerken Galene onun koluna dokundu. "İyi misin, bebeğim?"

"Ben her zaman iyiyim, Matarra."

Galene yüzünü buruşturdu. Bu doğru değildi ve o da bunu biliyordu. Ama ondan alabileceği en iyi şey buydu. Talyn duygularını hiç kimseye göstermezdi. Çocukluğu bunun için çok acımasız geçmişti.

Oğlu başka bir şey söylemeden odasına yöneldi.

Kalbi küt küt atarken, Fain'in Talyn'in yıllar boyunca çekilmiş diğer fotoğraflarını taramasını izledi.

Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştı. "Hangisi beni daha çok üzüyor bilmiyorum. Talyn'in galibiyetlerinden kaç kez para kazandığım mı, yoksa Ring'de birinin onu öldüreceğine dair bahis oynayarak para kaybettiğim zamanlar mı?"

"Benimle bu konuda konuşma bile, Fain. Yoksa seni olduğun yerde öldürürüm. Doğuştan kendisine ait olması gereken bir prestij için savaşmasından ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin. Kaç kez bekleme odasının zemininde volta attım, aldığı yaraları atlatması için dua ettim çünkü savaşmadan bir geleceği yoktu. Ve o zaman bile, hiçbir zaman hakkı verilmedi, çünkü hiçbir zaman övünecek gerçek bir soyu olmadı." Dişlerini sıktı ve ona ters ters baktı. "Bunun için sana lanet olsun."

Fain kalbindeki acıyla boğuldu. Çocukken, Dancer'ın hayatını kurtarmak için kendi hayatını ve geleceğini takas etmeyi düşünmüştü. Bunun yerine, bu "asil" eylem oğluna mal olmuştu.

Galene'nin ve Talyn'in geleceklerinin yaptığı pazarlığın bir parçası olmaması gerekiyordu. Hiçbir şey olması gerektiği gibi sonuçlanmamıştı.

Ve kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti.

"Neler yaşadığınızı tahmin edebiliyorum."

"Hayır, Fain. Yapamazsın. Pek sayılmaz. Sen her zaman çok popülerdin. Herkes seni sever ve sana tapardı. Tapardı

Kudretli War Hauk'un bastığı topraklar... Oğlumuz bunu hiç bilmedi. Hiçbir düzgün, kendine saygısı olan Andarion onunla sosyalleşmez. Hem de hiç. Onunla ilişki kuracak tek kadın da şehrin öbür ucundaki dairesinde tuttuğu ücretli bir arkadaş. Onu Hyshians ile okula göndermek zorunda kaldım çünkü kırık bir soyla bir Andarion okuluna gitmesine izin vermediler. Uzandığı her kapı acımasızca yüzüne değil, küçük ellerine çarpıldı."

Yanıt olarak yüzünü buruşturdu ve buruşturmalıydı da.

"Hyshian ve insan çocukların onunla oynamasına izin verilmiyordu çünkü o Andarion'du. Ve Andarion çocuklarının onunla konuşmasına izin verilmiyordu çünkü o mirastan mahrum bırakılmış bir babanın piçiydi. Biliyor musunuz, bana sonunda yıkıldığını ve bir metres tuttuğunu söyleyemeyecek kadar aşağılanmıştı. Senden nefret eden kendi komutanı tarafından soğukkanlılıkla vurulup neredeyse öldürülmemiş olsaydı, hayatında bu kadar çok şey olduğunu asla bilemezdim. Ve o zaman bile, konumu nedeniyle, ajansı beş yıllık sınırlı bir sözleşmeden daha fazlasını almalarına izin vermeyi reddetmişti."

Fain dişlerini sıktı. Duyduğu ya da tanıdığı her Andarion metresi, bir subayla ömür boyu sürecek bir anlaşma yapmak için ruhunu satardı. Özellikle de donanmalarındaki en yüksek ikinci rütbeye sahip olan ve bununla birlikte elli yaşında olmayan biriyle. Talyn Batur'un

Andarion Ringi sporunu takip eden tüm bilinen dünyalar tarafından saygı duyulan galaksiler arası bir şampiyondu.

Çocuğunun onun yüzünden neler yaşadığını düşünmek onu hasta ediyordu.

"Eğer en ufak bir fikrim olsaydı, Gay, ikinize de bakmak için cehennemin kapılarını sonuna kadar açardım."

Yorgun bir iç geçirdi. "Artık bir önemi yok, değil mi? Geri dönemeyiz. Oğlumuzun hayatının mahvolmasında ikimizin de payı var."

"Bilmiyorum." Raflardaki ve duvardaki kupaları ve ödülleri işaret etti. "Onunla harika bir iş çıkarmışa benziyorsun."

Galene başka tarafa baktı. Geçmişi hatırlamamaya çalışırken gözleri yaşlarla doldu. "Her gün kendime daha fazlasını yapabilir miydim diye soruyorum."

Fain ona sert ve haşin bir bakış attı. "Sen benim sahip olduğumdan çok daha iyi bir annesin. En azından onu sevdin. Onu korudun. Onu evinden kovmadın ve kafasında ölüm cezası olmadan Andarion topraklarına adım atmaya cesaret edemeyen bir Serseri yapmadın."

Bu sözler karşısında yutkundu. Tuhaf, Fain'i hiç bu şekilde düşünmemişti. Bunca yıl boyunca nefretinin hedefi olmuştu. Soyu sopu olmadan yalnız kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu hiç düşünmemişti.

Çoğunlukla umursamadığı için. Onun hayatının tam bir sefalet içinde geçmesini istemişti. Onu terk ettiği için bedel ödemesini istemişti.

Talyn'i terk ettiği ve bebeğine zarar verdiği için.

Şimdi öyle olduğunu bildiğine göre, bu onu düşündüğü kadar iyi hissettirmiyordu.

Bu da onu üzdü.

"Talyn'i yetiştirdikten sonra, ailemin bana nasıl böyle davrandığını asla anlayamayacağım. Ya da seninkilerin sana yaptıklarını. Ona zarar vermemin hiçbir yolu yok. Kasıtlı olarak değil."

"Dediğim gibi, sen tanıdığım herkesten çok daha iyi bir annesin. Sana sahip olduğu için çok şanslıydı Gay. Tek kazık yediği şey baba departmanıydı ve bunun için inanılmaz derecede üzgünüm."

"Komutan?"

Talyn onlara tekrar katılınca ikisi de döndü.

Annesine bir link uzattı. "Başka bir saldırı daha oldu."

İrkilerek bağlantıyı ondan aldı ve telefona cevap vermek için odadan çıktı.

Talyn onun içinde kırılgan bir delik açarken aralarındaki garip sessizlik havayı doldurdu.

Birisi, sahip olduğunu hiç bilmediği yetişkin bir çocuğa ne söyledi?

Fain birdenbire Nykyrian'a yepyeni bir saygı duymaya başladı.

Thia'yı aniden üzerine düşürdü.

Rahatsız olunca boğazını temizledi. "Annen bir dişin olduğunu mu söyledi?"

Talyn ona bakmaya devam

etti. "Onun bir adı var mı?"

Cevap vermeden önce tam ve çok yavaş bir dakika geçti. "Felicia."

"Çok güzel bir isim."

Ve hala ona ters ters bakıyordu. Lanet olsun. Talyn'in dövüş yeteneklerini unutun. O bakışlar kan dökebilirdi.

"Siz ikiniz ne zamandır-"

"Özel hayatım hakkında konuşmam."

Fain bunu yıllar boyunca birkaç farklı makalede okuduğunu hatırlayınca başını salladı. Medya Talyn'i bu konuda çok hırpalamıştı. Demir Çekiç Ring'de ya da Ring'in dışında yüzünü göstermiyordu. Ne de maçları dışında başka bir şey hakkında konuşuyordu. Medya ondan en fazla kaya tırmanışını ve hafta sonları kamp yapmayı sevdiğini öğrenebilmişti. Bu da onunla bir röportaj yapabildikleri takdirde mümkündü.

"Sana söyleyebileceğim ve en azından dostça bir şekilde sonlandırabileceğimiz bir şey var mı?"

Talyn başını salladı. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor." "En azından beni merak etmiyor musun?"

Talyn homurdandı. "Pek sayılmaz."

"Hiç sorunuz yok mu?"

"Seninle ya da ailenle ilgili hiçbir soru sormadı," dedi Galene onlara yeniden katılırken. "Adını bile sormadı."

Fain nedenini bilmiyordu ama bu her şeyden daha çok acı veriyordu. "Anlıyorum. O zaman bu işi tamamen askeri boyutta tutacağız. İkinizin de yolundan uzak duracağım ve Phrixianlara emirleri iletmem için bana ihtiyaç duyduğunuzda benimle iletişime geçebilirsiniz. Darling Cruel ile doğrudan ilgilenebilirsin. Jayne ona yıllarca patronluk tasladığı ve gençken onu eğittiği için bir kadından emir almakta sorun yaşamıyor. Komutanlarından biriyle iletişime geçmeniz gerekirse bana mesaj atabilirsiniz, ben de emirleri iletirim. Tavali'nin çoğunun seninle bir sorunu olmayacaktır. Eğer size sorun çıkarırlarsa, isimlerini iletin, ben de size kime hesap verdiklerini söyleyeyim. Dört ana komutanlarıyla kolayca başa çıkabilirsin ve eğer yardımcı olacaksa, Ryn Cruel - Darling'in ağabeyi - Hermione Dane'in oğludur. O Wasternum'un lideri ve UTC'nin başında oturuyor."

"UTC?"

"Evrensel Tavali Konseyi. Kirren adını kullanıyor ve ona ulaşmak için bu isme ihtiyacınız olacak. Bu onun kod adı, sadece ona en yakın olanlar için saklı. Tüm Tavali'ler bu şekilde çalışır. Yabancıların ve casusların hakkımızda bir şey bilmesini bu şekilde engelleriz."

Talyn bakışlarını ona dikti. "Hangi ismi kullanıyorsun? İnançsız mı?"

Fain hakaretin peşini bıraktı. "Etmiyorum. Ben haydut olarak adlandırılan biriyim." "Peki bu ne?"

Talyn'in bakışlarına aynı derecede soğuk bir bakışla karşılık verdi. "Ailesine ya da ülkesine bağlı olmayan biri. Andarionların sevgiyle Serseriler dedikleri, sadece Tavali bizi görür görmez öldürmeye çalışmaz."

Galene, Fain'in gözlerinde parlayan acıyı fark edince başını çevirdi. Umurunda olmamalıydı.

Hem de hiç. Ama yine de yaptı.

Çünkü eskiden onu severdim.

Belki de. Ve belki de Talyn onu çok sevdiği için, oğluna olan sevgisi onun peşinden gittiği adama karşı daha sempatik olmasını sağlıyordu.

Evet, şimdilik bunu kabul etti.

Fain kulağına dokundu. "Evet?" dedi arayan kişiye. Tekrar konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. "Hemen geliyoruz." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Korumanız gemide ve mürettebatımla birlikte bekliyor. Siz ikiniz hazırsanız, yola çıkabiliriz."

Kapıya doğru ilerlerken Talyn onun kulağına dokundu. "Hey, bir sorun mu var?" Parmağını bağlantıya dayadı ve dikkatle dinlerken kaşlarını çattı. Onları koridora doğru yönlendirdi. "Seni çağırmamı ister misin?"

Fain, Talyn'in kaşlarını rahatsız edici derecede benzer bir şekilde çattı. "O iyi mi?"

Asansörlere doğru giderlerken Galene başıyla onayladı. "Felicia'yla konuşuyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Sesindeki sıcak endişe ve arayan kişiye verdiği konsantrasyon miktarı. Ses tonundaki nezaket. Onunla sadece böyle konuşuyor." Onları asansöre götürdü.

"Tatlım, dinle, eğer ihtiyacın varsa, benim için sorun değil. Körfeze varmamıza daha birkaç gün var." Talyn onları takip ederken diğer herkesi tamamen görmezden geldi. "Evet, tamam. Ama size herhangi bir sorun çıkarırlarsa bana haber verin, onlarla ben ilgilenirim. Ciddiyim. Kimse seni bu şekilde göz ardı edemez. Asla. Bunun için kıçlarına tekmeyi basarım."

Yüz hatları yumuşadı ve sanki ona söylediği şeyin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Evet, ben de. Müsait olduğumda kontrol edeceğim. Kendine dikkat et." Elini indirdi ve tekrar sertleşti.

"Her şey yolunda mı?" Galene sordu.

Ayrıntıya girmeden önce asker gibi başını salladı. "Havuz monitörleri bozuldu ve şirket Lish'i taciz ediyordu çünkü onun adı hesapta yoktu. Kendisini eklemenin doğru olup olmadığından emin olmak istedi." Çenesinde şiddetli bir tik başladı.

Diğerleri nakil araçlarına giderken Fain lobide Galene'i kenara çekti. "Bir havuz şirketi için neden bu kadar kızgın?"

Ona kuru bir bakış attı. "Neden öyle düşünüyorsun, Fain? Evlilik sözü veremez ya da yasal olarak bir metresle sözleşme yapamaz. Bu yüzden Andarion ordusunun en yüksek rütbeli ikinci üyesi olan o, sokağa çıkma yasağı ve kışla kısıtlamalarına bağlı olmak zorunda. Onu kışladan uzak tutmanın tek yolu, hizmet ettiği komutanla, yani kendi annesiyle birlikte yaşamasıdır. Bu arada, resmi olmayan bir sözleşmeye sahip olduğu metresi, her ikisi de baba soyundan gelmediği için ikisiyle de uğraşmak istemeyen şirketlerle birlikte evine bakmak zorunda bırakılır."

"O zaman neden ordudan ayrılmıyor?"

"Ve ne yapacaksın? O mirastan mahrum edilmiş bir War Hauk'un piç oğlu. Kim onu işe alır ya da özel sektörde onunla iş yapar ki? Dövüş okulları onun, yani Demir Çekiç'in diğer dövüşçüleri eğitmesine bile izin vermez."

"O zaman onu evlat edinmeme izin verin. Babası olarak ona kraliyet hanedanının tam korumasını verebilirim. O zaman bir eton Anatole olur ve kimse ona kötü bir şey söylemek şöyle dursun, gözünün içine bakmaya bile cesaret edemez."

"Memnuniyetle izin veririm. Ama bu bana bağlı değil, değil mi? Ve doğduğundan beri maruz kaldığı tüm aşağılanmaları geri almayacak. En prestijli iki aile tarafından yetiştirildin.

Andaria'daki tüm soylar damarlarınızda akıyor. Andarionlar okulda sana yöneldi. Herkes seninle arkadaş olmak istiyordu."

Çenesini kaldırımda onları bekleyen Talyn'e doğru salladı. "Benim ve senin damarlarındaki asil aile soyuyla, büyürken senden bile daha yüksek bir kastta olması gerekirdi. Bunun yerine ona tükürüldü ve gülündü. Onunla doğrudan konuşmaya bile uygun olmayanlar tarafından reddedildi ve aşağılandı. Kazanman gereken kişi ben değilim, Fain. O."

Galene oğullarının yanına gitmek için yanından ayrılırken Fain dişlerini sıktı. Galene haklıydı. Diğer Andarionların Talyn'e nasıl baktıklarını görebiliyordu. Unvanlı bir şampiyon ve komutanları olmasına rağmen, yine de onu küçümsediklerini gösteriyorlardı. Bir Savaş Hauk'una yapmaya asla cesaret edemeyecekleri bir şeydi bu.

"İyi misin?"

Dancer da ona katılınca başını salladı. Sonra başını salladı. "Kendi oğluma kazık attığıma inanamıyorum."

"Bilmiyordun."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi?"

Dancer iç çekti. "Özür dilerim, Fain."

O da öyleydi. "Bana bir iyilik yapar mısın?" "Ne istersen."

"Anlaşmalı olduğu Felicia'nın kim olduğunu öğren." Belki ona Talyn hakkında biraz bilgi verebilirdi.

Yıllar içinde öğrendiği tek şey, bir erkeğin zayıf noktasının her zaman sevdiği dişi olduğuydu. Talyn ondan nefret edebilirdi ama onu dinlerdi.

Fain onu kazanabilirse, Talyn ile bir ilişki kurmaya başlayabilirdi. En azından denemeye değerdi.

"Tam adını biliyor musunuz?" Dancer sordu.

"Hayır. Talyn'in dairesinde yaşıyor. Onun hakkında bildiğim tek şey bu."

"Oh, peki, elbette, bana kolaylık sağlayın, neden yapmıyorsunuz?"

Kardeşine sinirli bir sırıtışla karşılık verdi. "Onun hakkında daha fazla şey bilseydim, senden bilgi istemezdim. Kendim bulurdum."

Dancer onu dişledi. "Gerçekten berbat bir kardeşsin." "Evet, sen de benimkiyle uğraşmalısın."

Dancer gözlerini devirerek annesinin yanına oturan Talyn'in arkasına geçti.

Fain onların karşısına oturdu.

Sürüşleri sırasında Talyn'in bağlantısını nasıl kontrol ettiğini ve dişisiyle gizlice mesajlaşırken gülümsemesini nasıl bastırdığını fark etti.

Evet, oğlu onu seviyordu. Hem de çok. Onun kalbinin anahtarıydı.

Ve ne yazık ki, ondan en çok nefret eden iki varlık olan Galene ve Talyn onun anahtarlarıydı.

Hayatındaki pek çok şeyden pişmanlık duymuş olsa da, onlardan uzaklaşmış olmaktan daha fazla pişmanlık duyduğu bir şey yoktu. Ama başka seçeneği yoktu. Eğer kalsaydı, Dancer öldürülmüş olacaktı.

Kardeşi hâlâ onu zorlayan o yaraları taşıyordu.

Şimdi...

Bunu düzelteceğim. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı. Bu onu öldürse bile.

Sherrilyn Kenyon tarafından da

KARANLIK AVCILAR

Fantezi Aşığı

Gece Zevkleri

Gece

Kucaklaşması

Şeytanla Dans

Gecenin Öpücüğü

Gece Oyunu

Geceyi Yakalayın

Gecenin

Günahları Geceyi

Serbest Bırakın

Ayın Karanlık Yüzü

Rüya Avcısı Devil May

Cry

Gece Yarısı

Açıklığında

Rüya Kovalayıcısı

Acheron

Sessiz Bir Gece

Rüya Savaşçısı

Kötü Ay

Yükseliyor

Merhamet Yok

İntikam

The Guardian

Karanlık Avcısı Yoldaşı Zamansız

Zaman

Styxx

Dark

Bites

LİG

Gecenin
Doğuşu Ateşin
Doğuşu Buzun
Doğuşu
Öfkenin
Doğuşu

CHRONICLES OF NICK

Sonsuzluk
Yenilmez
Infamous
Cehenne
m
İllüzyonu

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı Sherrilyn Kenyon 1 numaranın müdavimlerinden. Bu olağanüstü çoksatar yazar, yazdığı her türde zirvede yer almaya devam ediyor. Daha fazla

Yüzden fazla ülkede 60 milyon kitabı basılmıştır. Güncel serileri arasında The Dark- Hunters, The League ve Chronicles of Nick yer almaktadır. Chronicles of Nick ve Dark-Hunter serileri yakında sinema filmi olarak gösterime girecek.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

HİÇ KİMSENİN OĞLU. Telif hakkı © 2014 Sherrilyn Kenyon'a aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Ervin Serrano tarafından tasarlanan
kapak

Kapak fotoğrafları: doku Alexroz/Shutterstock.com; ejderha Mathee Saengkaew/Shutterstock.com

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-02991-1 (ciltli)
ISBN 978-1-250-02992-8 (e-kitap)

e-ISBN 9781250029928

İlk Baskı: Eylül 2014

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.